

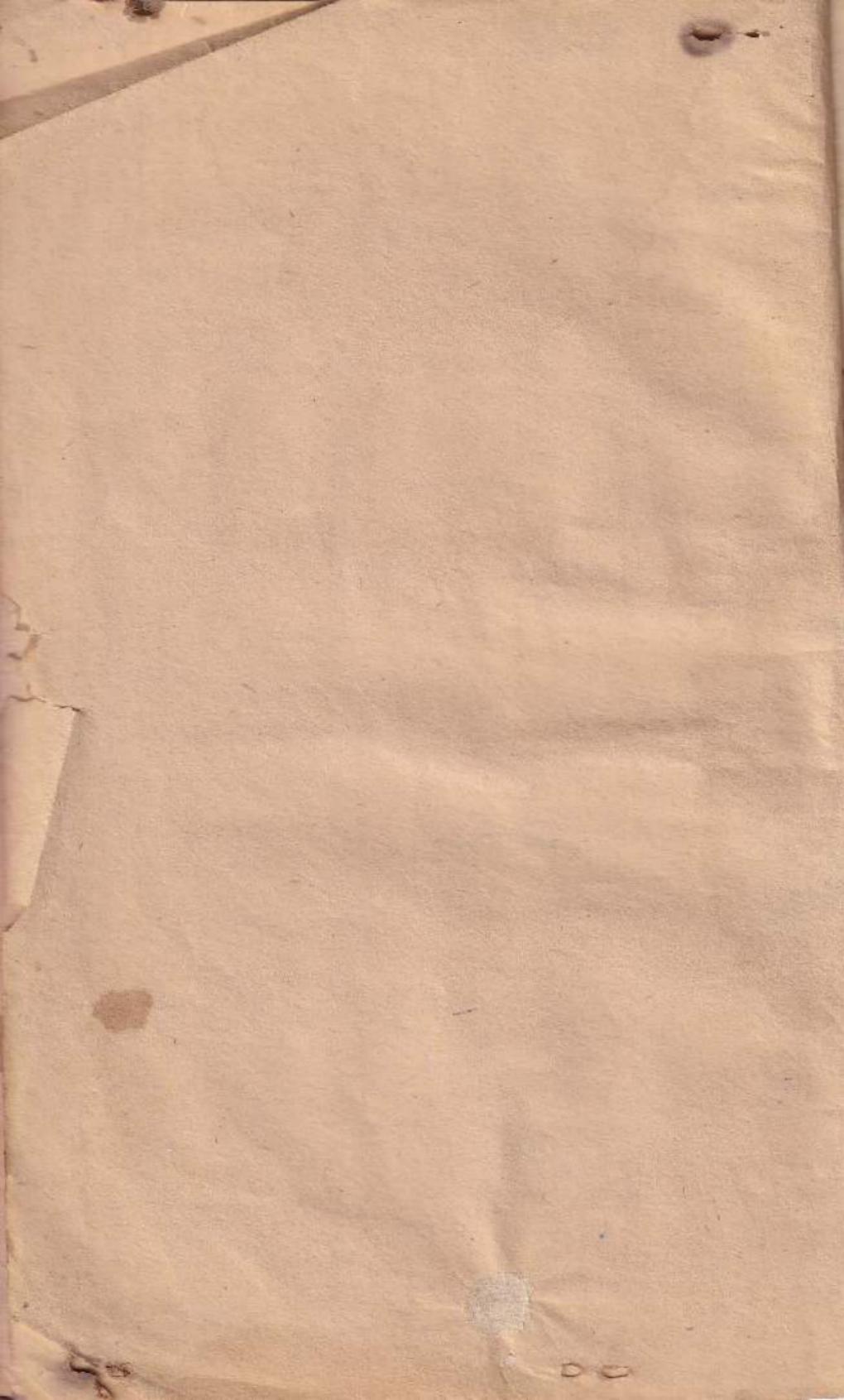
பாகுர்செல்வை

துபிரம் பத்தகாலை யாந்பாலை

பாரதச் செல்வம்

[வித்தியா பிரசுர சபையாரின்
அங்கோரம் பெற்றது.]

வெ. ஏரம்பழுந்து B. A.

பதிப்பாளர்

ஸ்ரீ சுப்ரீமேஷு புந்தகாலி
யாழ்ப்பாணம்

ஜந்தாம் பதிப்பு: 1981

Printed by

Mr. Arumugam Subramaniam at Sri Subramania
Printing Works, 63, B. A. Thamby Lane, Jaffna;
& Published by

Mr. Arumugam Subramaniam, Sri Subramania
Book Depot, 235, K. K. S. Road, Jaffna.

பதிப்புரிமை]

விலை ரூபா 12-00

V
அதுநிற்க;

'பாரதச் செல்வம்' என்கின்ற இந்த வசனநால் இனைய முதிய மாணவர்கள் இடையீடு படாமல் படித்து முடிக் கத்தக்க வகையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சிறிய தொரு நேரத்தில் பலவகையான தருமங்களும் நீதிகளும் இலம் மாணவர்களின் மனத் திரையிலும் ஏழுந்து நடக்க வழிசெய்கின்றது இந்த வசனநால்.

இந்தக் காலம் ஒரு அவசர காலம். இக்காலத்திலே கையில் எடுத்ததொரு புத்தகத்தைக் கீழே வையாமல் வாசித்து முடிக்கக்கூடிய வகையில் எழுதுவது பெரிய காரியம். அக்காரியத்தில் 'பாரதச் செல்வம்' பெரிய வெற்றி எய்தும். அதன் நடை தெளிவும் இனிமையும் வாய்ந்தது. பாத்திரங்கள் தொடர்ச்சி அருமல் வாசிப் பவர்களைக் கடைபோக ஈர்த்துச் செல்லுபவை.

இந்நால் மகாபாரதத்தின் நல்லதொரு சுருக்கம். இது மேல் வகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பாடப் புத்தகமாக வைத்தற்குப் பெரிதந் தகுதி வாய்ந்தது

சி. கணபதிமுனீஸ்ரீ

15-12-57.

ஆறுமுகாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியரசாலே
 முன்னாள் தலைமையாசிரியர், பண்டிதமனி, விததுவாள்
திரு. ந. சுப்பையப்பிளை அவர்கள்
 வழங்கிய
மதிப்புரை

பகுத்தறியுஞ் சிந்தனைத்திக்குப் பாத்திரராகிய மக்கள் செய்வதுந் தவிர்வது மறந்து, இம்மை மறுமை வீட்டின் பங்களை எய்துதற்குக் கருவியாகிய பிரமாண நூல்கள் வேதாகமங்களும், அவற்றின் வழிநூல்களாகிய இதிகாச புராணங்கள் போன்றனவுமாகும். வேதாகமங்கள் அரச கட்டளைபோன்ற முறையில் விதிவிலக்குகளை அறிவுறுத் துவன். இதிகாச புராணங்கள் நண்பனுடைய இதோப தேசம் போன்ற முறையில், விதிவிலக்குகளை ஏதுக்களோடும் உதாரண வரலாறுகளோடும் விளங்க எடுத்துக் கூறி மகிளை நல்வழிப்படுத்துவன்; மந்த மதியினர்க்கும் விளக்கும் பான்மையன். அத்தன்மையினால், நால் வேதங்களோடொப்ப ஐந்தாம் வேதமென ஒருங்கெண்ணி மதிக்கப்பட்ட பாரதம், வரலாற்று நூல்களுள் தலைசிறந்து விளங்குவதொன்றுகும். அப்பாரத சரிதத்தை இக்காலத்து இளைஞர்க்கு ஏற்பாடு சுல்வ பயக்கத்தக்க முறையிற் சுருக்கிக் கூறும் பான்மை வாய்ந்தது பாரதசெல்லும் என்ற இப்புத்தமே.

தருமசாஸ்திரங்களாலும் இலகுவில் நிஶ்சயித்தற்கரிய தரும குக்குமங்கள், தருமசங்கடமான நீலமைகளிற் கைக் கொள்ளத்தக்க முறைகள் போன்றவற்றை அறிந்தொழு குதற்குச் சாதகமாக, பாரதத்துட் கூறப்படும் சாங்கேருர் களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சி முறைகள் வழி காட்டி உதவுவனவாகும். இத்தகைய பாரத முதலாமீக் கற்றுவர வேண்டுமென்னும் அவாவை உதிப்பித்து ஊக்கும் வகையிலும் அறிவொழுக்கங்களைப் பெருக்கும் வகையிலும் இப்படிப்பட்ட சுருக்க நூல் மாணவர்க்குச் சாதனமாய் நின்றுதவும்.

பாரதச் செல்வம்

1. தேவவிரதன்

சந்தனு என்பவன் சந்திரவமிசத்து அரசர் களுடு ஒருவன். இவன் ஒருநாள் கங்கைக்கரையில் உள்ள காட்டிலே வேட்டையாடிக் கொண்டு நதிக் கரையோரமாக வந்து சேர்ந்தான். காட்டுச் செடிகளும் கொடிகளும் பூத்துக்குலுங்க. தெஞ்றற்காற்று மரங்களிலுள்ள இலைகளையும் பூக்களையும் உள்ளதுகொண்டு விச, சலசல வெனப் பாயும் கங்கைநதியின் தெளிந்த நீரைப் பெருக்குவதன்தைக் கொள்ளுகொள்ள சந்தனு இயற்கையின் பொவிலிலே தன்னைப் பறிகொடுத்து நின்றுங் அப்படி நிற்கும்போது அங்கே அழுகெல்லாம் ஒருருக் கொண்டாலன்ன நங்கையொருத்தி தோன்றினான். மாபமோ மந்திரமோ என்று மன்னன் பிரமித்துப்போனான். பேசுவதற்கும் அவனுடைய நா எழுவில்லை.

மன்னனுடைய இந்த நிலையக்கண்ட அம்மங்கையும் பன்முறுவதை செய்தாள். அரசனுக்கு உள்ளத்திலே சிறிது துணிவு ஏற்பட்டது. “பேரமுகியே, நீ யாரோ? உன் அழுகு என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டுவிட்டது. என்னை ஏற்றுக்கொள்வதாயாக” என்றிரந்தான்.

அவன் மீண்டும் நடக்கத்தான். “வீரர்களில் சிறந்த சந்தனுவா இப்படி ஒருக்கணத்தில் என் அழுக்கு அடிமையாகி விட்டான்” என்று தனக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டு, “வீரனே, பின்முன் யோசியாமல் நீ இப்படிக் கூறலாமா?” என்றான்.

“எது எப்படியானாலும் நீயே எனக்கு வேண்டிய பொருளாகிவிட்டாய்; தாமதியாதே” என்ற சந்தனு மீண்டும் இரந்தான்.

“அப்படியானால் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள். ‘யார் நீ, எப்படி வந்தாய்?’ என்று என்னை ஒருபேச்தும் கேட்கக்கூடாது; நான் எது செய்தாலும் நீ தடுக்கலாகாது; இந்த நிபந்தனைகளை நீ மீறினால் நான் எப்படி வந்தேனே அப்படியே போய்விடுவேன் இது உனக்குச் சம்மதமானால் இப்பொழுதே உனவேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய வளாவேன்” என்றால் அந்த மாயப்பெண்.

சந்தனுவினுடைய மனத்திலுள்ளதான் காத வின் வேகம் அவனைச் சிந்தித்துப் பார்க்க விட வில்லை. எப்படிக் கொடிய கட்டுப்பாடானாலும் அவனை அடைந்துவிட வேண்டுமென்ற அவரா வினா அவன் அந்த நிபந்தனைகளுக்கு இணங்கி அவனையும் உடனழைத்துக்கொண்டு தன் நகர மான் அத்திணுபுரிக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அந்தப் பெண்ணினுடைய அன்பினாலும் அது சரணையினாலும் சந்தனு காலம்போவது தெரிய மல் இன்பத்தில் தினைத்து வாழ்ந்தான். தானும் அந்த மங்கையுந் தவிர உலகில் வேறொதுவும் இருப்பதாக அவன் கருதவில்லை. இவ்வசறு ஏழு ஆண்டுகள் கழிந்தன. ஒவ்வொராண்டிலும் திவிய ஒளியோடு கூடிய ஒவ்வொரு குழந்தையை அம்மங்கை பெற்றான். குழந்தைகள் பிறக்கப் பிறக்க அவற்றைத் தூக்கிக்கொண்டு போய்க் கங்கைநதியை பெருக்கிவெற்றிந்து விட்டுச் சிரித்த படியே மன்னனிடம் திரும்பி வந்துவிடும் வழக் கத்தூது காண்டாள்.

அவ்வூஸ்டய அழகும் அன்பும் உபசரணைகளும் சந்தனுவின் கண்ணே மறைத்தன. எனினும் இந்தப் பரப்பரமான செய்யக்கயினுல் அவனுக்கு வியப்படும் துக்கம் மேலிட்டும் பொங்கும். ஆயினும் தான் கொடுத்த வாக்குறுதியை நினைந்து ஒன்றுஞ் சொல்ல முடியாமல் தவித்தான். எட்டாவது முந்தையும் பிறந்தது. முந்திய குழந்தை களைப்பார்க்கிலும் இது அழகினாலும் ஒளியினாலும் சிறந்து விளங்கியது. இதனையும் தூக்கிக்கொண்டு கங்காநதியை நோக்கிப் புறப்பட்டாள் அப்பெண்.

“நில! கொடிய பாவமான இச்செய்கையை நீ ஏன் செய்கிறேய். பிசாககள் கூட அருவருக்கும் செயலைத் தில்விய குணநவங்கள் பெற்ற நீ செய்யலாமா? பச்சைப் பசுங் முந்தைகளை இப்படி அரக்கி போலக் கங்கை வெள்ளத்தி வெறிந்து விடுகிறேயே, யார் நீ? சொல்” என்றுன் சந்தனு.

குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்ட அந்நங்கை அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தாள். “மன்னு! செய்த பிரதிஞ்ஞங்கைய மறந்தாயா? இனி நான் உணக்குரியவளவில்லேன். அரக்கியோ பிசாசே என்றும் நீ ஐயுருதே. உலகத்துக்கெல்லாம் தரயாகிய கங்காநதியின் அதி தேவதை நானேறான். கங்கா தேவியான நான் மனிதரிலே சிறந்தவனால் உண்ணைச் சேர்ந்த இந்தப் பிள்ளைகளைப் பெற்ற வரலாறு சொல்வேன்கேள்..”

“தேவலோகத்திலே வசிக்கின்றவர்களான அஷ்டவசக்கள் முன்னெரு நாள் தம் மனைவிய

ரோடும் பூவுலகில் வந்து மலைகளிலும் சோலைகளிலும் உள்ள அழகெல்லாம் கண்டு களித்து விளையாடித் திரிந்தார்களி. அப்பொழுது வசிஷ்டமகரிஷியினுடைய ஆசிரமத்தின் பக்கத்தில் அவருடைய நவத்துக்கு இல்றியமையாததாகிய ‘நந்தினி’ என்னும் பசு நிற்பதைக் கண்டார்கள் ஒரு வசவினுடைய மனைவி அபபசுவைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு அதைப் பிடித்துக்கொண்டு போகவேண்டுமென்று தன் கணவனிடம் கூறினார். ‘பூவுலகத்துப் பொருளிலே தேவப்பிறவியான உனக்கேண் ஆசையுண்டாயிற்று?’ என்பிரபாசன் என்ற அந்த வசு தன் மனைவியைக் கேட்டான். அவளோ ஒரே பிடிவாதமாக நின்றாள், பின் னால் என்ன நேருமென்பதை எண்ணுமல் மற்ற வசுக்களும் சேர்ந்து நந்தினியைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

‘வசிட்டர் நந்தினியைக் காணுமல் தமது ஞானதிருஷ்டியினால் நடந்தவற்றை அறிந்து கொண்டார். உடனே ரிஷி, ‘பூவுலகத்துப் பொருளில் ஆசை கொண்ட அந்த எண்மரும் பூமியிலேயே போய்ப் பிறக்கட்டும்’ என்று அந்த வசுக்களைச் சபித்தார். சாபம் பசுவைக் கவர்ந்த வரர்களான வசுக்களை எட்டியது. அவர்கள் மனங்களங்கி விரைந்தோடி வந்து ரிஷியின் காலகளிலே விழுந்தார்கள். ‘சுவாமி! பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்’ என்று இரந்தார்கள். முனிவருடைய கோபமும் தணிந்தது. ஆனால் சபித்தது சபித்ததுதான். எனினும் அச்சாபத்திற்கு ஒரு விமோசனம் தந்தார். ‘களவுக்கு உதக்கி செய்த வர்கள் எழுவரும் பூமியிற் பிறந்தவுடன் விடுதலை

யடையக் களவுக்கு முழுப் பொறுப்பாவியான பிரபாசன் மட்டும் பூமியிலே பன்னிடுங்காலம் இல்லற இன்பமின்றி மற்றெல்லாப் புகழோடும் வாழ்ந்து சுற்றிக் கூட பழைய நிலையை எட்டு வாணி' என்றார்.

"இவ்வளவாவது பெற்றேருமேயென்று வசக்கண் என்னிடம் வந்தார்கள். "தாயே பூமியிலே போய்த் தகுந்த கணவனையடைந்து ஏங்களைப் பெற்று உடனே விடுதலை தரவேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டனர். இதற்காக மானுட உடலைப் பெற்று உதிதமனுன உண்ணிடம் வந்தேன். இதோ இந்த எட்டாவது மூந்தைத்தான் அந்தப் பிரபாசன். இவனை நானே பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு வைத்து வளர்த்திடுப் பின்பு உண்ணிடி சேர்த்து விடுவேன். புத்திரன் மேல் ஆஸை கொண்ட அரசனே, நான் இனி இங்குத் தரிக்க மாட்டேன்" என்று இவ்வாறு தன் வரலாற் றைச்சொல்லிவிட்டுக் கங்காதேவி மூந்தையுடன் மறைந்து போனார்.

நடந்ததெல்லாம் கணவோ நணவோ என்று சந்தனு மனங் கலங்கினான். "என் மனைவி உண்மையில் மறைந்தே விட்டான். எட்டு வருஷ இன்ப வாழ்வு இப்படித் திடீரென இடிந்து போனதே" என்று அவன் உள்ளமுடைந்து ஒன்றி லும் பற்றில்லாதவனானான். எஃபொழுதும் கங்கைக் கரையில் உலாவுவதும் கடந்தபேரன் நிகழ்ச்சிகளை எண்ணி உள்ளம் பொருழுவதுமாகக் காலத்தைக் கடத்தி வந்தான். இவ்வாறே பன்னிராண்டுகள் கழிந்தன.

ஒரு நாள் வழக்கம் பேசுவது சந்தனு கங்கை நதியோரமாக உலகவும்போது இந்திரனைப்போல ஒளியுள்ள இளைஞன் ஒருவன் காணப்பட்டான். அவன் பொங்கி வரும் கங்கா நதியைப் பரணப் பிரயோகம் செய்து நடுத்து விளையாடிக்கொண்டு நின்றுன். அவனுடைய வில்லித்தையைக் கண்டு அதிகயித்து மலைத்துப்போய் வைத்த கண் வரங் காமல் அந்த இளைஞனையே பூர்த்துக் கொண்டு நின்றுன் சந்தனு. பழைய சிரிப்பொலி மீண்டும் அக்கங்கைக் கரையிலே கேட்டது. சந்தனுவின் திகைப்படி மாறுவதன் முன் கங்காதேவியும் பிரசன்னமானான்.

“அரசனே, உன் புத்திரனுடைய அஸ்திரப் பயிற்சியைக் கண்டாயா? அவனுக்கு நான்தான் விளையாட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்தேன். இவன் கற்காத கலை உலகில் இல்லை. வேதவியாசனிடம் சகல வேத சாஸ்திரங்களையும் கற்றிருக்கிறான். பரசுராமரிடம் அஸ்திரங்களைல்லாம் பயின்றிருக்கிறான். இவனைப்போன்ற பராக்கிரமசாலியை எந்த உலகத்திலும் காணுமுடியாது. வீரனும் சாஸ்திரங்களை அறிந்தவனுமான உன் புத்திரனை நீயே இனி அழைத்துச்செல். இவன் பெயர் தேவ வீரதன்” என்று சொல்லிப் புத்திரனைச் சந்தனு வினாடைய கையிலி ஒப்படைத்துவிட்டுக் கங்காதேவி மறைந்தனர்.

இந்தத் தேவவிரதனை நமது பாரதக்குதைக்கு முதல்வருவன்.

2. குருகுலம்

தேவவிரதனையும் அழைத்துக் கொண்டு அத்தினான்பூரம் வந்த சந்தனு மகிழ்ச்சிக் கடவில் முழுக்கினால். தேவவிரதனுக்கு இளவரகப் பட்ட முன் குட்டிச் சிறப்பாக வாழ்ந்துவரும்போது ஒருநாள் சந்தனு மன்னை காட்டில் உலாவி வருகையில் எங்கிருந்தோ ஒரு திவ்விய வாசனை உண்டாயிற்று. அவன் அந்த வாசனை வந்த திசை நோக்கிச் சென்றான். ஆற்றங்கரையில் மழுகிய மங்கை யொருத்தியைக் கண்டான். அவன் பரதவர் குலத்துப் பெண் என்பதைப் பார்த்த அளவிலேயே தெரிந்துகொண்டான். ஆயினும் அந்த அபூர்வமான வாசனை அவளிடமிருந்தே பரவுவதை அறிந்ததும் அவனுக்கு உண்டான ஆச்சரியத்துக்கு ஒரளாவில்லை. அவனுடைய உடலழகு சந்தனுவின் உள்ளத்தில் மறைந்து நின்ற இல்லற இன்பத்தைத் தளிர்க்கச் செய்தது. அவளைத் தன் மனைவியாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணி மிகுந்த தயக்கத்துடன் தனிக்குருத்தைத் தெரிவித்தான்.

“நான் சந்தனு என்னுமரசன். பேரழகியாகிய உண்ணை என் பட்டமகிழ்ச்சியரக்கிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்” என்று சொன்னான்.

“நானே பரதவர் குலத்திற் பிறந்தவள். என் பெயர் சத்தியவதி. நான் உடக்குத் தனுந்த வளானால் என் தகப்பனுஸ் பரதவராஜனிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்வீர்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் நானுத்தோடு அவ்விடம் விட்ட கன்றாள்.

அரசன் பரதவனைக் கண்டு விசரித்தான். வலைஞர் குதைத்துப் பிறந்தாலும் அவன் மிகச் சாமச்தியமாகப் பேசினான். “மகாராசாவே, என்மகள் சத்தியவதி எல்லா வகையாலும் உழக் கேற்றவளே. ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயம் தான் அறுக்கே நிற்கிறது. வீராதி வீரரான தேவவிரதர் இளவரசரா யிருக்கும்போது இந்தச் சத்திய வதிக்கு என்ன பெருமம் ஏற்படப்போகிறது? உமது பட்டத்துத் தேவியாகினால் அவன் வயிற் நிற் பிறக்கும் மகன்ஸ்லவோ அரசனுக் கேள்வும். தேவவிரதர் இருக்கும் வரையும் இது நடக்கக் கூடிய காரியமா?” என்றான்.

இதனைக் கேட்ட மன்னா அவ்விடத்தில் நிற்கவும் விருப்பற்றவனுய்ச் சென்று விட்டான். ஆனால் சத்தியவதியின் அழகிய உருவமே சந்தனு வினுடைய உள்ளத்தை விட்டு அகலவிவிலை நாலுக்குநாள் அவனுடைய எண்ணத்தினுடைய இளைத்துக்கொண்டு வந்தான்.

தந்தையாரின் இந்த மனமாற்றத்தையும் உடல் இளைப்பையும் கண்ட தேவவிரதன் மனம் வருந்தினான்; தந்தையை அனுகிக் காரணம் கேட்டான். நடந்தவற்றைத் தகப்பன் மகனிடம் எப்படிச் சொல்லுவான்? பாவும், வேறேதோ சொல்லி ஏமாற்றப்பார்த்தான். தேவவிரதன் உண்மைக் காரணத்தை அறியத் துடித்தான்.

“மகனே, வீரசிக்ஞக்கெல்லாம் திலகமான தேவவிரதா, நீ ஒருவனே நாறு பதிதிராக்குச் சமாஸமானவழையிருக்கிறோய். ஆனால் கூத்திரி யாகப் பிறந்த எமக்கு எந்த நிமிஷத்திலும்

மரணம் சம்பவிக்கலாம். இதனை உணர்ந்தல்லவா சாஸ்திரங்களும், “ஒரு புதல்வன் இருப்பதும் இல்லாதிருப்பதும் ஒன்றுதான்” என்று கூறுகின்றன நீயோ வியாசகருக்குத் தெரிந்த சாஸ்திரங்களைத்தும் தெரிந்தவனுயிருக்கிறோய். பரசுராம னுகிகுத் தெரிந்த அஸ்திரமியிற்கி யெல்லாம் பெற்றிருக்கிறோய். உனக்கு நான் கொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. சந்ததி கூடாமல் இருக்க ஆசைப்படுகிறேன்” என்று சந்தனு கறிஞன்.

தேவவிரதனுக்கு விஷயம் ஓரளவு விளங்கி விட்டது. ஆற்றங்கரக்குச் சென்றுவந்த நாள் முதலாகத் தன் தந்தையாரிடத்துக் கண்ட மாற்றம் தைத் தூராய்ந்தறிய வேண்டுமென்று அரசருடைய தேரோட்டியைத் தனிமையில்லழத்து நடந்தவற்றை யெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். தந்தையின் மனக்கல்லையைப் போக்குவது மட்டுமல்லாமல் சாஸ்திரவிதிப்படி சந்ததியின் வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்வது மாது மென்று தன் மனத்திலென்னாக்க கொண்டு யாரும் நியாயல் காட்டுவதுச் சென்றான்.

உலகெல்லாம் பகழும் உத்தமங்களை தேவவிரதன் கங்காதேவியின் தவப்புதலில்லன், தன்னை நாடி வருகிறான் என்றறிந்த பாதுவர் தலைவர் அவனை முறைப்படி வணக்கி வரவேற்றார். “எனதந்தையாரும் சந்திரலைத்து அரசர்களில் சிறந்த வருமான சந்தனு மன்னானுடைய மனத்தைக் கவர்ந்த மங்கையை மகளாகப் பெற்ற உத்தமார், நீர் என்னை வணங்கக் கூடாது. அரசரின் மனம் மனிமுழரை உமது மகள் சத்தியவதியை என-

தந்தையாருக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டுகின்றேன்' என்று தேவவிரதனிலியமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். பரதவர் நல்வன் பெருமித்ததி மூலம் பூரித்துப்போனான்: ஆனாலும் தாழ்முனிய அரசனிடம் கூறியதையே தேவவிரதனிடமும் தெரிவித்தான். தன் தந்தையை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமொன்றே உடையவ ஞன தேவவிரதன், தன் இளவரச பதவியை அக்கணமே தியாகம் செய்து விட்டதாக வாக்குத் தத்தம் செய்து கொடுத்தான்.

பரதவன் மனம் கனிந்தான். ஆனால் மீண்டும் அவன் ஒரு சந்தேகத்தை எழுப்பினான். "தேவர்களும் கொண்டாடக்கூடிய உத்தம குணங்களைக் கொண்ட வீரரே, உம்முடைய வாசி கிளி அடியேன் சந்தேகப்படவில்லை. ஆனால் ஒன்று, நீரோ மகா வீரர், உம்முடைய சந்ததி யிலி வருபவர்களும் இனையிலிலா வீரர்களாகவே விளங்குவார்கள். அவர்களுக்கும் என் மகன் சத்தியவதியின் வயிற்றில் உதிக்கும் சந்ததியாருக்கும் பக்கமை உண்டானால், நிச்சயம் உமது சந்ததியினரே வெற்றியடைவர். அப்பொழுது சத்தியவதியின் வழிவந்த சந்ததியார் அரசுரி மைண்டை இழந்துவிடுவார்கள்லவரா? இதுவே பெண்ணெப் பெற்றவனுடைய சந்தேகம். சதி தியவதி வழிவந்த சந்ததியே சந்திரவம்சத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்பது எனது ஆசை' என்று அந்த வலைஞர்க்கரசன் மொழிந்தான்.

தேவவிரதன் யாரும் எதிர்பாராத வகையிலே கொடியதொரு பிரதிஞ்ஞையைச் செய்தான். "என் உயிர் உள்ளவரையிலே கடுமையான பிரமசரிய விரதத்தையே அநுசரிப்பேன்.

என்னுல் சந்ததி உண்டாகவில் நான் வாழ்ந்து வருவேன்” என்று கூறினான். யாராலும் செய்ய முடியாத இந்தச் சபதத்தைக்கேட்ட தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தார்கள். “பீஷ்மன் பீஷ்மன்” என்று அசரீரி மொழி நிதி து. இப்படியான கொடிய சபதத்தைச் சற்றும் ஏதிர்ப்பராத பரத வனி, மெய்ந்நடுங்கக் கண்ணீரரும்ப நாகிகுழற பீஷ்மனைத் தொழுதான்.

“நீரே எம்தலைவன்; நீர்தேவர்; இந்தப்பெண் னுக்கும் இனி நீரே தந்தை; இவனை அழைத்துப் போய் அரசனுக்குக் கொடும்” என்று பரதவன் சத்தியவதியை அழைத்து வந்து பீஷ்மனுடைய முனினிலையில் விட்டான்; தன்னைத் தொழுத சத்தியவதியைத். “நாயே வருக” என அழைத்துப்போய், சந்தனு மன்னனிடம் கொடுத்து மணம் செய்வித்தான் பீஷ்மன்.

பாரதக் குதையிலே பீஷ்மனுதான் நடு அச் சாக விளங்குகிறான். தேவவிரதன் என்ற பெயர் மறைந்து அன்றுமுதல் அவன் ‘பீஷ்மன்’ ஆனான். ‘பீஷ்மன்’ என்றால் ‘செயற்கரிய செயலைச் செய்தவன்’ என்று பொருள். இந்த வடமொழியில் பெயரை ‘வீட்டுமன்’ என்றும் ‘வீடுமன்’ என்றும் தமிழிலே வழங்குவர்.

முற்காலத்திலே தன் தந்தைக்குத் தன் இளையைக் கொடுத்து, தகப்பனுருடைய முதுயையைத் தான் பெற்றுத் தந்தைக்கு இன்பம் நல்கியவன் ‘பூரு’ என்ற ஒரு மன்னான். அவனை யுமே இந்த வீடுகள் வென்றுவிட்டான் என்று சந்தனு எண்ணி, அவனை மார்புற அணைத்துத்

தழுவி “பீஷ்மனே உனக்கு ஒப்பானவரை யாரும் இப்புமியில் வாழ்ந்தது ரில்லை; இனி வாழப்போ வது மில்லை. தந்தை செய்ய வேண்டிய கடன் களில் உனக்கு நான் யாதும் செய்யவில்லை. ஆனால் நீபோ எனக்கு யாரும் செய்யமுடியாத பேருபொரத்தைச் செய்தாய். உனக்கு என்ன கூமாறு செய்யப் போகிறேன்; உன்னுயிர் உன்னுடலை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமென்று நீ நினைத்தாலொழிய மற்றெல்லாக்கயாலும் பிரி வாத வலிமையை உனக்குத் தந்தேன்” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு சத்தியவதியை மணந்து சந்தனு இப்பமாகத் தன் வாழ்நாளைக் கழித்து வந்தான். சந்தனுவுக்கும் சத்தியவதிக்கும் சித்திராங்கதன், விசித்திரவீரியன் என்ற இரண்டு அரச�ுமாரர் பிறந்தனர். மூத்தவனுன் சித்திராங்கதன் முறைப் படி இளவரசுப்பட்டம் பெற்று, சந்தனு பிறந்த பின் அரசனானான். வீடுமருடைய தலைமையில் சித்திராங்கதன் அரசு செய்து வரும்போது அவனு டைய பெயரைப் பெற்ற கந்தருவன் ஒருவன் அவனுமேல் பொறுமை கொண்டான். மாலூடன் ஒருவன் தனது பெயரைப் பூண்டு அரசாள்வதா? என்ற மனக் கொதிப்பினால், யாருமறியாமல் அந்தக் கந்தருவன் அவனை அடித்துக்கொள்ள விடவே, அவன் தம்பியாகிய விசித்திரவீரியன் அரசுக்கட்டிலேறினான்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே காசி மனினாடைய கண்ணியர் மூவரின் சுயம்வரம் ஏற்பாடாகி யிருந்தது. அம்பை, அம்பிகை, அம்பாவிகை என்னும் அம்மங்கையரின் அழகு, குணம் முதனிய

வற்றைக் கேள்விப்பட்டுப் பல தேசத்தரசரும் சுயம்வரத்துக்குச் சென்றனர். வீடுமரும் தன்தமிழ் யாகிய விசித்திரவீரியன் அழைத்துக்கொண்டு தேரேறிக் காசிநகரம் போய்ச் சேர்ந்தார். அவருடைய வருகையால் பல அரசர்கள் பயங்கராண்டனர். “செய்த சபதத்தை மறந்துவிட்டு பீஷ்மருமா சுயம்வரத்துக்கு வந்துவிட்டார்” என்று சிலர் பரிகசித்தனர்.

வீடுமரோ ஒன்றையும் கவனியாது பெண்கள் முவரையும் கவர்ந்து கொண்டு தனி தமிழ்யாரோடு தேரேறி அத்தினூட்டி நோக்கிப் பறப்பட்டார். தோல்வியும் வெட்கமுமடைந்த அரசர்கள் யலரி ஒன்று கூடி வீடுமரை எதிர்த்தனர். கடுமூட்டும் மூண்டது. அத்தனை அரசர்களையும் நனிஒருவராகவே நின்று வீடுமர் எதிர்த்தார். அவருடைய வில்லாண்மைக் காற்றுது அரசர்களை வாம் தோற்றிடப்போயினர். சாலவன் என்னும் ஓராசன் மாத்திரம் அவரை விடாது பின் தொடர்ந்து தாக்கினான் ஆயினும் வீடுமருடைய பாணங்களை விலக்கமுடியாமல் அவனும் ஈற்றில் பறவிகாட்ட வேண்டியதாயிற்று.

அரசர் கூட்டம் பின்வாங்கியமை கண்டு வீடுமர் அவர்களை விட்டு விட்டு அத்தினூட்டம் போய்க் கண்ணியர் முவரையும் தமிழ்யாகிய விசித்திரவீரியனுக்கே மணமுடித்து வைக்க ஒழுங்குகள் செய்யத் தொடங்கினார்.

அக்காலத்தில் வீரத்தால் கவர்ந்து மணம் செய்யும் முறையும் ஒன்று அரசர்களுக்கிடையே நிகழ்ந்து வந்தது.

விவாக ஏற்பாடுகள் நடைபெறும்போது அம்பை என்பவள் வீடுமரைத் தொழுது, தான் இந்த விவாகத்துக்கு உடன்பட முடியாதென்று சொன்னார்கள். ஏற்கனவே தான் சாலுவ தேசமன்னைக் காதலித்திருப்பதாகவும் அவனையன்றி வேறு யாரையும் மணக்க முடியாதென்றும் மறுத்துவிட்டார்கள். உள்ளம் விரும்பாத அந்த விவாகத்துக்கு தாழும் உடன்பாடில்லை என்று சொல்லி, உடனே சகல மரியாதைகளுடனும் அவனைத் தேரிவேற்றிச் சாலுவ மன்னனிடம் வீடுமர் அனுப்பினார். அம்பை சாலுவ மன்னனிடம் போனார்.

மற்றும் அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற இரு கண்ணியரையும் வீடுமர் வேதவிதிப்படி விசித்திரவீரியனுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்தார்,

சாலுவ மன்னனிடம் சென்ற அம்பை சகல விவரங்களையும் எடுத்துச் சொல்லியும் அவன் அவனை ஏற்க மறுத்துவிட்டான்; அம்பை மீண்டும் வீடுமரிடமே வந்தார். தன் வாழ்வைக் குலைத்தமைக்குப் பிராயச்சித்தமாகத் தன்னையும் விசித்திரவீரியனுக்கே மணமுடித்து வைக்கும்படி வேண்டினார். மனத்திலே வேறொருவனை வரித்திருந்த அவனை விசித்திரவீரியன் ஏற்க மறுத்து விட்டான். எனவே, வீடுமரே தன்னை மணக்க வேண்டுமென்று அம்பை வேண்டினார். தனது சபதத்துக்கு மாருகத் தாம் ஒன்றாக் கொண்டு செய்யமுடியாதென்று அவர் மறுத்துவிடவே, அம்பை ஆருத்துயரம்கொண்டு தன் தந்தையிடமே போய் வீடுமரைப் பழிக்குப் பழிவாங்கவேண்டுமென்று பிடித்துக் கொண்டார்.

காசிமன்னானே வீரசதிவீரனுவை வீடுமரின் பகையைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளல் பயந்து மறுத்து விட்டான். இப்படிப் பலராலும் கைவிடப்பட்ட அம்பை அடக்க முடியாத துயரத்தோடு வீடுமருடைய ஆசிரியரும் கூத்திரியகுல சத்துருவமான பரசுராமரிடம்போய் முறையிட்டாள். சிஷ்யன்தன் சொல்லிக் கடக்க மாட்டான் என்ற தெரியத்தினால் பரசுராமர் அம்பையைக் கூட்டிக் கொண்டு வீடுமரிடம் வந்து அவளை மணந்து கொள்ளும்படி கேட்டார். ஆனால் வீடுமரோதமது சபதத்தைச் சொல்லித் தன் குருவினிடம் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டினார். தம் சொல்லிமாணவன் மறுத்துவிட்டானே என்று பரசுராமருக்கு அடங்காக கோபம் உண்டாயிற்று. உடனே தேரேறி வீடுமரோடு யுத்தித்துக்கு ஆயத்தமானார்.

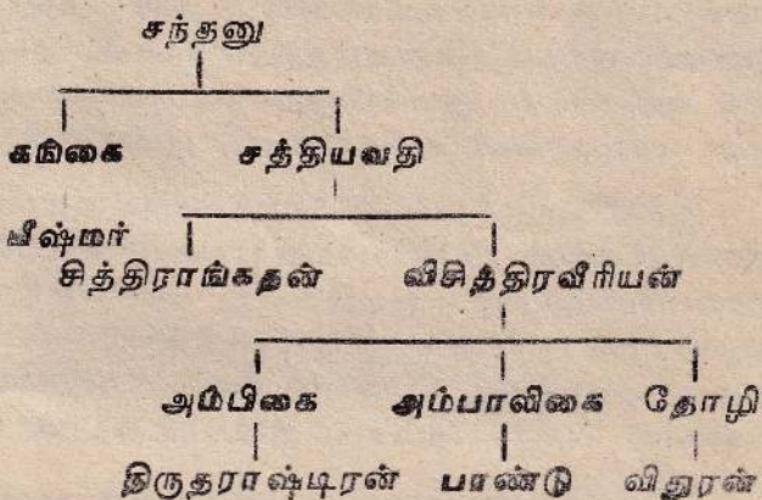
சபதத்தைக் கடப்பதிலும் பார்க்க, குருவுடன் யுத்தம் செய்து இறந்துபடுதல் நல்லதன்று வீடுமரும் யுத்தத்துக்கு ஆயத்தமானார். தேவர் களும் கண்டு விபக்கும்படியாகக் கொடியபோர் மூண்டது, குருவும் சிஷ்யனும் களைக்காமல் சளைக்காமல் பத்து நாட்கள் போர் செய்தனர். வீடுமருடைய பாணங்களின் வேகம் வரவர அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. பரசுராமருடைய கைகள் களையைத் தொடு முன்பே வீடுமருடைய பாணங்கள் ஒன்று பத்து நாட்கள் பெருகிப் பரசுராமரைத் துண்புறுத்த ஆரம்பித்துவிட்டன. பரசுராமர் முடிவிலே நமதோன்வியை ஒயியுக்கொண்டு போரை நிறுத்தவேண்டியதாயிற்று.

ஒரு வழியும் கைக்காலமயால் அம்பை வெறுப்புக் கொண்டு வீடுமரி மீது முன்பிலும் அதிக கோபம் கொண்டவளாய்க் கார்த்திகேய ணைக் குறித்துச் சுடுந்துவம் செய்தாள். அந்தத் துவப்பயனால் அவள் யாக்சேன் என்னுமரசனுக்குப் பூத்திரியாகப் பிறந்து பின் சிதண்டி என்ற ஆனுருப்பெற்று வீடுகளைக் கொள்ளவேண்டும் காலத்தைச் காத்திருந்தாள்.

இஃதிவ்வாரூக வியாசபகவானங்களால் விசித் திர வீரியனுடைய மனைவியர் இருவருளி அம்பிகையினிடம் திருத்தாஷ்டிரானும், அம்பாலிகையினிடம் பாண்டுவூரி, அம்பிகையின் தோழியிடத்து விதுரானும் உண்டானானார்கள். திருத்தாஷ்டிரான் கண்ணில்லாதவனுக்கவே பிறந்துவிட்டான் இக்குழந்தைகள் மூவருக்கும் பெரியதுப்பயனான வீடுமரே வேண்டிய வித்தைகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களை ஆளாக்கினார். விசித்திரவீரியனுக்குப் பிறகு திருத்தாஷ்டிரானை அரசனாகவும் பாண்டுவைப் படைத்திவனுக்கவும் விதுரானை அமைச்சனாகவும் வீடுமரி ஏற்படுத்தினார். அவருடைய மேற்பார்வையில் அரசியலி ஒழுங்காக நடந்துவந்தது.

சந்திர வர்சத்து அரசர்களிலே சந்தனுவுக்கு முற்பட்டவனுண் ‘கரு’ என்னும் ஒருவன் இருந்தான். அவன் மிகப் பராக்கிரமசாலியாயிருந்தபடியால் இவர்களுடைய குலம் குருகுலம் எனவழங்கப்பட்டு வந்தது. இனிமேல் பாண்டுவின் மக்கள் மிகப் பராக்கிரமசாலிகளாகிய பாண்டுவீகள் எனப்பொய்யர் பெறப்போகிறார்கள். எனவே, திருத்தாஷ்டிரான் வழிவந்தேரி குருகுலத்தில்வந்த

கெளரவர்கள் என்றும் பாண்டுவின் வழிவந்தோர்
பாண்டவர்கள் என்றும் பிரிந்துபோனும் வரலாறு
தான் நமக்குப் பாரதக் கதையாக வரப்போகிறது.

3. பாணிடவ கௌரவர்கள்

திருதராஷ்டிரனுக்குக் காந்தார நாட்டு மன்னாலே மகளான காந்தாரியை வேதவிதிப்படி மனமுடித்து வைத்தாரிகள். தன் கணவன் கண்ணில்லாதவனென்றறிந்த காந்தாரி, தானும் தன் கணக்கோத துணியினாற் கட்டிக்கொண்டே தன் வாழ்நாளைச் சமிக்க உறுதி பூண்டாள்.

குந்திபோஜர்களிலே சிறந்தவனுடை சூரபெண் பவனின் மகள் பிரதையைப் பாண்டு சுயம்வரதி தால் மனந்தான். குந்திபோஜ அரசவம்சத்துப் பெண்ணாலே தால் அவளுக்குக்குந்தியென்ற பெயரே வழங்குவதுமயிற்று. பாண்டு பின்பு மத்திரராசன் மகளான மாத்திரியையும் மனமுடித்தான்.

மனைவியரிருவரோடும் இன்பமாக வாழ்ந்து வரும்போது ஒருநாள் பாண்டு வேட்டையாடச் சென்றான். காட்டிலே ஆனும் பெண்ணுமாக விலையாடிக்கொண்டு நின்ற மானிகளில் ஒன்றை அடிபெய்து கொண்றான். அதனால் அம்மானுருவங் கொண்டிருந்த முனிவரைராகுவர் பாண்டுவையிர பார்த்து, “நீயும் இந்த மானைப்போலவே உடை மனைவியரைத் தீண்டினுயானால் உடனே இறந்து படுவாய்” என்று சபித்திறந்தார். இச் சாபத் தினாக மனம் நொந்துபோன பாண்டு நாட்டிலே வசிக்க மனமில்லாமல் தன் மனைவியரையும் அழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குப்போய்த் தவளீ செய்யலானான். உலகத்து இன்பங்களையெல்லாம் துறந்து அவன் காட்டிலே தவவாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தாலும் தன்குலம் விளங்க ஒரு

மைந்தனுவது இல்லையே; இனி மக்கட் பேற்றுக் கும் வழியில்லையே என்று நாடோறும் எண்ணி எண்ணி வருந்தினான். மனைவாழ்விலே நன்கல மாவது நன்மக்கட் பேறல்லவா? குழந்தையில்லா வாழ்வும் ஒரு வரழ்வாகுமா?

“கல்லா மழைக் கனியூறுல் கலந்து கோஞ்சம் சொல்லால் உருக்கி வழுதோடித் தொடரிந்து பற்றி மல்லார் புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர் இல்லா தவர்க்கு மனைவரழ்வில் இனிகம் என்னும்”

என்றிப்படியெல்லாம் எண்ணியென்னி மன முடைந்தான். “குலம் விளங்க ஒரு மைந்தனுவது இல்லையே” என்று தனி கணவன் படுகு மனவேத ஜெயைக் குந்திதேவி அறிந்தார். “நான் சிறு பெண்ணையிருந்தபோது துருவாச மகரிஷி ஒரு சமயம் ஏங்களரண்மனைக்கு வந்திருந்தார். ஒரு கணமேனும் அவருக்குக் கோபமுண்டாகாமல் பணியுரிதலி யார்க்கும் அரிதாகும். அப்படியிருந்தும் சிறுமியாயிருந்த நான் அவருக்கு ஒரு குறை வும் உண்டாகாது ஓராண்டுகிகாலம் பணி செய்தேன். அதனால் மனங்களிந்த முனிவர் எனக்குத் தேவரிகளை அழைக்குக் கூந்திரத்தைச் சொல்லித் தந்து ஆசிர்வதித்தேகினார். பின்னால் நேரப் போகும் விளைவுகளை அறிந்து முனிசிரேஷ்டர்கள் தகுந்த வரங்களை முன்னமே நல்கிவிடுகிறார்கள் போலும். தங்களை கருத்துமிதுவானால் நான் தேவரிகளை அழைத்து அவர்களருளால் சிறந்த ககிகளையிர பெறலாம்” என்று அவன் நானைத் தட்டி கொழிந்தான்.

இச்செய்தியைக் கேட்ட பாண்டு மன்னை அகமகிழ்ந்தான். அவ்வாறே தேவர்களருளால் மக்களைப் பெறும்படி அவன் குந்தியைத் தூண்டி நின்றான். அவனுடைய உடன்பாட்டினைப் பெற்ற குந்தி தருமதேவனை அழைத்து அவளருளால் உதிட்டிராக் என்றும் தருமன் என்றும்' உகமம் போற்றும் உத்தமனைப் பயந்தான்.

காட்டிலிருந்த குந்திதேவி குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாளன்பதை அத்தினாபுரியிலிருந்த காந்தாரி அறிந்தாள்; ஏற்கனவே வியாசபகவா ஸருளால் நூறு டத்தில்வரையில் பெறக்கூடிய ஒரே கருகையைத் தன்னுதரத்தில் வைத்திருந்தும், தான் முதலில் மகப்பேறு அடையவில்லையே என்ற பொறுத்தையினால் அவள் ஒரு கல்லீடையெடுத்துத் தன் வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டாள். அதனால் சிதைவுற்ற கருகை மீண்டும் வியாசரே தயது தவவலிகையால் நூறு புதலிவர்களாகும்படி செய்தார். இவர்களில் முத்தவனை துரியோதனன் மகா பராக்கிரமமுடையவனாவும் மிகுந்த மூர்க்க ஞகவும் வளர்ந்துவரலானான்.

அந்திதேவி மீண்டும் வாடுதேவனருளால் ஆஞ்சனையனுக் கொப்பான வீக்கனையும், இந்திர ஸருளால் சகல வகூணங்களும் ஓருங்கலைமந்த வனும் விகிவீரனுமான அருச்சுணையும் பெற்றான். பின்ட பாண்டுவினி இரண்டாவது மனைவி யான மாதிரிக்கும் அந்த மந்திரத்தை உபதே சித்து இரட்டைத் தேவர்களான அசவினி தேவரி களினருளால் அவளும் நாலனி, சகதேவன் என்னும் இரு மூந்தைகளைப் பெற்றெடுக்கச்

செய்தனன். இப்படியாகத் திருத்ராஸ்டிரனுக்கு நூறு மக்களும், காட்டிலே தவ வாழ்வை மேற் கொண்டிருந்த பாண்டிவுக்கு ஜிந்து புதல்வர்களும் பிறந்தனர். நூற்றுவரீ கௌரவரென்றும் பாண்டு புத்திரர் பாண்டவரென்றும் பெயர் பெறுவாராயினர்.

பாண்டவர் சிங்கக் குட்டிகளைப் போலக் காட்டிலே வாழ்ந்து வருகையில் ஒருநாள் பாண்டு இயற்கையின் பொலிவிலீடுபட்டுத் தனிவயமிழ்ந்து இளையாளான மாத்திரியுடன் மகிழ்ந்திருந்தான். முனிவரிட்ட சாபத்தின் விளைவால் மாத்திரி யைத் தீண்டிய அக்கணத்திலேயே அவனுயிரி நீங்கிற்று. கணவனின் பிரிவைப் பொருத மாத்திரியும் அவனுடைய ஈமத் தழவிலே வீழ்ந்திரந்தாள். பாண்டிவுக்கு நேர்ந்த கதியைக் கேள்வி யுற்ற வீடுமர் குந்தியையும் பாண்டவர்களையும் அத்தினுபுரிக்கு அழைத்துச் சென்று நூற்றுவருடன் ஒன்றுக்கேவெளர்த்துவந்தார். பாண்டவர் களுடைய தோற்றப் பொலிவினைக்கண்ட தூரியோதனாதியர் அவர்களையீது பொருமையும் வெறுஷும் கொள்வாராயினர். ஆனால் வீடுமரோ மற்றையவர்களோ எக்கோரையும் ஒன்றுக்கேவ மதித்துவந்தனர். வீடுமர், பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும்கிருபாசுசாரியரைக் கொண்டு அரசர்க்குரிய பல வித்தைகளையும் கற்பித்துவந்தார். எல்லோரும் ஆடல் பாடக்களிலும் அஸ்திரப் பயிற்சியிலும் ஒன்றுக்கே தேர்ச்சி பெற்று வந்தனர் வீமன் மற்றையோரிலும் மிகுந்த பலவானுக விளங்கினான். அருசிசுன்னே வில்லித் தையில் தனக்கு நிகர் தானேயாக வளர்ந்து

வந்தான். இதனைக்கண்ட துரியோதனனுக்கும் அவன் தம்பியர்க்கும் தாங்கொண்ட பொரு மையே வளர்ந்தது. வீமனுடைய விளையாட்டும் வேடிக்கையும் நூற்றுவரின் குரோத்ததை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்ததே. துரியோதனனுடைய தம்பிமார் மரங்களிலேறிப் பழம் பறித்துக்கொண்டிருக்கும்போது வீமன் கிழேயிருந்து அடிமரத்தைக் காலால் உடைப்பான். மரத்திலிருந்தவரிகள் பழங்களைப்போலப் பொத்துப் பொத்தென்று விழுந்து காயமிப்பட்டுக்கொள்வார்கள். இன்னும் அவர்களிலே சிலரைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்த் தண்ணீரிலே நெடுநேரம் மூழ்கியிருந்து அவர்களை முச்கத் திணறும்படி செய்துவிட்டுமேலேகொண்டு வருவான். இப்படியே வீமனுடைய பாஸ்ய விளையாட்டுக்களால் அவர்கள் காயமடையாத நாளே இல்லாதிருந்தது.

இவ்வாறு இருபக்கத்தார்க்கிளுமிடையே பகைமை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து முற்றிவந்தது. துரியோதனனுதியச் வீமனை எப்படியாவது தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று மூழ்ச்சி செய்தனர். ஒருநாள் துரியோதனனும் அவன் தம்பியரும் புனவிளையாட்டுக்கு ஆயத்தம் செய்தனர். ஆழமான அழகிய தொரு மடுவிலே எல்லோருமாக நீந்தித் திளைத்து விளையாடிவிட்டு உணவருந்தினார்கள். வீமனுக்கு முன்னேற்பாட்டின்படி நஞ்சு கலந்த உணவு பரிமாறப்பட்டது வஞ்சனையறியாத வீமன் அதனை உண்டதாலே ஒரு புறத்திலே மயக்கமுற்றுக் கிடந்தான். விளையாட்டயர்ந்த இளைப்பினால் தருமான முதலியோர் தனித் தனியே அரண்மனைக்குத் திரும்பினர். மயங்கிக்கிடந்த வீமனைக் காட்டுக்

கொடிகளாற் கட்டி மடுவிலே தள்ளிவிட்டு நூற் ரூவரும் வீடு திரும்பினார். தண்ணீருக்கு அடியிலே கூரான் சூலங்களை அவர்கள் நாட்டிவைத்தும் வீமன் விழுந்த இடம் அதிர்ஷ்டவசமாக அபாய மற்றதாகவே இருந்தது.

நீரிலே தள்ளப்பட்ட வீமனை அங்கு வாழும் விஷப்பாம்பகள் கடித்தன. உணவோடு உட் கொண்ட நஞ்சம் பாம்புகளிலே நஞ்சம் ஒன்றுக் கொண்டு பரிகாரமாகி அவனுடைய மயக்கம் தெளிவாடந்தது. விஷத்தை நீக்க வேறு விஷங்களைக் கொடுத்தல் வைத்திய சாஸ்திரத்தில் காணப்படும் உண்மை. அதுவுமன்றி வேகந் தணிந்த விஷம் உடலுக்கு மேலும் உறுதியைக் கொடுக்கும். இதனால் வீமன் முன்னிலும் அதிக பலங்கொண்டவருகி நீருக்கு வெளியே வந்தான். தலக்கிழழக்கப்பட்ட தீங்குகளை யெல்லாமென்னித் தனிமையிலிருந்து மனம் வெதும்பினான்.

வீமனைக் காணவில்லையே யென்று அரண்மனையிலே மிகுந்த பரபரப்பு ஏற்பட்டது. துரியோ தன்னுதியோரும் கவலையற்றார் போல நடித்துக் கொண்டனர் தருமனும் அவன் சகோதரர் களும் குந்திதேவியும் நூற்றுவர்மீதே சந்தேகம் பட்டார்கள்; தாங்கொண்ட துயரெய்தி அவனைப் பலவிடத்தும் தேடுவாராயினர். தனக்கு இழைக் கப்பட்ட இன்னைகளை வீக்கி எண்ண எண்ண அவனுடைய கோபம் கிளர்ந்தெழுந்தது. அந்தக் கோபத்தோடு தான் அரண்மனைக்கும் போன்று ஏதாவது அநர்த்தங்களை செய்துவிடக்கூடுமென்று தனினைத் தானே அடக்கிக் கொண்டு கோபமாறிய பின் போதனே நல்லதென்று காட்டி

வேயே சிலபகல் அலைந்து திரிந்துவிட்டு அரண்மனையை வந்தடைந்தான்.

'ஓழிந்தான் வீமன்' என்றெண்ணி மனத்துள்ள மகிழ்ந்திருந்த தூரியோதனனும் அவன் தப்பியரும் வீமனை மீண்டும் அரண்மனையிலே கண்டதும் பயம் ஒருஷறம் ஆச்சரியம் ஒருஷறமுமாக என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்து நின்றனர். குந்தியும் தருமனும் தம்பிமாரும் அவனைத் தழுவிக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். இனிமேல் தாங்கள் விழிட்டுடனிருக்க வேண்டுமென்றும் தூரியோதனஞ்சிபோர் தம் மைத் தொலைக்கச் செய்யும் சூழ்ச்சிகளில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாதிருக்கவேண்டுமென்றும் ஐவரும் உறுதி பூண்டனர்.

இஃதிவ்வாருகப் பாண்டவ கௌரவர்களுக்குப் படைக்கலங்களில் விசேஷ பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்றெண்ணி அதற்குத் தகுந்த ஆசானைத் தேடும் முயற்சியில் வீடுமர் ஈடுபட்டார். திருபாச்சாரியரின் மைத்துணரும் சகல சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்தவரும் பரசுராமரிடம் அஸ்திரப் பயிற்சி பெற்ற மகானுமாகிய துரோணரை அழைத்து விவெத்தை கற்பிக்க அவர் ஏற்பாடு செய்தார். அரசிளங்குமரரனைவரும் துரோணரிடம் அருங்கலை பயிலத் தொடங்கினார். அருச்சுண்ணே மற்றெலோரிலும் அற்புத ஆற்றல் படைத்தவனாகத் திகழ்ந்தான். 'ஒரு குடிபிறந்த பகலோருள்ளும் முத்தோன் வருக என்னாது அறிவுடையேறனாறு அரசுக் கெல்லும்' என்றாற்போல, ஆசிரியருக்கும் அருச்சுண்டிடத்திலேயே மிகுந்த அன்றுண்டயிற்று.

அவனும் குருவுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளை யெல்லாம் குறைவறைச் செய்து வித்தைகளை நன்கு பயின்றுவந்தான். இவர்களுடைய அஸ்திரப் பயிற்சி நிறைவெய்தியதும் ஒருநாள் அரங்கேற்று விழா நடந்தது. அரசனுக்காரர் அணைவரும் தத்தம் திறமைகளைச் சபையோருக்குக் காட்டி மகிழ்விதி தனர். அருச்சுனனுடைய திறமையைக் கண்ட சபை மிகுந்த ஆரவாரஞ் செய்தது. நூற்று வரிக்கு இது சொல்லொடை மனவேதனையை உண்டாக்கிற்று. துரியோதனை பொருமையினால் வெதுப்பினான். அப்பொழுது தேர்ப்பாகர்களுக்குத் தலைவருள குதநாயகன் மகன் கண்ணன் எழுந்தான். இவன் பரசுராமரிடம் விளிவித்தை பயின்றவன். அருச்சுனனுடைய திறமையைக் கண்டு கொதித்தெழுந்து தன் ஆற்றலைக் காட்ட முனிவந்தான் அவன் எழுந்தவடனே சபையில் ஒரு பரபரப்பு எழுந்து அடங்கிற்று. “உன் நுடைய விளைவன்னையை என்னிடம் காட்டி பார்க்கவாம். ஒரே பாணத்தால் உன் சிரத்தைத் துணித்து விடுகிறேன் பார்” என்று கார்சு சித்தான். அருச்சுனன் கலக்கமடையவில்லை அவனைப் பார்த்துச் சிரித்து, “ஓ! கண்ணே! அரசனுலத்தவர் தமிழிலும் கீழ்ப்பட்டவர்களுடன் சம யுத்தம் ஏரியாரென்பது உணக்குத் தெரியாதா? நீ எப்படி அறிவாய்; நீ தேரோட்டியின் மகன்தானே!” என்று கூறிப் பரிக்கித்தான். கிருபாச்சாரியாரும் அவ்வாறே அவனை இகழ்ந்து ஒதுக்கினார். இதனைக்கண்ட துரியேச தனன் கடுஞ் சிற்றங்கொண்டு, “நான் இப்பொழுதே கண்ணை அங்கதேசத்து அரசனை

அபிஷேகம் செய்கிறேன், அவனும் எங்களைப் போவவே ஓரரசனுகிவிட்டான்” என்று கூறித் தலை சிம்மாசனம்போன்ற ஒரு சிம்மாசனத்தை அவனுக்களித்து நண்டு பூண்டான்; பாண்டவர் களை எதிர்க்கத் தலைக்கு ஒரு பலம் கிடைத்ததாக வும் எண்ணி இறுமாந்தான். அரங்கேற்றத்துக்கு வந்திருந்த சபையும் இருக்ட்சிகளாகப் பிரிந்து கீழ்ந்தது.

இந்த ஆரவாரமெல்லாம் அடங்கியபின் துரோணர் ஒருநாள் தம்மாணவர்களை அழைத்துப் பழைய சமிபவமொன்றைச் சொல்லுவாராயினர்.

“பாஞ்சால தேசத்து அரசனான யாகசேன னும் நானும் சிறு வயதிலே ஒன்றுக் கிட்டதை பயின்று வந்தோம். ஒருநாள் யாகசேனன் என்மீது கோண்ட நட்பின் மேம்பாட்டினால் தான் நாட்டுக்கு அரசனுன்னும் ஆட்சியில் பாதியை எனக்குத் தருவதாகக் கூறினான். ‘அழோய்யுமெனக்கு அரசரிமையெதற்கு? உனது சினேகம் இருந்தாலே போதும்’ என்று அப்பொழுது சொல்லிவிட்டேன். கலவிப்பயிற்சி முடிந்ததும் நாமிருவேமும் பிரிந்து விட்டோம். நான் கிருபரின் நங்கையை மணந்து இவைறத்தை மேற்கொண்டு அசுவத்தாமனையீ பெற்றேன். யாகசேனனே பாஞ்சால நாட்டுக் கதிபதியானுன். எனது வாழ்க்கையிலே வறுமை குடிகொண்டது. அதனைப் போக்க எண்ணிப் பாஞ்சாலனிடம் போனேன். ‘உன் பாலிய சினே கன் நான்; வறுமையினுடி வாடுகிறேன்; எனக்கு உதவிசெய்’ என்று என் நிலையை உணர்த்திவேண்; அரசுபோகத்திலே மதிமயங்கியிருந்த யாகசேனன் என்னை அவுமதித்தான். ‘அரசனுகிகும் ஆண்

டிக்கும் என்ன சிநேகம்? இளமையில் விளையாட்டாகச் சொன்னதை ஒரு பொருளாக மதித்து வந்தனயே. உனக்கென்ன மதியீனம். போ போ, என்று நகாதன பேசி என்னை இகழ்ந்தான். நானும் உடனே திரும்பிவிட்டேன். ஆனால் என்னை அவன் அவமானப்படுத்தியது போல அவனையும் ஒருமுறை அவமானப்படுத்தவேண்டுமென என்னுள்ளத்திலே உறுதி செய்துகொண்டேன். இந்த எண்ணத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும். அதனயே நான் சிறந்த மருத்தக்ஞையாக உங்களிடம் வேண்டுகிறேன்' என்று துரோணர் கூறினார்.

அருவுக்கு நேரிந்த இந்த அவமர்வைத்தைக் கேட்டதும், துரியோதனன் படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு யாகசேணனை எதிர்க்கப் பாஞ்சால தேசம் நோக்கிப் புறப்பட்டான். அருச்சுலனும் போக்கோலம் பூண்டு எல்லோருக்கும் பின்னே சென்றுன். குருகுவப்படைகள் போருக்கு வருதலை வரிந்த யாகசேணன் சிறிது கலக்கமுற்றிறஞ். ஆயினும் தன் கலக்கத்தை வெளிக்காட்டாமல் தன்னைத் தேடிவந்த படைகளைப் போக்களத் திலே எதிர்த்தான். அதி வீரஞ்சன அவனுடைய எதிர்பைத் தங்கவாற்றாது முன்வள்ளியிற் சென்ற துரியோதனனும் அவன் படைகளும் புறங்கொடுத்தோட ஆரம்பித்தனர். படையழிந்தமைக்கூட அருச்சுனன் துரியோதனனை அவன் போக்கிலே போகவிட்டுப் படைகளுக்குத் தைரிய முடித் திருப்பிக்கொண்டு போய் யாகசேணனை எதிர்த்தான். புயற்காற்றினாலெல்லக்கமிப்பட்ட சருகுகள் போலப் பாஞ்சாலம் படைகள் சிதறியோட்

ளாயின. யாகசேணி யுத்தகளத்திலே எல்லா வற்றையுமிழந்து தனித்து நின்றான். அருச்சனை அவனைப் பிடித்துத் தன் தேரிலே கட்டிக்கொண்டு போய்த் துரோணர் முன் விட்டுப் பணிவட்டி வணங்கி நின்றான்.

எதனைச் சிறந்த குருதக்ஷிணையாகக் கருதிக் கேட்டபோரா அதனைச் செய்துமுடித்த அருச்சனையைத் துரோணர் கட்டித் தழுவி ஆசீர்வதிதீதார். யாகசேணியை பார்த்து அவனுடைய தவறை உணர்த்தினார். “அரசனே, அபிபோது நாவடக்கிப் பேசும் வகையறியாதிருந்த நீ இப்போது எல்லாம் அடங்கி யொடுங்கி நானைத் தலை குனிகின்றாய்! முன்வது என்னை அவமதித்துப் ‘போ போ’ என்றிகழ்ந்தாய். நான் இன்னும் உனது நட்பினையே வேண்டுகிறேன். ஆனால் இதைபொழுது உன் அரசரியை முழுதும் என்னுடையதாகி விட்டதல்லவா? என்ன மேலுடை நன்றா பூண்டிருக்க உனக்கும் அரசரியை வேண்டும். ஆகையினால் நானே உனக்கு இராச்சியம் முழுவதையும் உன் உயிரையும் தருகிறேன். பெற்றுக் கொள்” என்று கூறி அவனை மேலும் அவனைப் படுத்தாமல் அவன் கட்டுக்களை அவிழ்த்து மன்னர்க்குரிய மரியாதைகள் செய்து அனுப்பினார்.

தன் நாடு திரும்பிய பாஞ்சாலமண்ணை கவுணக்க கடவில் முழ்கினான். தன்னை வென்ற வில்வீரனின் உருவமும், தன்னை அவமதித்து துரோணரின் உருவமும் அவன் மனத்திலே மாறி மாறித் தோன்றின. விஜயனின் வில்லாண் மையை நினைக்குந்தோறும் அவனைத் தன் உறவின் ஞக்க வேண்டுமென்ற ஆசை வளரலாயிற்று;

அதனை அருச்சனாக்கு மாலை குட்டகீ கூடிய
மங்கையொருத்தியையும் துரோணரைக் கொல்
லக்கூடிய ஒத்தவன் ஒருவனையும் பெறவேண்டு
மென்று ஆவலுற்றுன். அதற்காகப் பல பண்டிதர்
களையும் வேதியரையும் அழைத்துச் சிறந்த
தோர் யாகஞ்சிசய்தான், அவன் விரும்பிய
வாரே அந்த யாகாக்கினியிலிருந்து திருஷ்டதி
துய்மணைனையும் திரெளபதியையும் பெற்றுன்.
பெண்ணைகும் ஞானமூம் ஒன்றுகச் சேர்ந்து
திசையைனத்தும் இசை பெருகத் திரெளபதி
வளர்ந்து வந்தான்.

4. அரக்குமாளிகை

அத்தினையிலே பாண்டவர் பராக்கிரமசாலி களாயும் ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவர்களாயும் வளர வாயினர். குடிகளும் அவர்களிடத்தில் நன்மதியிட கொண்டிருந்தனர். மைத்தீர் பதைத்தாலும் நலத்தாலும் சிறந்து ஆளுந்தகையைப் பெற்றுவடியால் ஆட்சியை அவர்களிடமிருப்புவித்தல் தொன்மை மரபு; அதற்கிணங்கத் திருத்தாஷ் டிரன் வீடுமர், விதுரர் முதலியோருடன் ஆலோசித்துக் கல்விகேள்விகளில் சிறந்த திருமனுக்கே முழு சூடு எண்ணிருஞ். அவனுடைய சபையிலிருந்தோரணுவரும் அதுவே தக்கதென்றனர், நாற்று வரும் சம்மதித்தார்கள். நன்னுளொன்றிலே திருமன் இவரச்சுக் குடிகுட்டிப்பெற்றனர். அவனும் முந்தையோர் முறையின் வழிவாது அரசியலை அணிபெற நடாத்திவந்தான். ‘தந்தையினும் தகவுடையோன் திருமன்’ என்று உலகோர் ஏகழுந்தனர்.

திருமனுடைய பெருமை நாளுக்குநாள் ஓட்டிவளர்தலையும் அவன் தம்பியர் ஏழூ மேன் மேலும் பெருகுதலையும் கண்ட துரியோதனங்களுமன்ம் பொறுக்கவில்லை. பிள்ளைப்பருவத்திலே உண்டான பொருமை இப்பொழுது இன்னும் அதிகமாயிற்று. அவன் தன் தந்தையை அனுகித்து மன்மனிக்குறையைப் பலவாறு எடுத்தியம்பினான். ‘தந்தையே, உனது பதவியையும் பெருமையையும் திருமனுக்கே கொடுத்தாய். அதனால் அவனும் அவன் தம்பியரும் இறுமாந்து. திரிகிண்றனர். உனக்கும் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த நானும் என-

உடன்பிறந்தவரும் ஏதிலாசிபோஸி பதவியிழந்து வாழ்தல் உணக்கு வெட்டுமாயிலையா? இதனைப் பார்த்துக் கொண்டு நான் சும்மா இருக்கமுடியாது. தருமனுக்கு முடிகுட்டச் சபையோரறியச் சம்மதித்தேனுயினும் இப்பொழுது ஆழ்ந்து சிந்திக்க அது நீதியன்றெனவே தோன்றுகிறது. எமக்குரிய பாகத்தை நாங்கள் பெற முயல வேண்டும். உன் மனக்கருத்தைச் சொல்' என்று பிரலாபித்தான்.

"அழந்தாய் சயோதனு, இந்த அரசும் நாடும் என் தமிழ் பாண்டுவுக்கே உரியன். ஏதோ முத்தவன் என்ற காரணத்தினால் எனக்கு முடிகுட்டி ஞார்களேயன்றி நாட்டைச் சபாண்டுகளினால் வலவா ஆண்டு வந்தான்? கண்ணில்லாதவனுக்கு அரசரியை எங்கேனுமுண்டா? அரசியல் முறையும் அதுவன்றே? அதனால் பாண்டுவினி அரசரியை வைப் பாண்டவரே பெற்றனர். அன்றியும் தருமனே உங்களெல்லோரிலும் முத்தவன்; குருகுவத்து இளவரசர்களுள் அழும் ஆற்றலும் அங்கும் அறிவும் பொறுமையும் நிறைந்தவன். வீராக ஏன் பொருமைப்படுகிறுய்? நீயும் உன் தமிழரும் ஐவருடன் ஒத்து வாழ்ந்து உணக்குரிய அதிகாரத்தையும் இழந்துவிடாமல் இரு' என்று திருத்ராஷ்டிரன் தன் மைந்தனுக்குப் போதித்தான்.

தற்கையின் வாயிலிருந்து இந்த வர்த்தனைகளைக்கேட்ட சயோதனன் வெளுண்டெழுந்தான். "தந்தையே எனக்குக் கண்ண, சகுனி மற்றும் துச்சாதனை முதலிய என்னுடன் பிறந்தோர் யாவருமிருக்க நான் மனம் பொருந்தாத இந்தப்

பாண்டவர்களோடு ஒரு போதும் ஒத்துவாழ உண்படேன். நாங்கள் பிரிந்தே வாழுவேண்டும். அதற்குரிய வழிவகையைத் தேடுங்கள். பகையை வளரச்செய்து வேடிக்கை பாரிக்க வேண்டா’ என்று கூறித் துரிபோதனை அவ்விடம் விட்டுக் கடிதிலக்கிறோன்.

தன் மைந்தனி இப்படி மனம் வருந்துவதைக் காணத் திருத்ராஷ்டிரனுக்குப் பெருங்கல்லீயாக இருந்தது. வீடுமர், விதுரர் முதலியவர்களைக் கலந்தாலோசித்து அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். “சிறுவயதிலிருந்தே இவர்கள் பகையை கொண்டு வளர்ந்துவிட்டனர். ஆதலால் இவர்களை பிரிந்து போய்த் தூரத்திலே வாழ்ந்தால் பகையை நீங்கிச் சுகோதர பாசம் வளரவும் கூடும்” என்று திருத்ராஷ்டிரன் விதுரர் முதலியவர்களுக்குக் கூறிப் பாண்டவர்கள் வாரணை வதம் என்னும் ஊரிலே போய் வசித்தற்குரிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். பாண்டவர்களை வாரணைவதத்தில் வைத்துத் தொலைத்துவிடத் தந்தையும் மகனும் சேர்ந்து திட்டமிடுகிறார்கள் என்பதை மகா ஞானியான விதுரர் ஊகித்தறிந்தார். ஆனால் அவர் தம்முடைய ஊக்கத்தையாருக்கும் வெளியிடவில்லை.

பாண்டவர்களுக்கு அமைச்சனுகப் புரோசனன் என்பவனைத் திருத்ராஷ்டிரன் நியமித்தான். அவன் எல்லோருக்கும் முன்னமே அங்குச் சென்று பாண்டவர்வசிப்பதற்காக அழகியமரனிகையொன்றைக் கட்டுவித்தான். துண்மார்க்கனும் பழிபாவங்களுக்குச் சிறிதும் அஞ்சாதவனுமான அந்தப் புரோசனனுடைய மேற்பார்வையிலே மாளிகை

கட்டமிப்பட்டது. இவர்களின் சூழ்சியை அறிந்த விதுரர் சில ஒற்றர்களை வாரனைவதத்துக்கு அனுப்பினார். அவர்கள் வேலையாட்களோடு வேலையாட்களாகச் சேர்ந்து அம்மாளிகையின் அமைப்பினை நடக்க அவதானித்துக்கொண்டு போய் விதுரர்டம் இரகசியமங்கச் சொன்னார்கள்.

அரக்கு, மெழுகு, குங்கிலியம் முதலிய பொருள் களைக் கவந்து அந்த மாளிகை கட்டமிப்பட்டது. விரைவிலே திப்பிடிக்கூடிய பொருள்களும் மற்றவர்களுக்குச் சந்தேகம் தோண்டுதவாறு சேகரித்து வைக்கப்பட்டன, முற்றிலும் ஏரிந்து சாம்பலாகி அமங்கலமாக முடிவதற்கென்று கடிடிய அந்த மாளிகைக்கு மங்களம் என்று பொருளிபடும் ‘சிவம்’ என்ற பெயரைச் சூட்டி அதிலே பஞ்சபாண்டவரையும் குந்திதேவியையும் வசிக்குமாறு அனுப்பினார். இவர்கள் புறப்படும்போது விதுரர் தருமைனை அழைத்துத் துரியோதனங்குதியரின் சூழ்சியைக் குறிப்பாலுணர்த்தி எச்சரிக்கை செய்தனுப்பினார். புரோசனனும் அவர்களுக்கு ஒருவித சந்தேகமும் தோண்டுதவாறு அவர்களுடனேயே வசிக்கச் சென்றான்.

பாண்டவர்கள் தமிந்தருக்கு வருகிறார்கள் என்ற றிந்த வாரனைவதத்து மக்கள் மிகுந்த கலிழ்ச்சி யோடு அவர்களை வரவேற்றனர். குந்திதேவியும் பாண்டவர்களும் கூத்தினமொன்றிலே புதியமாளிகையிற் பிரவேசித்தனர். புரோசனனும் அவர்களுடன் கூடவேயிருந்து வேண்டியன் செய்துவந்தான். அத்தினாரியிலிருந்து ஏறப்படும்போது

விதுரன் செய்த ஏச்சரிக்கையினுக் பாண்டு மைந் தர் அந்த மாஸிகையின் பல்பாகங்களையும் சுற்றிப் பார்வையிட்டனர். எரிந்துசாமிபலாவதற்கென்றே அது கட்டறபடிடிருத்தணக் கூரிய மதிப்பைத்த ஜவரும் விரைவில்லறித்தனர். “மெழுகினுடை நமக்கு ஆலயம் வசூத்ததும் விரகே. புரோசன் னுடைய ஒழுகலாறும் வஞ்சனையாகவேயிருக்கின்றது. படைகளுடை வேலையாட்களும் அவன் சொற் படியே நடக்கின்றனர். தொழுத கையினுள்ளும் கூரிய படைக்கலை இருக்காமல்லோ? சூழ்சியிகப்பெரிதாகவே தோன்றுகிறது” என்பதன் டவர் கவனிறனர். அத்தினுடையிலே கௌரவர் களேரடிருந்து இடர்ப்படாமல் நிம்மதியாக வரழ லாமென்று வரரணுவதம் சென்ற முந்தியும் மைந் தரும் என்ன ஆபத்து எழிபொழுது வருமேஷி என்று ஏதுகியபடியே காலம் கழிக்கலாயினர். ஆயினும் சூழ்சியைத்தாமறிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக்கொள்ளாமல் நடந்துவந்தார்கள். வேட்டையாடம் போவதுபோன்ற போய்ச் சுற்றிலுமினள் காடுகளையும் காட்டு வழிகளையும் நன்றாகப் பழகிக்கொண்டனர்.

இப்படியிருக்குநாளிலேவிதுரரிடமிருந்துவந்த சிற்பியாருவன் வீமசேண்ணைத் தனிகையிற்கந்தித் தான். “திருத்தராஷ்டிரன் கம்மியரை அனுப்பி மாஸிகை கட்டடச் சொன்னபொழுது அறமே வடி வரண் விதுரர் ஏரோசனனுடைய நடத்தையில் சந்தேகங்கொண்டு எண்ணியும் வேலையாட்கள் கொருவனுடை இங்கே அனுப்பினார்”. மற்றவர்கள் அறியாவண்ணம் நான் இந்த மாஸிகையிலிருந்து வெளியே செல்லக்கூடிய ஒரு சுருக்கம் அகைத்

திருக்கிறேன்; அதன் வரயிலை முடி ஒரு கற்றாணை யும் நச்திடியுள்ளேன். பலவானுள் நீர் அத்தாணை இலகுவில் பெயர்த்துவிடுவீர். அந்தச் சுரங்க வழியாக நீங்கள் ஆபத்துக் காலத்திலே தப்பித் சென்றுவிடுங்கள்” என்று அந்தக் கைவினையிற் சிறந்த கழியன் மொழிந்தான். இவ் வாறு உய்யும் நெறி கூறிய சிறபிழைத் தன்னுயிரிலும் மேலாக மதித்து வீக்கன் அவனுக்கு வேண்டிய சுன்னானங்களைச் செய்து அனுப்பினான்.

காலத்தைக் காத்திருந்த டிரோசனன் ஒரு நாள் பதறுவதைக்கண்டு, “பாவி நம்மையெல் காம் மரவிகையோடு தீக்கிரையாக்கிவிட்டுத் தறிசெய்வாகநடந்ததுபோலைக்கத்துக்கு நடிக்கப் பார்க்கிறேன். இவனுடைய பரபரப்பைப் பாச்த தால் மிகவிரைவிலே நன், கருமத்தை முடித்து விடுவான்போலத் தோன்றுகிறது” என்று பாண்டுவர்கள் எண்ணினார்கள். ஒரு நாள், அவனை அழைத்து இரவில் நெடுநேரம் வரையில் அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டுச் சந்தேகந் தோன்றுதலாறு அவனையும் தம முட்டனே படுத்துத் துயில்கொள்ளும்படி சொல்லிய பஞ்சஸையும் கொடுத்துப் பரிவுகாட்டினார். அரசியல் விஷயங்களையே தங்களேநுடு பேசிக் கொண்டிருந்தனர் என்பதனால் அவர்கள் மங்க கருத்தையறியாத டிரோசனன் அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து அங்கே படுத்துறங்கினான் டிரோசனனும் அவனுடைய ஆட்களும் அயர்ந்து தாங்களும் சமயமாகப் பார்த்து வீமன் அந்த மாளிகையின் பலபாகங்களிலும் தீ முட்டினான்.

பாவிகளைவரும் மாளிகையோடு வெந்து சாக்டும் என்று எண்ணித் தன் சகோதரர்களையும் தாயாரையும் கூட்டிக்கொண்டு சுரங்கவழியே சென்று அடர்ந்த கூட்டின் மத்தியை நள்ளிரவின் அடைந்தான்.

மாளிகை தீப்பற்றியெரிந்துபோன செய்தி ஊரெங்கும் பரவிற்று. நாட்டு மக்கள் பலவாறுகப் புறையினார்கள் “கூட்டியவனை தூரியோதனான் இப்படிக் குருரமாகப் பாண்டவரை வதைத்தானே” என்று அறைநார்கள். தூரியோதனானதியோரும் வருத்தங்படுபவர்கள் போலவே காட்டிக்கொண்டார். கோடைக்காலத்திலே ஆழ மாண கடுவின் நீர் மேலே வெங்பகாகவும் அடியில் குளிர்ந்தும் இருப்பதுபோதை திருதராஷ்டிரனுடைய அப்போதைய மனநிலையுமிருந்தது. உண்மையறிந்தவரான வீதுரரி மட்டுங் மனக்கவலையின்றி, “எது எந்தக் காலத்தில் நடக்க வேண்டுமோ அது அந்தக்காலத்தில் நடந்தே திரும். நாம் கவலைப்படுவதில் பயனில்லை” என்று வீடுகள் முதலியோரைத் தேற்றினார்.

இஃ:திவ்வாறுகக் காட்டிலே நள்ளிரவில் வந்தடைந்த குந்தியும் மைந்தரும் இனிச் செய்வதெண்ண என்று ஆலோசித்தார். சுரங்கத்திலும் காட்டுவழியிலும் நடந்த இளையினால் ஒவ்வொரு வராக அந்தக் காட்டுத் தரையில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டனர். பலவானுண வீமன் மட்டும் உறங்காமல் மற்றவர்களுக்குக் காவலராக விழிதி திருந்தான். தமக்கேற்பட்ட கஷ்டங்களையும் மறந்து தூங்கும் உடன்பிறந்தோரையும் தாயையும் பார்த்து நெட்டுயிர்த்தார். காட்டுக்கொடி-

கனம் செடிகளுமே ஒன்றையெல்லற பின்னிப் பிணைந்து ஒன்றுக்கொன்று ஆதாரமாக வாழும் போது பாவியான இந்தத் துரியோதனை மட்டும் நமிமை ஏது பகைத்துக் கொள்கிறோம் என்று எண்ணி எண்ணி மனம் வைந்தான்.

காட்டிலே திடீரென்று மனிதவசை வீச வதையறிந்த இடிம்பி ஏன்னுமோரரக்கி நரமா மிசம் தின்னும் ஆகசயோடு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். வீமணக் கண்டதும் தான் வந்த எண் ணாத்தை மறந்து ஈவனுகூடைப் தோற்றப்பொலி விலும், கவர்ச்சியிலும் சடுபட்டு அவன்கேள ஆடங்கூக்காதுக்கொண்டு தன்னுடைய ரிஹுக்கொள்ளும்படி மன்றுடினான்.

நரமாமிசத்தைத் தேடிப்போவவள் தெடுநேர மாகியும் திரும்பவில்லையேயென்று அவளுகூடை கோதரனை இடிம்பன் காட்டுமரங்களை முறித துத் துகள் செய்துகொண்டு உதபாண்போன அங்கு வந்து சேர்ந்தான். தனி தங்கையின் நிலை கண்ட அரக்கனின் கண்களிலே தீப்பொறி பறந்தது. ‘அற்பனுன ஒரு மானிடன்மேல் இச்சூ கொண்டாளே’ என்று சினந்தான். இதற்கெல்லாம், காரணமான இந்த வீமண நக்கினிடை வேண்டுமென்று அவன் கேள பாய்ந்தான். வீமனும் சிறிதம் பயமின்றி இடிம்பனைத் தூக்கினான். மலையும் மலையும் கோதுவதுபோலக் கட்டிப்புரண்டு மலைத்தும் ஘ரிந்தார். வீமண ஞாகூடை குத்துக்களைத் தாங்கமாட்டாமல் அரக்கன் அறறிக்கொண்டு வீழ்ந்து உயிர்நீத்தான்.

இந்த ஆரவசரத்தினால் துயிலெழுந்த குந்தி யும் கைந்தரும் அங்கு நடந்த மலியுத்தத்தைக் கண்டு பிரமித்துப் போயினர். கொடிய அரசிகளிடமிருந்து தமிழகைக் காத்த வீமனை எல்லோரும் கட்டித் தழுவி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தனர். சரீகாசநாரன் இறந்துமைகண்டும் அவ்விடம் விட்டு நிகிகாமல் நிறை இடிம்பியின் குறிப்பறிந்த குந்தி அவனை ஏற்றுக்கொள்ளுமிபடி வீமனை பணித் தான்.

மற்றவர்களுடைய உடன்பாட்டோடு இடிம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு அவர்கள் காட்டுமாச்சிகமாகச் சென்றார்கள். அங்கே வியாச பகவான் வந்து தேவற்றினார். எல்லோரும் அவரைப் பணிந்து போற்றி அவருடைய ஆசியை பெற்றனர். அவருடைய ஆலோசனையிபடி சாவிகோத்திரமுனிவருடைய காட்டிலே சிலகாலம் யாருக்கும் தெரியாமல் தங்கியிருந்து விட்டும் பிறகு பிரசங்கர்கள் போல உருமாறி வேததிரகியமுன் நும் ஊருக்கும் போகத் திட்டமிட்டுக் கொண்டு இசன்றனர்.

சாவிகோத்திரமுனிவருடைய காட்டில் தங்கியிருக்கும்போது இடிம்பியின் வயிற்றிக் கடோற்கான எண்பவன் பிறந்தான். தன் நுடைய இடிம்ப வனத்தில் காவலுக்கு யாரும் இல்லாதிருப்பதனால் தான் அங்குச் செல்ல வேண்டுமென இடிம்பி எண்ணித் தலை கருத்தைப் பாண்டவர்களிடம் தெரிவித்தாள். இதுவும் நன்மைக்கே' என எண்ணித் தமிழகரும் விடை கொடுத்தனர். வேண்டும்பொழுது வந்து அவர்களிடை ஏவலைச்

செய்வதாகச் சொல்லிக்கோற்கணையும் அழைத் துக்கொண்டு இடிம்பி பிரிந்து சென்றார்கள்.

பாண்டவர்களும் பிராமண வேஷம் பூண்டு வேததிரகியமென்னும் ஊரையடைந்து அங்கே ஒருவேதியர் வீட்டில் தங்கிசூரிகள். அக்காலத்தில் பிராமணப் பிரமச்சாரிகள் கையில் பிழைபாது திரத்தை ஏந்தி வீடுகளில் கிடைக்கும் உபதா வத்தை ஏற்றுவண்டு காலங்கழிப்பது வழக்கம்; பாண்டவர்களும் அந்த முறையை அநுசரித்துத் தமது காலத்தைக் கழித்தனர். ஐவரும் தகக்குடு கிடைக்கும் அன்னத்தைத் தாயாரிடம் கொடுக்க பர். அதனை அவன் இரு சமபங்காக்கி ஒன்றை வீவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மற்றப்பங்கை நான்கு சகோதரர்களுக்குங் கொடுத்துத் தானும் உண்பாள். வீமன் எப்பொழுதும் அதிமோகச் சமப் பிடிம் வழக்கமுடையவன். அவனுக்கும் பலருமதிகம்; பசியும் அதிகம். வேததிரகியத்தில் கிடைத்த அன்னம் அவனுக்கு எவ்விதத்தில்லா யினும் திருத்தியாயிகில். வரவர நிறம் காறி இளைத்துக்கொண்டு வந்தார். இதனைக் கண்ட சகோதரர்களுக்கும் அந்திக்கும் பெரும் பரிதாபமாக இருந்தது. இப்படி இருக்கும்போது ஒரு நாள் இவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுப் பிராமணரும் மனவியும் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்குவதைக் குந்தி கண்டாள். நம்மை அன்றாடை ஆதரித்து வந்த அம்ஹறையவர் துண்டிறுவதைக் காண்க அந்திக்குப் பொறுக்கவில்லை. கண்ணீர் விடகி காரணமென்னவென்று அவர்களீடம் விசரித்தார்;

பகாகரன் என்னும் ஓர் அசுரன் அந்த ஊரில் எல்லையிலுள்ள காட்டில் வசித்துவந்தான். அவன் அங்குள்ளவர்களைக் கண்டபடி பிடித்துத் தின்னுவது வழக்கமாயிருந்தது. அவ்வுரரசனும் அவனுக்குப் பயந்து எங்கேயோ மறைந்திருந்தான். எனவே ஊராரெல்லாம்சேர்ந்து அவனிடம்சென்று ஒரு நிபந்தனையை ஏற்படுத்தினார்கள். “நினைத்த படி கொல்லாதே. நான்கள் உனக்கு வேண்டிய அண்ணமும் கறிவகைகளும் மதுவும் சமயிச்சூழ கை கறுப்புக் காரணகள் இரண்டு பூட்டிய வண்டியில் ஏற்றி, வீட்டுக்கு ஒரு மனிதனுக் காரம் ஒரு முறை அனுப்புகிறோம். நீ அன்னம், கறி முதலியனவற்றையும் காண்களையும் அந்த கணி தனையும் தின்றுவிட்டு மற்றவர்களை வதைக்காயல் இருக்கவேண்டும்” என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டனர். பகனும் இந்த நிபந்தனைக்கு உடன் பட்டான், அன்று முதல் அந்த வழக்கம் நடந்து வந்தது. நல்ல அரசனை பெருத மக்கள் இறபடித்தான் துன்பமிடவேண்டும். அன்று பாண்டவர்கள் தங்கியிருந்த வீட்டாருடைய முறையாயிருந்தது.

இந்தச் செய்தியை அறிந்த குந்திதேவி வீமானேடு கலந்து பேசிவிட்டுத் திரும்பிவந்து வேதியரிடம் கூறினான். “எனக்கு ஐந்து ஏதவர் உளர். அவர்களில் ஒருவனை அந்த அரக்கனுக்கு நான் கொடுக்கிறேன். மற்றும் வேண்டியவற்றை நீங்கள் ஒழுங்கு செய்யுங்கள்” என்றார். இதனைக் கேட்ட அந்த வேதியர் பயந்து நடுங்கினார். “ஐயோ! அதிதியாக வந்த உங்களையா நான் பஸி கொடுப்பேன்? ஒருபோதும் இசையேன்”

என்று மறுத்து விட்டார். “வேதியரே, என்கண் மந்திரசக்தி படைத்தவன். அந்தப் பகனு பினுமென்ன அவனிலும் பன்மடங்கு பழுமள்ள வேறொன்றினுமென்ன. ஒரு நொடிப் பொழுதில் கொன்றிருமித்து விடுவான். இந்த விஷயத்தை வேறு யாருக்கும் நீர் சொன்னீரானால் அவனுடைய சக்தி பலிக்காமற் போய்விடும். அதனால் தரன் உமக்கும் நான் முதலில் அதனைச் சொல்ல வில்லை, இப்பொழுது ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் நான் சொல்வது போலச் செய்யும். வேண்டிய அன்னம், கறிவகை முதலிய எல்லாவற்றையும் தாமதமில்லாமல் ஏற்பாடு செய்யும்” என்று ஞந்திதேவி கறினால். அவரும் ஒருபுக் கொண்டார்.

அவ்வளமும் கறிவகைகளுக்கு சமைக்கப்படுவதைக் கண்டதும் வீமனுக்கு ஒரே குதாகலம் ஏற்பட்டது. அவனுக்குண்டான் ஆயந்தத்துக்கு ஓரளவில்லை, ஊர் சுற்றிஸ்ட்டு வீட்டுக்கு வந்த தருமன் வீமனுடைய மகிழ்ச்சியைக் கண்டு தாயாரிடம் விசாரித்தான். “வீமன் ஒரே மகிழ்ச்சிக் கடவிலை முழுகியிருக்கிறானே: ஏதாவது சாகசம் செய்யன்னியிருக்கிறானே?” என்று கேட்டான். ஞந்திதேவி நடந்ததைச் சொன்னதும் தருமன் ஏக்கமடைந்தான். “என்னவுமா! கண்ணங்களை அனுபவித்ததனால் உன் அறிவும் மழுங்கிவிட்டதா? வீமனுடைய பலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டல்லவா நாம் பயமில்லாமல் இருக்கி ரோம? இழந்துபோன அரசுரிமையையும் அவனின் காமல் நாங்கள் மீண்டும் பெற முடியுமா?” என்று கேட்டான்.

“தருமனே! நீ பயமிப்படாதே வீமனுடைய பகுத்தை நான்றிவேண். அவன் அக்கொடிய அசர் கைக்கொள்ள வெற்றியோடு மாலையில் மீண்வான். அதுவுமன்றி நமக்கு அன்னமிட்டு அதிதியாக விட்டில்தங்கச்செய்து இத்தனை காலமாக உபசரித் தயர்களுக்கு நாம் இந்தக் கைமாறு செய்யவே வேண்டும்” என்ற தன்மைந்தனின் வீரத்தையும் கடமையையும் எடுத்துப் பேசினால் அந்திதேவி.

கறுப்புக் காளைகள் பூட்டியவன்டியில் அசர் னுக்காக ஆக்கிய உணவை ஏற்றிக் கொண்டு வீமன் காட்டை நோக்கிச் செல்கிறான். அவனுடன் சென்றவர்கள் ரிராமத்தின் எல்லையில் நின்று விட்டார்கள். அப்பாலுள்ளது பகாசரனுடைய காடு. எங்கும் எலும்பும் நினைமும் இரத்த நாற்றமும் சகிக்க முடியாமல் இருந்தன பினாம் தின்னும் பறவைகள் அங்குபிங்கும் வட்டமிட்டன. சிற்று தூரம் சென்றதும் வீமன் ஓரிடத் திடு வண்டியை நிறுத்திக் காளைகளை அவிழ்த்துக் கட்டினான்.

“அசரன் வந்துவிட்டால் அவனுடன் யுத்தம் செய்து கொண்றுவிடவாம். ஆனால் அவன் இறந்த பின்டு பிணத்தைத் தின்டிய திட்டு உண்டாகி விடும். அதன் பின் இந்த அருமையான உணவை உண்ண முடியாது. அன்றியும் அவனேடு யுத்தம் செய்யும்போது இந்த உணவுகள் சிந்திச் சிதைந்து வீணுகிப்போகும். ஆகையினால் அவன் வருமுன் இவற்றை உண்ணுதலே உசிதம்” என்ற நினைத்து வீமன் அவற்றை அவசர அவசரமாக உண்ண ஆரம்பித்தான். இடையிலே அந்த அசரன் வந்து விட்டால்! செக்கச்சுவரானம் பேரஸ் சிவந்த மேளி

ஆம் ஆகாயமளவிய தோற்றமும் இளம்பிறை போன்றிலங்கும் கோரப்பறச்சூழலைய பகன் பயங்கர இரைச்சலோடு காட்சியளித்தான் தனக்கு வந்துவணவைத்தானுண்ணவிருக்கும் மனிதரிபதச் சூங்கிறதே என்று அடங்காக கோபங்கொண்டு பெரிய மரமொன்றை வேற்றாடு பிடிங்கி வீக்கம் மேல் விட்டெடற்றிந்தான். அதனை அவன் இடக் கையினுற் தட்டிவிட்டு வண்டியிலுள்ள பதார்த் தங்களை ஒன்றும் விடாமல் உண்டு முடித்தான். பகாசரனுக்கு அவனுடைய அட்சியம் ஆதி திரத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது உடனே அவன் ஒடிவந்து வீமனுடைய முதுகில் ஒங்கிக் குத்தினான் அவசரமாக அருந்திய உணவு நெஞ்சினுள் தங்கி விக்கவெடுத்து இடர்ப்படுத்தாயல் அந்தக் குத்தினால் தங்குதடையின்றி ஒழுங்காக அவனுடைய வயிற்றினுள் போய்ச் சேர்ந்தது. உணவருந்தி முடித்து எழுந்த வீமனை மீண்டும் தாக்கி பகன் ஒடிவந்தான். வீமன் அவனைக் காலாலி எட்டி உதைக்கவே அசரன் தடா வெண்று நிலத்தில் வீழ்ந்தான். “அசரனே கொஞ்சம் களைப்பாறு” என்று சொலிலி வீமன் குடங்களேசுடு தயிரையும் குடித்து விட்டு வாயைத் துடைத்துக்கொண்டு கைகளைத் தோட்டயிலே தட்டி ஆர்ப்பாரித்தான். “அசரனே எழுந்துவா” என்று அவனை இழுத்துவந்து சிறிது நேரம் அவனுடன் மல்யுதிதம் செய்தான் வீழனுடைய ஒவ்வொரு குத்தினாலும் இடியினுலும் பகாசரனுடைய உயிர் ஊசலாட ஆரம்பித்தது. முடிவில் வீமன் அவனைக் கீழே தள்ளி முதுகிலே முழந்தாளையுண்றிக்கொண்டு அவனுடைய முது

கெலும்பை முரித்தான். அந்தச் காட்டல்லாம் அதிரும்படியான கோரசமிதமிடவனும் வரயினுல் இரத்தம் பெருகப் பகாசுரன் மாண்டான்.

பின்தை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து ஊர் எல்லையிற் போட்டிவிட்டு வீமன் தரயாரிடம் போய் நடந்தவற்றைச் சொல்லி அவனை மகிழ்வித்தான். பின்பு நீராடிச் சந்தனம் பூசி நிம்மதிபசுப் படுத்துறங்கினான். பகாசுரனுடைய மலை போன்ற உடல் உருக்குலைந்து ஊரெல்லையிற் கிடக்கக் கண்ட ஊராரெல்லாம் மகிழ்ச்சிப் பரவசமாயினர். அவர்கள் வீமனை இனி ஞாரன்றறியாமலே பலவாறுகள் போற்றிய புகழ்ந்தனர்.

5. பாஞ்சாலி சுயம்வரம்

வேததிரகியத்திலே பாண்டவர் பிராமண வடிவத்துடன் பிராமண வாழ்க்கை முறையை அநுசரித்துக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும் நாளில், பாஞ்சால தேசத்து அரசன் யாகசேனனுடைய மகள் திரெளபதிக்குச் சுபம்வரம் ஏற்பாடாக யிருப்பதைக் கேள்வியிப்பட்டனர். அந்த வைப் வத்தைக் காணவும் அங்கு நடக்கவிருக்கும் வேடிக் கைகளைப் பார்க்கவும் நானங்களை பெறவும் விரும்பி வேததிரகியத்திலிருந்தும் அநேக பிராமணர் டிறப்பட்டனர். பாண்டவர் பிராமண ரைப்போல வாழ்ந்தாலும் அவர்களுடைய தோன்கள் வீரத்தால் தினவெடுத்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. அரசர் குலத்துப் பிறந்தவர்க்கிடையில் இப்படியான சுயம்வரமுறையும் அதற்காக வீரம் நிறைந்த போட்டிகளும் நடைபெறுவது அக்கால முக்கம். இந்தச் சுயம்வரச் செய்தி கேட்டுப் பாஞ்சாலம் போகத் தன் மைந்தர்களும் ஆவலுறரக்கூடும் என்று அந்திதேவி எண்ணினால்.

“நானிகள் நெடுநாளாக இந்தக் கிராமத்தில் தங்கி விட்டோம். பல ஊர்களுக்கும் சென்று அங்குள்ள சிறமிழுக்களைப் பாரியிப்பது நல்லது: ஒரே இடத்திலே பல நாளிருந்தால் கிடைக்கும் உபசாரங்களும் குறைந்துவிடும்; பாஞ்சாலனுடைய நாடு பல வளங்களாலும் சிறந்த அழிய நாடெனக் கேள்வியிப்படுகிறேன். நாமும் அங்கே செல்வோம்” என்று அந்தி தன் டிதல்வருக்குக் கறினால். இவ்வாறு அந்திதேவி அறியப்பினர்

சொன்னதைக் கேட்ட பாண்டவர் மகிழ்ச்சி போடு ஏற்பட்டும் போய்ப் பாஞ்சால நாட்டின் தலைநகரை அடைந்தனர்.

பற்பல தேசத்து அரசர்களும் அவரவர் தேர், இகாடி, படைகளுடன் அந்நகரத்து வீதிகளிலே பயணி வந்தது கண்கொள்ளக் காட்சியாய் இருந்தது. எங்கும் கரதோரணங்கள் அழுக செய்ய, பொன்னும் நவரத்தினங்களை மின்ன மங்கலமான பல்வகை வாத்தியங்கள் முழுங்கெப் பாஞ்சால நகரம் தேவலோகம் போலம் பொனி வுற்று விளங்கியது.

சுயம்வர மண்டபமே தேவேந்திரனுடைய அத்தாணி மண்டபம் போலம் பாரிப்போர் கண் களைப்பறித்தது. பெருமக்கள் ஒருஏற்றம், பிரா மணர் மற்றொருஏற்றம், அரச�ுகாரர் இன்னெஞ்சு ஏற்மாகச் சபையில் நிறைந்திருந்தனர். வீரத்தா லோகியியர்க்கு பாண்டு மைந்தர் மாத்திரம் பிரசமண பிரமசாரிகளைப்போலக் கூட்டத்லோடு கூட்டமாக ஒருஏற்றத்தில் ஒதுங்கியிருக்க நேர்ந்தது விதியின் கொடுமையைக்கிறோ,

பாஞ்சாவி மஞ்சன நீராடி அழகிய ஆபர ணங்கள் பூண்டு தலையறை திருஷ்டத்துய்மனன் வழிசிச்சுது முன்செல்ல, அங்கங்கள் போன்ற சேடியர் குழந்துவர, அரசவனினம் எனும்படி நடந்து பொமத்தியில் வந்து சேர்ந்தாள். திரென பதியின் அழகைச் சொல்லளவிற் கேள்விப்பட்டி ருந்தும் அவனை நேரிற் கண்ட மனினர்கள் தயது கண்ணேயும் மனதையும், பறி கொடுத்து பதுமைகள் போவிருந்தனர்;

அங்கு வீற்றிருந்த அரசரிகளின் பெருமையை யும் மகிமையையும் சேதியர் அவனுக்கு எடுத் துவரத்தனர். அந்தணரீ ஆசிகூறினர், மணமாலை பைச் சையிலெந்திய தன் சகோதரியைச் சபை நடவில் நிறுத்தி எல்லோரும் கேட்டும்படி திருஷ்டத்துப்ப்பண்ண் சொன்னான் “இதொவிக; இவை அமிழுகள்; மேலே சுழலும் எந்திரத்திலுள்ள துவாரத்தின் வழியாக ஐந்து சரங்களை எய்து அதில் கட்டித்தொடிகும் பொனியபமான இலை கிணை அடித்து வீழ்த்தும் அரசனுமரன் எவ்வளே அவனுக்கே என்கை உரியவளாவன்.”

“கிலையிது சிலீமுகங்க ஸிவவகுந் திரிகைவேகத(து) இலைமுகத் துழலுகின்ற எந்திரத் திகிரிநாப்பன் நிலையிலா இலக்கு மஃதே நெஞ்சுற யாவ்சென்றதான் கலைவலீர் அவற்கேயிந்தக் கன்னியுக் குரியன் [என்றான்].”

அதனைக் கேட்டதும் ஆரவாரம் அடங்கிய காலபோலச் சபையில் அகமதி தினவியது அரசு மாரர் ஒவ்வொருவராக எழுந்து சபைமுனிவந்து வில்லை அசைக்கவும் முடியாது மீண்டான். எது தனியோ அரசரிகள் அந்த விளையி பார்த்த மாத்திரத்தினேயே நெடுமுச்செறிந்து திரும்பி ஞர்கள். சுவலியன் என்னும் பெரிய வீரன் அந்த வில்லை இருக்களாலும் எடுத்து நிறுத்தினான். ஆனால் நானேற்ற முடியாமல் வில்லோடு கீழே வீழ்ந்து காயமடைந்து மீண்டான். பகதத்தன், சராசந்தன், துரியோதன் என்ற வீரர்களுடும் நானேற்ற முடியாகற் பேசினர். கன்னன் எழுந்தான். “இவன் வெற்றி பெறவுங் கூடும் என்று சபையில் ஆரவாரம் எழுந்தது; அவனும்

ஆண்மையுடன் வில்லை நிறுத்தினால். ஒரு மயி
ரிமைதான் இன்னும் இருந்தது என்று சொல்
லும்படி நானையும் இழுத்தான். ஆனால் வீல்
ானது மறுகணம் பழரைக்கு நியிர்ந்து அவ
னுடைய முடிவைத் தாக்கி வீழ்த்தியது. மகா
வீரருளை கன்னனும் தோற்றிருன் என்றதும் அரசர்
கருக்கிடையே மௌனம் நிலவியது. எல்லோருடு
ரமாற்றத்தோடு வீற்றிருக்கும்போது அந்தணர்
கட்டுத்திவிருந்து அழிய ஒரு வாலிபனி ஏழுந்து
சபைக்குமுன் வந்தான்.

அவன் எழுந்ததும் பிராமணர்களுக்கிடையில்
யேயே மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் ஏற்பட்டன.
“பாவம் அற்ப ஆசை தூண்ட இந்த இளைஞர்
எழுந்து வருகிறேனே” என்று முதிய பிராம
ணரீகள் பேசிக் கொண்டார்கள். “ஏன் இவனும்
முயன்று பார்த்தாலென்ன? ” என்று மற்றிரு
கட்சி பேசியது. மார்பிள் பூனூல் விளங்க ஆண்
சிங்கம்போல நடந்துவந்த அந்தவாலிபனி “இந்த
விளைப் பிராமணர்களும் வனைத்து நானேற்ற
வையா?” என்று கேட்டார்.

“பிராமணர்கள் சுயம்வரத்தில் பங்கு பற்றி
ஞல் ஒரு தாழ்வுமிலையே” என்று திருஷ்டதி
துய்மனன் கொழிந்தார்கள். அரசர்களால் முடியாத
வீரச்செயலை ஒர் அந்தணனுயினும் செய்து வெற்றி
பெறட்டும் என்று அவன் எண்ணினால் போலும்!

“அரசர்களைப் போல உடல் வலியில்லாவிட
டாலும் அறிதணர்களுக்கு உறுதியான தவவலி
யுண்டு. இந்த இளைஞர் யாரும் செய்யமுடியாத
வீரச் செயலைச் செய்தாலும் செய்து விடுவான்

போலதி தேங்குறிசிறது” என்று சில அந்தணர் பேசிக்கொண்டனர். முடிவில் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து அவனுக்கு ஆசிக்கிறனர். வந்த இளைஞன் நாராயணனை யனதிலே தியானித்துக்கொண்டு விடிலையெடுத்தான். பெரிய வீரர்கள் முயன்றும் அசைக்க முடியாத வில்லைத்தன் இடக்கையினால் அநாயாசமாகத் தூக்கியதைக் கண்டதும் சபையில் ஒரே அமைதி நிலவியது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் ஐந்து சரங்களைச் சுழலும் எந்திரத்தின் வழியாகச் செலுத்தி இலக்கினை அடித்து வீழ்த் தினான். அது கண்ட அரசரெல்லாம் வெட்கித் தலைகுனிந்தனர். ஆனால் அந்தணர்களே எல்லையற்ற மகிழ்வெய்தினர். அனைவரும் தாங்களே திரெளபதியைப் பெற்றுவிட்டது போலக் குதாவித்தனர். தங்கள் உத்தரீயங்களை மேலே வீசி அவர்கள் செய்த ஆரவாரம் வானுவகை எட்டியது.

வில்வளைத்த வீரனைய் பாஞ்சாவி தனி செங்கமலைக் கண்களால் பார் த் தாள். ‘இவன் அவனேதான்; அந்தணவைவன்; அருச்சுள்ளே’ என்று துணிந்து அவன் கழுத்திலே மனமாலையைச் சூட்டினான். சந்திரனும் உரோகிணியும் போல அவர்கள் நின்ற திருக்கோலம் கண்டு சபை கழித்தார்தா.

அரசர்கள் யனத்திலே பொருமைத் தீ மூண்டது. “பார்ப்பனன் ஒருவன் இந்தப் பெரிய அரசவையை அவமதித்துவிட்டுப் பெண்ணைக் கொண்டுபோக நீங்களில்லாம் பார் த் துக்கொண்டு சும்மா இருக்கிறீர்களே. போர் செய்து

வெற்றிகொள்வோம் வாருங்கன்” என்று துரியோ தன்ன் தூண்டிநின்றுன். தங்களுள் ஒருவன் சுயமிவரத்திலே வெற்றிகண்டான் என்ற தருகி கிணுல் தலைகால் தெரியாமல் நினை அந்தனரிகள் அரசர் கூட்டத்தை எதிரிக்கப் பறப்பட்டார்கள். தங்கள் உடைகளை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு ஏது தத்துக்குப் பறப்பட்ட அவர்களைக் கண்டு அருசு சுண்ண நலைகதிதான், “நீங்கள் சுயப்பட வேண்டாம். யமன் வந்தாலும் நான் போர் செய்து வெற்றி காண்பேன். நீங்கள் சும்மா ஸார்த்துக் கொள்ளிடருங்கள்” என்று அவர்களைக் கையழச்சித்தி ஞானி, கூத்திரியர்கூட்டத்திலிருந்து தமிப்பிக்கு ஏதா வது எதிர்ப்பு வரக்கூடும் என்று எண்ணி வீமனி எழுந்து வெளியே போய் ஒரு பெரிய மரத்தை வேரோடு பிடுங்கி இலைகளை உதறிவிட்டு அதனை ஒரு சாதாரண தடிபோலதி தூக்கித் தோலிலை வைத்துக்கொண்டு அருசுசுண்ணுக்குப் பக்கத்திலே வந்து நின்றுன். கற்றப் பாண்டவர்களும் வந்து கூடினர். சண்டை பெரிதாக முண்டது; எதிர்த்து வந்த அரசர்களெல்லாம் அவர்கள் பாண்டவரென்றறிந்து ஒவிவொருவராக விழகிச் செலவதை துரியோதனனும் அவன் கூட்டத்தாரும் கண்ணும் பெருந் தோல்வியடைந்து அவமானத்தைச் சுமந்து கொண்டு அத்தினுபுரம் போய்ச் சேர வேண்டியதாயிற்று.

மறையவருருவிலை மறைந்து வந்த பாண்டவர்கள் திரெளபதியையும் அழைத்துக் கொண்டு தங்கள் தாயார் தங்கியிருந்த இடம் சென்றார். வேதத்திரகியைத்திலே பிராமண வழக்கப்படி பிழை எடுத்துவந்து தாயாரிடம் கொடுத்து எல்லோரும்

சேர்ந்து உண்டு வந்தனர். அபிபடியே அளிரும் “அம்மா ஒரு பிழை ஏற்ற வந்தோம்” என்று கூறினர். குந்திதேவியும் உள்ளிருந்தபடியே வழக்கம்போல, “மக்காள், நீவிர் ஜவீரும் சேர்ந்து உண்ணுங்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெளி யில்லாதவன் திரெளபதியும் நிற்கக் கண்டு பதறிப்போனான். “ஆ! என்ன நினைந்து என்ன சொன்னேன்” என்று தன்னித்தானே நொந்து கொண்டான். “அம்மா, நின் சொல் வேத வாக்காகும் நாங்களும் அபிபடித்தான் செய்வதாக என்னியிருக்கிறோம்” என்று தன்னிகரிவ வாத் தருமனே கூறினான்.

அங்கு நடந்தவற்றை யெல்லாம் ஒற்றைமூலம் அறிந்த துருபதன், தன் மகளைக் கைப்பிடித்தவன் ஒப்பற்ற விக் ரெஞ்சு ஜில்லயனே எஃபதை அறிந்து அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டான். பாள்டவர்களையும் தாயான் குந்தியையும் பாஞ்சாலன் தன்னுடைய அரண்மனையிலே விருந்தினராக வந்திருக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான். அவர்களும் அந்த வேண்டுகோளுக் கிசைந்து பாஞ்சால னுடைய அரண்மனையைச் சென்றடைந்தவர். அங்கே விவாகத்துக்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளை வாம் நடைபெற்றன.

தாங்கள் ஜவருமே பாஞ்சாலியை முறைப்படி மணக்கப் போவதாகத் தருமன் சொன்னதைக் கேட்டுத் துருபதன் அருவருப்புக்கொண்டான். இழிந்தவர்களும் வாயினாக சொல்லக் கூசும் இச்சொற்களை மக்களுட் சிறந்த தருமனே கூறக் கேட்ட துருபதனுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை,

“மகர ஆபத்துக்களையும் கொடிய சூழ்சிகளையும் நாங்கள் கடக்க வேண்டியவர்களாயிருந்த படியால் இப்படியான ஒரு விரதத்தை மேற் கொண்டுள்ளோம் எது கிடைத்தாலும் அதனை நாங்கள் ஒன்றாகவே அனுபவிப்பதாக வாக்கும் பண்ணிக் கொண்டோம். எங்கள் நாயாருடைய விருப்பமும் இதுவே” என்று தருமன் சொன்னுன். பின்பு பெரியோர்களையும் கலந்தாலோசித்து, பாஞ்சாலியின் பழம் பிறப்பினையும், வியாசபகவான் மூலமறிந்து துருபதனும் அப்படியேசெய்ய உடனிப்பட்டான். பாஞ்சாலனானுப்பிய தூதுவர் முனை நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்த வீடுமர், விதுரர் முதலீயவர்களும் மகிழ் ச்சி அடைந்தார்கள். ஜவரும் விதிப்படி பாஞ்சாலியை மண்நு இனப முற்றிருந்தனர்.

சுயம்வரத்தில் தோல்வியடைந்தது மட்டுமல்லாமல் அதன் பயனாக உண்டான போரிலும் புறங்கொடுத்தோடினுன் தூரியைதனால் என்பதைத் திருதராஷ்டிரன் அறிந்தான். “வாரணை வத்திது மாளிகையோடு பஞ்சவரைத் தீக்கிரையாக்கிக் கொல்லச் சதிசெய்தான் என்ற அவப்பெயர் இதனேடு அழிந்து போகட்டும் என்று எண்ணித் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையும் திரெளப்திக்கையும் அத்தினையிக்கு அழைத்துச்சிறப்புச் செய்தான். ‘பாண்டவருடைய பக்கத்தில் நியாயமிருக்கிறது; பலமும் வீரமும் பொருந்தியவர்கள்; நெறிதவருதவர்கள்; அவர்களைபே உடலமும் போற்றுகிறது’ என்று எண்ணில் பாண்டுவின் பங்கைபாண்டவர்களுக்கே கொடுத்து விடத் திருதராஷ்டிரன் விரும்பி அத்தினையிலிருந்த

வெரியவர்களையும் கண்டு ஆலோசித்து நல்ல நாளென்றிலை தருமனுக்கு முடிகுட்டினான். தருமனே பேரரசன் என்று எல்லா அரசர்களும் அவனைப்பணிந்தனர். அவனுடைய பெருமைநாளுக்கு நாள் ஒங்கி வரைவையிற்று. ஆனால் துரியோத ணதியரின் இயங்க முன்புபோலவே இப்பொழுதும் இருப்பதைக் கண்ட பாண்டவரிகள், தாங்கள் இனி அதினையரியிக் கண்கி இருத்தல் உசிதமன் ரெனத் தீர்மானித்தார்கள். இந்திரப்பிரஸ்தம் எல்லற பழைய நகரத்தைய் ஏதுப்பித்து அங்கே போய் தமது அரசாட்சியை நடத்துவதற்கிண்ண வீசுர்கள். பஞ்ச பாண்டவரின் மைத்துனரும் யாதவகுலத்தில் திருமராவின் அவதாரமாக வளர்ந்த வருமான கண்ணபிரானும் அதுவே தக்கதென்றும்

இந்திரப்பிரஸ்தம் பவவகைச் சிறுஇடுக்களு முடையதாகப் புதுப்பிக்கப்பட்டது. பாண்டவர்கள் அங்கே தமது தலைநகரை அமைத்துக் கொண்டு அரசாட்சியைத் திறமிபட நடத்தி வந்தார்கள். துருபதராஜனுடைய பலமும் கண்ணபிரானுடைய பலமும் இன்னும்பல அரசர்களின் பலமும் பாண்டவர்களுக்கும் பெருந் துணையாய் இருந்தன. எல்லா அரசர்களிலும் தருமன் மேல் பட்டவருக விளங்க வேண்டுகொன்று சகோதாரி களும் அவனைச் சார்ந்தவர்களும் என்னி அதற்காக ‘‘இராஜகுயம்’’ என்னும் யசகம் செயிய விரும்பினார்கள். ‘அரசர்க்கரசன்’ என்ற பெயர் பெற்று விளங்க வேண்டுமானால் அக்காலத்தில் ‘இராஜகுயம்’ செய்வது வழக்கம். பகை அரசர்களை வென்று அவர்களிடம் பெறும் திறைப் பொருள் கொண்டு செய்வதே இந்த பரகம்.

பாண்டவரை எதிர்கிக்கி கூடியவனுக் கூடியவனுக் காலத்தில் ஜராசந்தனை என்னும் பேரரசன் ஒரு வன்தான் இருந்தான். அவன் மிகக்கொடியவன். மனித வேள்வியொன்றைச் செய்வதற்காகப் பல அரசரிகளைச் சிறைப்பிடித்து வைத்திருந்தான். ஆகையால் அவனை வாதம் செய்த பின்பே இராஜ சூயத்துக்கு ஆயத்தம் செய்ய வேண்டு மென்று கண்ணும் அருச்சனை நும் வீமனுமாகப் பூறப் பட்டார்கள். வீமன் ஜராசந்தனேஞ்செய்து அவனை விண்ணுலகேற்றினான். பின்பே இராஜகுயத்துக்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் நடை பெற்றன.

பலசிற்றரசர்கள் பொன்னும் மனியும் நவரத்தினங்களுமாக இந்திரமிரப்பிரஸ்தத்தில் கொண்டு வந்து குவித்தனர்; யாகசாலை அழகாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. திருத்தராஷ்டிரன், துரியோதன், கண்ண முதலியவர்களும் அங்கே வந்து கூடியிருந்தார்கள். தருமருடைய தமிழ்மார் வந்திருந்தவர்களையெல்லாம் உபசரித்தனர். வியாசபகவானுடைய கட்டளைப்படி தருமனும் திரெளபதியுமாக யாக காரியங்களைச் செய்தனர். யாகத்தில் அவி சொரிந்து ஆகுதி செய்த பிறகு யாகம் செய்தவர்கள் அங்கு வந்திருக்கும் பெரியோர்களை வழிபட்டு ஆசி பெறுவது வழக்கம். அதிலே முதல் வழிபாடு யாருக்குச் செய்வது என்று தருமன் வீடுமருடைய ஆலோசனையைக் கேட்டான். “முதல் வழிபாடு கண்ணபிரானுக்கே உரியது” என்றார் வீடுமர்.

அதன்படியே தருமன் கண்ணபிரானுக்கு வழி பாடியற்ற முற்பட்டான்; அப்பொழுது சிக

பாலனி என்னும் பேரரசன் திருவன் ஏழந்து
கண்ணபிராணைப் பலவாறு நிந்தித்தான். இவன்
கண்ணபிரானுடைய பிறவிய பகவன். இவன்
பேசிய இழிசொற்களைக்கிடைங்கா. கண்ண
பிராணைமட்டுமல்ல அவனுக்கு வழிபாடாற்றும்
படி சொன்ன வீடுமரையும் இழித்துரைத்தான்.
அதனைப் போறுக்க முடியாமல் கண்ணன் அவனே
போற்றிய வெண்டியதாயிற்று. பழிப்பு
சொல்லித் தூற்றிய சிகபாலனி சுற்றில் கண்ண
னுகூலம் சக்கராயுதத்துக்குப் பலியானான். கண்ண
னைனை எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். யாக
மும் இனிது நிறைவெய்தியது. தருமன் அரசர்க்
ஈரசன் என்னும் பட்டமும் பெற்றுக் கொண்டு
படுத்தப்பட்டான். அவன் செய்த யாகத்தை
எல்லோரும் புகழ்ந்து நத்தம் இருப்பிடம் எல்
தினர்.

6. சுதும்வாதும்

இராஜகுயம் என்னும் வேள்விக்கும் போய்த் திரும்பிய தூரியோதனை அத்தினெடுரியில் தன் சபையைக் கூட்டினான். கண்ணால் துச்சாதனன், சகுனி முதலிய தீயவர்கள் அவனுக்கு அண்ணம் யில் இருந்தனர். பெரியவர்களைச் சொல்லும் வீடுமர், விதுரர், துரேணர் என்பவர்களும் வீற்றிருந்தனர். தருமன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலைடைந்த பெருமைகளையும் அனுக்குப்பக்க பயமாக நிற்கும் பேரரசர்களின் வலிமைகளையும், சிற்றரசர் கொண்டுவந்து குவித்த நிதிக் குவியுக்களையும் கண்டதால் உண்டால் பொருதை பெங்க அரவக் கொடியோன் விஷமாகக் கச்கினான்.

“இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் புகழ், நிலவு வகத்தரசர் பணிசெய்ய, வேதங்களை ஒதியுணர்ந்த முனிவர்கள் முறைப்படி வேள்வி செய்யத் தருமன் எல்லோரிலும் மேம்பாடுற்றான். இன்னும் சில காலம் சென்றுல் எங்கள் செலிவத்தையும் வாழ் வையுமே அவர்கள் கவர்ந்து விடுவரார்கள். பஞ்சவர்களை அவர்கள் போக்கில் விட்டுவிட்டால் நஷ்டங்கும் பேராபத்தாய் முடியும். கரிய முள்ளுள்ள மரத்தை அது சிறு செடியாயிருக்கும் பேரதே கிள்ளி ஏறிந்து விடவேண்டும். வைர கேறி முதிர்ந்த பின்பு அது கேட்டிருப்பதும் மறுங்கச் செய்யும். ஆகையால் மிகுவிரைவில் அவர்களோடு பெருது அவர்களுடைய செல்வமனிடதையும் கவர்ந்து விடவேண்டும்” என்ற தூரியோதனை தன் சபையிலுள்ளோரை கேட்கும் படியாகக் கூறினான். துச்சாதனனும் கண்ணும் அதுவே செய்யத்தக்க தென்றனர்,

அப்பொழுது சுனினி எழுந்தான். இவன் காந்தாரியின் சகோதரன். வஞ்சனை குழ்ச்சிகளிலே தலைக்கு நிகர் தாணேயானவன். மற்றவர்கள் தன்னைக் குறித்துக் கூறும் வசைமொழிகளைத் தலைக்கு இசைமொழியாகக் கொள்பவன். துரியோதானுதியோரின் வலியையையும் பாண்டவரின் வீரத்தையும் சுனினி சீர்தூக்கிப் பேசிய பேச்சு அங்கு நடந்த ஆலோசனையை வேறு பக்கமாகத் திருப்பியது.

“தருமன் வீமன் முதலியவர்களை நீங்கள் போரில் ஏறங்காண என்னுவது ஏத்தியாகாது. உலகத்தில் ஒழ் பெற்ற வீரரான இடிமபன், பகன், சராசந்தன் என்பவர்களை யெல்லாம் வென்ற கூசவீரனுண் வீமனை வென்னாகிமன்று நீங்கள் எப்படி என்னாலாம்? திரெளபதியின் சுயமிவர மண்டபத்தில் பெரிய அரசரிக்களெல்லாம் கலங்கி நிர்க், பிராமண வேடம் பூண்டு வந்து விஜயன் வில்லிறுத்தபோதும், இப்பொழுது இங்கிருக்கும் வீரர்களைனவரும் அங்கும் இருந்தன ரஸ்ஸா? துரியோதனை! இந்தப் பிறப்பில் மட்டு மன்று இன்னும் ஏழேழு பிறப்பெடுத்தாலும் பொய்யில் வாழ்க்கைத் தருமனையும் அவன் தயிய வரையும் நாம் போரில் ‘ஏறங்காண முடியாது. ஆதலினுல் போரில் வெச்சும் என்னத்தை இப்போதே மறந்தவிடு. அவர்களுடைய செல்வயனைத்தையும் வஞ்சனையினுலேயே கவரவேண்டும். அதுதான் நமக்கு ஏற்ற வழி’ என்று சுனினி கூறினான்.

இவற்றைக்கேட்ட துரியோதனன் அகமதிழ்ந்து சகுனியைத் தண்பக்கத்திலுள்ள பொற்றவினின் கண்ணே இருத்தி இன்சொற் சொல்லி வஞ்சனையால் கவருத்தருளிய வழிவகைகளை ஆராயத் தொடங்கினான்.

“தேவருலகிலும் இல்லையெனுமிபடி அழிய நோர் மனிஷன்டபமியற்றுவித்து, அதனைக் காண ஏம் விருந்துண்டு செல்லவும் வருமாறு பாங்க வரை அழைக்கலாம். அழைப்புக்கிணங்கி அவர்கள் இங்கு வந்து இனைப்பாறியிருக்கும் நேரத்தில், ‘குதாடலாம் வருக’ என்று தருயனைக் கேட்டால் அவன் மறுக்கமாட்டான். அவன் குதிட மது மயங்கி ஆடும்போது அவனுடைய சகல செல் வங்களையும் பண்யமாக வைத்து ஆடும்படி கேட்டுக் கவர்ந்து கொள்ளலாம்” என்று சகுனி தன் சூழ்சியை விரித்துரைத்தான்.

இந்த ஆலோசனையைக் கேட்ட விதுரர் மிக அருவருபியுக் கொண்டார். எப்படியாயினும் துரியோதனனை நல்வழியிப்படுத்த வேண்டுமென்று அவர் ஒத்திமதி கூறத் தொடங்கினார்.

“இந்தப் பூமி முழுதும் உள்கேயாக வேண்டும், அவர்களுடைய செல்வமெல்லாம் நீயே அநுபவிக்க வேண்டும் என்பது உன் என்னயா னல், உன் தந்தையாகிய திருத்தாஷ்டிரனைக் கொண்டுஇப்பொழுதே ஒலையனும்பிவிடு. தந்தையினுடைய வேண்டுகோளுக்கிசைந்து இந்தப் பூமியை உங்கள் கையில் ஒலிபடைத்துவிடு அவர்கள் கானகம் சென்றுவிடுவார்கள். அதனை விடுத்து இழிவரன குதாட்டத்தினாற் கவரக்கருது

வது வீரமாகுமோ? பாவமும் பழியுமே வந்து கேரும். உலகுள்ளவும் இந்த வகை தீராதே!'' என்றார். விதுரர் கூறிய இந்த வார்த்தைகள் துரியோதனானுக்குப்பிடிக்கவில்லை.''உனக்குமிகு சுற்றத்தார்க்கும் உண்டியும் உறையுளும் இங்கே. ஆனால் உன் பாசுமெல்லாம் பாண்டவர்களிடதி திலே. ஆகையினாலே நீ எப்பொழுதும் அவர்களுடைய ஏகஸ்யூயே பேசுகிறோய்'' என்று துரியோதனான் நிந்தனை மொழிகளைக் கூறினான். விதுரன் விவகுண்டு அவ்விடம் விட்டகண்ருன். சகுனியின் ஆலோசனையே அங்கிகரிக்கப்பட்டது.

பின்சு துரியோதனை அழகிய மணிமண்டப மொழிறு கட்டுவித்தான். அந்த மண்டபத்தைக் காண வருமாறு பாண்டவரிக்குத் தூதனுப்பும்படி தன் தந்தையைச் சேட்டான். ''தகுதியான உபாயத்தினுலே பாண்டவர்களை வெள்வகை கருதி நீங்கள் போர்செய்து கவரமுடியாத தரவிலையைப் பேறுவதற்குச் சகுனி நல்ல உபாயம் செய்தான்'' என்று திருதாராஷ்டிரனுடு ஏழந்தான்.

வெந்தன்மேலுள்ள பாசத்தினுடு அகசிகண் னும் ஞாடாயினாக. திருதாராஷ்டிரன் விதுரனையே யழைத்துத் தூதபோரும்படி கட்டளையிட்டான். அரசரின் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு விதுர கும் இந்திரபிரஸ்தம் கென்றார். பாண்டவர் களும் குந்திதேயியும் விதுரரை நல்வரவு கூறி உபசரித்தனர். எல்லோருடைய சுக நலங்களும் விசாரிக்கப்பட்டு முடிந்ததும் விதுரர் தாம் வந்த காரியத்தை எடுத்துச் சொல்லி அங்கு நடந்த

வற்றையெல்லாம் விபரமாகக் கூறினார். “திருத் ராஷ்டிரர் தாமே நேரில் அழைத்தார்” என்பதைக் குந்தியும் பாண்டவர்களும் கேட்டு வியப்பு ஒருபுறம் துக்கம் மற்கிழுரு ஏற்மாகக் கலங்கினர்.

“அழைப்புக்கிணங்கி அங்கே சென்றால் சுனியின் குழ்ச்சிக்குட்பட்டுத் துன்பப்படவேண்டும். போகவிட்டாலோ பெரியதந்தையாரை அவமதிப்பதாகும்; இதற்கென்ன செய்வது” என்று தருமன் இருதலைக் கொள்ளியாய்த் தலித்தான். “ஏது இனினும் ஏதோ வஞ்சனைக்குத்தான் கால் கோள்” என்று குந்தி நந்தேயிப்பட்டாள். “விதுரனே! என்மக்கள் பாவம் அறியாதவர்கள். அரசனுடைய அழைப்பை அலகுஷியம் பண்ணுவதும் கூடாது. நீ எல்லாகற்றிந்தவன். என்ன செய்யலாம் சென்ன” என்று குந்தி கேட்டான்.

“உண் மக்கள் அறிவில்லாதவர்கள். அதர்கம் எவ்வளவுதான் மேஜேரங்கி நிற்பது போலத் தோன்றினாலும் முடிவில் தருமமே வெற்றியடையும். மேலும் நாம் எனிபடி ரூபண்றாலும் விதியை வெளில் முடியாது. ஆகையாக நீ ஒன்றுக்கும் ஆலோசியாகி உண்மக்களுக்கு விடை கொடுத்த னுயிபு. அரசனுடைய அழைப்பை அலகுஷியம் பண்ணைக்கூடாதுதான்” என்று விதுரர் கூறினார்.

குதாட இணங்குவதில்லை என்ற தீர்மானத்துடன் பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் அதிதிகுபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். உண்மை அறியாத நகர மக்கள் பாண்டவர்களை அணிடுவன் வரவேற்றனர். பெரிய தந்தையாராகிய திருத்ராஷ்டிர

னெயும் குக் முதல்வராகிய வீட்டுமரையும் துரோ
ஞர் முதலிய ஆசாரியர்களையும் காந்தாரியை
யும் தனித்தனியே கண்டு அவசிகளை வணங்கி
ஆசிர்வாதி பெற்றுக்கொண்டு விதுரருவைய
மாளிகையில் எல்லோரும் தங்கி இளைப்பாறினர்.
அதை நாட்காலையில் துரியோதனன் தன்
தேரோட்டியாகிய பிராதிகாமியை விதுரருவைய
மாளிகைக்கனுப்பிய பாண்டவர்களைத் தாங்கி ஏதி
தாகக் கட்டிய சபாமண்டபத்தைக் காணவரும்
படி அழைத்தான். தருமன் பாஞ்சாலியைக்
காந்தாரியிடம் அனுப்பின்ட்டுத் தன் தமிழ்
ரோடு துரியோதனனுவையை கண்டபத்துக்குச்
சென்றான்.

தேவருவைத்தில் உள்ள ‘குதுமை’ யென்ற
அந்தச் சிறந்த மண்டபத்திலும் இப்படியான
அழகைக் காணமுடியாதென்று சொல்லத்தக்க
அழகுடன் அயைந்த அந்தச் சபாமண்டபத்தைக்
பார்த்து வியந்த தருமன், அதன் சிறப்புக்களையும்
அதுகட்டுவித்த துரியோதனனுடையபெருமையை
யும் பலவாறு ஒகழ்ந்தான். இப்படியே மண்டபத்
தைச் சுற்றிப்பார்த்து இருக்கும் போது துரியோத
னன் தன் நயவஞ்சகச்செயலுக்கு அடிகோலினான்.

‘தந்தையார் இல்லத்தில் அமிழ்தினும் மிக்க
சுவையுள்ள உணவு ஆக்கப்படுகின்றது. நாமென்
லாம் சேர்ந்து விருந்துள்ளவேண்டும். சமையல்
முடியும் வரையும் இந்த மண்டபத்திலிருந்து
எங்கள் மாமன் சகுனியும் நீயும் சிறிது குதாடு
ஞுல் நல்ல பொழுது போக்காக இருக்கும்’
என்று துரியோதனன் கூறினான்.

“குதாட்டம் வஞ்சனை நிறைந்தது; பாவங் களுக்கெல்லாம் விளை நிலமானது இது தீதென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. எத்தனையோ நல்லவர்கள் இதனால் கெட்டோழிந்து போனார்கள். வஞ்சனை மிகுந்த இச்சுதா நமக்கு ஆகாது. உணக்கு எது வேண்டுமானாலும் கேள்; தீந்து விடுகிறேன். குதினால் பொருள் பெறுதலை நம் குதைத்துக்கே அவர்களும்” என்று தருமன் மறுத்துரைத்தான்.

அதனிடையே சகுனி பேசுத் தொடங்கினான்;

“குதாட விரும்பாவிடில் விட்டுவிடு குதிலே வஞ்சனையுண்டு, பாவமுண்டு, பழியுண்டு என்றெல் வைம் வீணை சமாதாஸங்கள் கூறுவது முறையன்று. தாயக் கட்டடத்தை ஏறியும் போது அக்கட்டடத்தை ஒரு தலைச்சார்பாய் உருங்கு விழுவதுண்டா? காய்களை அடைக்கும் போது தான் நமிமுடைய சாதுரியம் வெளிலுகிறது. இதில் வஞ்சனைக்கிடம் என்கே? வஞ்சனையால் உள் பொருளைக் கவர என்னியவர் யார்? பந்தயகி வைக்கப் பொருளில்லாத உலோயியைப் போல நீ குதாட்டத்தை இழிவாகப் பேசுதல் தவறு. இன்னும் கேள்; நான் தோற்கும் போதெல்லாம் நீ வைக்கும் பந்தயப் பொருளைப் போல் இருமடங்கு தந்துவிடுகிறேன். நீ தோற்கும்போது வைத்த பொருளை மட்டுமே இழந்து விடு. இதில் ஏதாவது வஞ்சனை உண்டா? சிந்தித்துப் பார்.”

சகுனி அளவறிந்து சிறிது சிறிதாகத் தரும அடைய மனதிலே ஆத்திர மேறும்படி பேசிய பேச்சுக்கள் அவணை நிலைகுலைய வைத்தன.

எரிகிற நெருப்பிக் எண்ணெய் வார்த்தது போலக் கண்ணும் தருமனை பழித்தான்; “சும்மா பொழுது போக்காகச் சுதாடவாக என்ற கேட்டால் அதற்கு அஞ்சி நடுங்குகிறுமே! நீயா உயிரெழும் பெருளாக மதியாமற் புரிகிற பொரில், உன் கூத்திரிய வீரத்தைக் காட்டப் போகிறும்? உனக்கேற்ற உடைம்பிமாரெழும் கூட்டிக்கொண்டு விழரந்து செலி” என்று கண்ணால் கூறினான். இந்த வார்த்தைகள் அருச்சன னுக்குக் கோபழுட்டின், “எனிகளை ஏமாற்றும் நோக்கத்தோடுதான் நீங்கள் இந்த ஏற்பாடைல் வரம் செய்திருக்கிறீர்கள். வஞ்சனை நிறைந்த சுதாப்பம் குலத்துக்கே ஈஸம் தரும் என்பதற் காக மறுத்தான் அண்ணன். கூத்திரிய தரீ மத்துக்குத் தகாத பேச்சுக்களைய் பேசி அண்ண னுடைய வீரத்துக்கு இழுசிகுகி கூறிய உன் நாவைத் துண்டித்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்வி அருச்சனன் தன் வகயில் வில்லையெடுத்தான்; கினுல் தருமலே அவனைச் சாந்தம்படுத்தி அமர்த்திவிட்டுச் சகுனியை விளித்து, “உன் மாயச் சுதையும் ஆடலாம் வருக” என்று சுதாட இயைந்தான்.

“துரியோதனஞ்சியர் ஏதாவது கேட்டால் மறுபிபதில்லை; மறுப்பதனால் மனவேற்றுமையும் பகையும் வளரும். எவ்விதத்திலும் அவர்கள் மனம் கோணமல் நடக்கவேண்டும்” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு தருமனை இந்திரரி பிரஸ் தத்திலிருந்து வந்தான். அந்தத் தீர்மானமே இப்பொழுது அவனைச் சதிசெய்துவிட்டது;

ஆட்டம் ஆரம்பித்ததும் சபையிலுள்ள வர்கள் பலர் கூடாதெனத் தடுத்தும் கேட்காமல் இருபகுதித்தாரும் குதாட்டத்தில் மூழ்கிப்போயிர். சகுனி வெற்றிமேல் வெற்றியீட்டினால். தருமன் தன் செல்வம், நாடு, நாரம் எனவை ஒன்றென்றால் மூழ்கிய இரங்கினால் அது கண்ணை கறைத்து ஒரே படுகூழியில் தள்ளி விடுகிறது.

தான் செய்வதின்லைத்தன்று தெரியாமல் தருமன் சகல செல்வங்களையுமிழந்து ஆட்டவெறியில் மயங்கி இருக்கும்போது துரியோதனங்கள் தங்களையும் பந்தயமிப்பாருளாக வைத்து ஆட மாறுகேன்” என்று சகுனியீட்டு கூறினான். அப்படிக் கேட்பது ஆட்ட விதிக்கே மாறுஞ்சு என்று சபையிலுள்ளவர்கள் சொகிலியும் யாரும் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. வீரத்தால் ஒப்பில்லாத தமிப்பிமாண்ரயும் தருமன் பண்யமாக வைத்து ஆடி இழந்து நின்றான்.

அப்பொழுது சகுனி ஏனங்மாகத் தருமனையிப் பார்த்து, “எல்லாவற்றையும் தோற்றுவிட்டாய். மூண்றயாகவே நாங்கள் உங்கள் செல்வத்தை யெல்லாம் கவர்ந்துவிட்டோம்; இனி நீங்கள் எங்களுக்குஅடிமை” என்றான். வீகனும் அருச்சனானும் துடித்தார்கள். கூத்திரியர்களுக்கு உரிய போரிக் கெற்றிப் பெற்றிருப்பான். இந்த இழிவான குதாட்டத்தில் தருமன் நங்களைத் தோற்றுவேயென்று கொதித்துமான்.

“அன்னை, காரியம் மிள்சிவிட்டது. இப்பொழுது நாம் நம்முள் வேற்றுமை காட்டினால் பகைவர்களுக்கு இடமாகிவிடும். எங்களிடையே உள்ள ஒற்றுக்கையைக் கெட்டிக்கவே துரியோதனை இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தான். நாம் கெட்டொழிந்து போனாலும் அந்த எண்ணாத்துக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது; சாந்தமாக இரு; நடப்பதைப் பாரிப்போம்” என்று அருச்சனன் வீமசேண்டீன் அடக்கினான்.

பதறிக்கொண்டு நின்ற வீமனும் அடங்கினான். சுகுனி மேலும் தருபணித் தூண்டினான்; “உன்னால் தேவற்கப்படாத ஒரு பொருள் இருக்கிறது. அந்தப் பாஞ்சானி பயந்த கண்ணி. உங்கள் ஐவரின் காதனி மனைவி. அவளையி பந்தயமாக வலக்கலாமே” என்று கேட்டான்.

“முடனே! பந்தயப் பொருளைக் கேட்டு வைக்கச் சொல்லுதல் எந்தமுறையில் சேர்ந்தது” என்று விதுரன் ஆத்திரப்பட்டான். திருத்தாங்கு டிரஸைப் பார்த்து, “உனது அறிவினத்தினால் இத்தகைய தீச்செய்கிளி எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. குருகுலத்துக்கே அழியாத இழிவைத் தேடிவைத்துவிட்டாய். நீயும் உன் புதலிவரும் மீளா நரகத்திற்கு வழிகோவிவிட்டார்கள்” என்று இகழ்ந்தான்.

குதாட்ட ஆவேசத்திலிருந்த தருமளி பாஞ்சாலியையும் பந்தயமாக வைத்து ஆடினான். அந்தோ! ஆக்பொழுதும் சுகுனியின் கட்டைகளை வென்றன.

துரியோதனனுடையகுதாகலம் எல்லைகடந்து விட்டது; “எல்லாப் பொருளும் நம்முடைய ஓவே, பாண்டவரும் பாஞ்சாவியும் நமக்கு அடிமைகள், எல்லாவற்றைற்றியும் கவர்ந்து வருங்கள்” என்று விதூரரைப் பார்த்துக் கூறினான் விதூரர் சபையில் எழுந்தார். அவர் சொல்லப் பேசவதைக் கேட்க எல்லோரும் மௌண்மாயிருந்தனர்.

“துரியோதனை! வஞ்சகச் செயல்களை ஒன்றும் விடாமல் செய்துவிட்டாய். கற்றிடையவளான பாஞ்சாவியை இகழாதே. உன் அழிவுக்கே வழி தேடுகிறோம். முற்காலத்தில் அரச்சராப்பு பிறந்து திருமாலினுடையிக்கப்பட்டவர்கள், பிறகுமானிடராகப் பிறந்து தீவினைகள் செய்து பூமிக்குமிழப் பாரமேற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். இதனைச் சுகிக்க முடியாத பூமிதேவி திருமாலிடம் முறையிட கூடன். பூமிதேவியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவதற்குத் திருமாலே தீயவர்களை அழித்தொழிக்கப் பிறந்திருப்பதாக அறிகிறேன் எனுஷ்டி தன்மை இழந்த அரசர் கூட்டம் முழுவதும் உன் னுடைய இந்தத்தீய செயல்களால் அழிவது நிச்சயம்” என்றார்.

துரியோதனன் விதூரர் பேச்சை அடிசியம் செய்துவிட்டுத் தேரோட்டியான பிரதிகாமியைப் பார்த்து, “இப்பொழுதே போய் ஜவருக்கும் பொதுவான அந்தப் பாஞ்சாவியைப் பிடித் திடுத்து வா. இந்த வீரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் யார்ப்போம்” என்றார்.

பிரதிகாமி போய்த் திரும்பிவந்து, “முதலில் தருமர் தன்னைத் தோற்றுரா? அல்லது பாஞ்சாவியைத் தோற்றுரா? தருமரே முதலில் தம்மைத்

தோற்றுவிட்டாரானால் பிறகு பாஞ்சாலியை எப்படிப் பந்தயம் வைக்க உரிமை உண்டு'' என்று பாஞ்சாலி கேட்டதாகக் கறினான். ''இந்தத் தேரேஷ்டி பெரும் மணையன், வீமனைக் கண்டு பயப்படுகிறேன். நீ போய் அவளைப் பிடித்து இழுத்துவா'' என்று தன் தட்டிப் துச்சாதனனுக் குக்கூட்டளையிட்டான். துச்சாதனனும் துளிவிக் குதித்துக்கொண்டு அந்தப்பிரம்போன்று. அங்கே தாயான் காந்தாரியுடன் இருந்த பாஞ்சாலியின் கையைப்பற்றி இழுக்கப் போனான். பாஞ்சாலி பயந்து காந்தாரியிடம் அடைக்கலம் ஏற்றுந்தான். ''நியாயமாக வெல்லுக்கப்பட்டாய், உன் சந்தே கத்தை நீயே வந்து சபையில் கேட்டுக்கொள். அழகியே, பொதுமகளே, தாமதம் செய்யாதே, வா'' என்று கொடுமொழி பேசினான் துச்சாதனன்.

அரக்ககுணம் படைத்த நூறு பேரைப் பெற்ற வளரும் அச்சமயம் பாஞ்சாலிக்கு ஆதரவு சொல்லாமல் அரக்கியாகவே விளங்கினான். தன் மைந்தன் செய்யும் கொடுவிளையைக் கண்டிக்காமல் அவள் தன் மருமகளாவ பாஞ்சாலியைப் பார்த்து, உன் அயனாரலிலரே. எல்லோரும் உடல் மைத்துனர்கள். இன்னும் பெரியவர்களும் அங்கே இருக்கிறார்கள். உன் பதிகளும் சபையில் இருக்கிறார்கள்; போய் நியாயத்தைக் கேளி'' என்று சொல்லி அகற்றினான். கொடியவனுன் துச்சாதனன் அவளுடைய கூந்தலைப்பற்றி இழுத்துக் கொண்டு போய்ச் சபைமுன் நிறுத்தினான்.

''எல்லரும் செய்யக் கூசும் பாபகரமான செயல்களிலே துரியோதனதியோர் அரக்கர் போலி பழிக்கு அஞ்சாமல் இறங்கிவிட்டார்கள்;

இனி எவ்வாம் அநர்த்தமாகவே நடக்கப் போகிறது' என்று சபையிலிருந்த பெரியோர் அஞ்சினர்,

துரியோதனன் முதலிய நூற்றுவருள் விகரீனன் ஒருவன். அவர்களுடன் பிறந்தாலும் அவன் நல்லியல்புகள் நிரம்பியவன்; நீதிநெறி உணர்ந்தவன். அவன் துரியோதனனுடைய செய்கைகளைக் கண்டித்ததோடு நிலைமைல், சகுனி ஆட்டமுறைக்கு விரோதமாகச் செதிரியிடம் இன்ன பொருளைப் பண்யமாக வை எங்க கேட்டதும் பெரிய தவறு என்றும் வாதாடினான். தருகன் தன்னை முதலிற் தோற்ற பின்பே பாஞ்சாலி யைச் சபையமாக வைத்தார். பஞ்சாலி நிபாயமாகத் தோற்றப் பட்டவளவில் என்று எடுத்துக்கொத்தான்.

சபையிலிருந்தோர் விகரீனன் பேசிய நிபாயமான சீசாற்களைக் கேட்டிருச் சந்தோஷமிபட்டனர். "இவன் தக்கோன்" என்று புழ்ந்தனர்;

ஆனால் அங்கிருந்த கண்ண் எழுந்து அவனை நிந்தித்தான். எல்லோருக்கும் இளையவனுடைய விகரீனன் ஆலோசியாமல் அப்படிப் பேசியிருக்கக்கூடாதென்று வாதித்தான். தனது இல்லத்தையே தோற்ற தருகன், வீட்டிலுள்ளவளரகிய பாஞ்சாலியையும் ஏற்கனவே தோற்றுவிட்டான் என்று அதர்மம் பேசினான். கண்ணனுடைய வாயிலிருந்தே அதர்மம் வெளிப் பட்டதென்றால் சுற்றமும் குழலும் ஒருவனை எவ்வளவு மாற்றி விடுமென்பதை நாம் அறியக் கூடியதாயிருக்கின்றதன்கூரோ!

கண்ணனுடைய மொழிகேட்ட துரியோதனன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு பாண்டவர்களுடைய

ஆடைகளைக் கவரும்படி துச்சாதனைப் பணித் தான். அவன் தமிழைத் தொட்டிமுத்துமானமங்கள் செய்யுமின் பரண்டவர் தாமராகவே உத்தரியங்களைக் கழற்றி விசினர். பாவியான துச்சாதனை பாஞ்சாலியில் ஆடையையும் பிடித்திமுகிக்கி போனான். அதனைக்கண்ட வீரனும் அருச்சுனனும் பெருஞ்சினம் கொண்டனர். வீரம் நிறைந்த அவர்கள் எப்படி இந்த மானக்கேட்டையிபொறுப் பார்கள்? ஆயினும் தருமன் அப்பொழுதும் பொறுமையே நல்லதென்று தமிழிராகர வேணு டிக்கொண்டான். தருமத்தின் சோதனையை இறுதி வரையில் பார்க்க என்னிவிட்டான் போலும்.

துச்சாதனை தன்னை நெருங்கி வருவதைக் கண்ட பாஞ்சாலி திடுக்குறிர்யுக். “அந்தோ! வீரர்களான நாயகர்கள் இருந்தும் என் விதி இப்படியாயிற்றே. வீடுமரி, விதுரசி, துரோணர் முதலிய பெரியேசரிகள் சபையிலிருந்தும் ஊஸையராகி விட்டனரே” என்று ஆரூக்கக் கண்ணீர் சோர, கூந்தல் சோர, துச்சாதனங்குல் இழுக்கப்பட்ட துகில் சோர, கை சோர, மெய் சோர ஒன்றும் சோலிமாட்டாதவளாய்க் “கோவிந்தா கோவிந்தா” என்று பகவரனுடைய நாமத்தைக் குறியபடியே தன்னை மறந்தான்.

“ஆரூக்கி இருதடங்கள் அஞ்சனவெம் புன்ஸோர்
[அளகம்சோர்]
வேறுன துயில்தகைந்த கைசோர மெய்சோர
[வேஹேரிசோலிலும்
கூருமற் சோவிந்தா கோவிந்தா என்றாற்றிக்
[குளிர்த்துநாலில்
ஊறுத அமிழ்தூற உஸ்புளகித் துள்ளமெல்லாம்
[உருகினுளே”

அறிவுகெட்ட துச்சாதனன் பாஞ்சாவியின் ஆடையை உரிய உரிய இறைவன் அருளால் ஒதுக்குதுங்குடையைகளாகத் தோன்றின; பலபல வண்ணப் பட்டுக்களாக வளர்ந்தன; என்னில் வடங்காத ஆடைகளாகச் சபாமணிபுபம் முழுதும் வெளிநு போயிற்று. பாவி துச்சாதனனுடைய கையும் மீம்யும் சோர்ந்தன. உள்ளம் தடுமாறி அறிவிழுந்து தரையில் வீழ்ந்தான்.

வீழுமனே எழுந்து பாஞ்சாவியைப் போற்றி வான். கற்பின் தெய்வமாக அங்கிருந்த பெரி யோர்களைவரும் அவளைக் கொண்டாடினர். தேவர்களும் பூமழை பொழிந்து வசழ்த்தினர்.

“அண்ணே, இனிய பொறுக்க முடியாது” என்று வீமன தண்டாடித்தைத் தூக்கினான். “பொறுயை பொறுமை என்று தருமன் அடக்கிய தலை அடங்கி நின்றோம். பேடிகளே! நீங்கள் நாற்றுவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு வாருங்கள். ஆண்கையிருந்தால் ஆயுதம் எடுக்கவீ பார்க்கலாம்” என்று பொங்கியெழுந்தான்.

குதாடிடத்தில் வென்ற கர்வத்திலை மதி யற்றும்போன துரியோதனன், “இந்தத் திரெள பதியினி கற்பையும், அவிழ்க்க அவிழ்க்கக்கு குறை பாத துகிலின் உண்மையையும், மாண்மீல்லாக்கி பேசுகின்ற வீமனுடைய ஆண்மையையும் பாரிப் போம். கொண்டு வரருங்கள் அவளை. என் தொடைமீது இருத்தங்கள்” என்று பேசத்தொது வார்த்தைகளைப் பேசினான்.

இதனைக் கேட்ட பாஞ்சாவி இடியேறுண்டநாகம் போல நடுங்கினால், “பாவி! எந்தத்தொடை

யிலே என்னைக்கொணர்ந்து இருத்துமிபடி சொன் னயோ அந்தத் தொடை பிளந்து காக்கையும் கழுகும் கொத்த நீபடுகளத்தில் கிடற்று அழிந்து போவாய் அஞ்சாமலை என்கூந்தல்லிப் பற்றியிருத்துத் துதி துகிலுரிந்து உங்கள் தலைகளைப் போரிலே துணித்து வெற்றி முரசறையும் போதல்லாமல் விரித்த குழல் இனி எடுத்து முடியேன்” என்று கேட்டவர்கள் அஞ்சமிபடியான கொடிய சபதம் செய்தான். அப்பொழுது ழுமியே அதிர்ந்தது. மேகங்களில்லாத நிர்மலமான வானத்தில் இடியோவிகேட்டது. கொடிய உற்பத்தங்கள் பலவும் தோன்றின.

“இந்தச் சபையில் எங்கள் பாஞ்சாவிக்குத் திங்கிமைத்த துரியோதனையும் அவன் நம்பியரையும் நஷ்டமாகுவதை அடித்துக் கொள் வேன் திரெளபதியைத் தொட்டிமுத்த தூஞ்சா தனனுகூய கைகளைப் பியத்து ஏறிந்து அவனுடைய உதிரத்தை வாரி அள்ளி உண்டு என்கும் குளிர்ந்தல்லாமல் கையினுலே தண்ணீரளிப் பருகேன்” என்று வீமனும் பயங்கரமான சபதம் செய்தான்.

இப்படியே அருச்சனை கண்ணையும், நகுவன் சகுனி புதிதிருங்களுக்கையும், சகதேவன் சகுனியையும் போரில் கொவிவதாகச் சபதங்கள் செய்தனர்.

இவற்றையும் அங்கு நிகழ்ந்த கொடிய உற்பதங்களையும் விதுரனும் காந்தாரியும் கூறக் கேட்ட திருத்ராட்டிரன் நடுங்கினான். வீரர்களான பாண்டவர் சினங்கொண்டு போர் செய்

வரேல் தன்மகிகள் அழிவது தின்னைம் என்பதை அவன் நங்கறிந்தவனுதலால், திரளைபதியை அழைத்து அவளுக்கு சூறதல் மொழி பல கூறி அவர்கள் செய்த குறிறங்களைப் பொறுத்தக் கொள்ளுமாறு வேண்டினான். காலம் கடந்த போன்றீஸ் ஏத்திலைந்து ஏதுபயன்? இனிமேல் பக்க வளர்வதல்லாமல் சமாதானத்துக்கு வழியேது?

திரளைபதியிடம் மட்டுமன்றித் திருத்ராஷ்டிரன் தன் தம்பியின் மைந்தரான பாண்ட வரையும் தனித்தனியழைத்துத் தன் மகிகள் செய்த பிழைகளைப் பொறுக்குமாறும் குதிலே தோற்ற செல்வமனைத்தையும் மீண்டும் தன் அநுமதியேட்டு பெற்றேகுமாறும் பல சொல்லி மன்றுடினான். ஆனால் திருத்ராஷ்டிரன் இவ்வாறு அநுமதியளிப்பதைக் கண்ட சகுனி துரியோ தனினைத் தூண்டினான் “பாண்டவர்கள் தமக்கு நேர்ந்த அவமானத்தை ஒருநாளும் மறக்க மாட்டார்கள். உன்னுடைய தந்தையார் அவர்களுக்கு மீண்டும் எல்லரா உரிமைகளையும் கொடுத்து விடுவ நாயிருந்தான் அது உங்கள் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடியும்” என்றான். உடனே துரியோதனன் துச்சாதனனிடம் கூறி அவர்களைப் பேசகவிட்டாது தடுத்தான்.

“பலரும் காணச்சபையில் தோற்ற பொருளையெல்லாம் மீண்டும் பெற்றுப் போதல் என்ன நீதி? நீ சத்தியசந்தனங்களுல் எமக்கு முறைப்படி அடிமை செய்தல்வேண்டும். அல்லவாவிடில் தாடு நகரங்களை எங்களிடம் விட்டுக்காட்டுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று துச்சாதனன் தருமனைப் பார்த்துக் கூறினான்.

தீர்மானம் கூறிய மாற்றத்தைக் கேட்ட திருத்ராஷ்டிரன் தடுமிடறினான். துரோண்றைப் பார்த்துச் செய்வதென்ன என்று கேட்டான்.

“அருநாட்டின் தலைவனே! இனிமேல் எப்படியான விளைவுகள் நேரும் என்பதை உணராயா உன் ஏதல்வரீகள் செயலாற்றி வருகிறார்கள். நாம் என்ன சொன்னாலும் அவர்கள் கேட்கப் போவதில்லை. ஆகையால் உன் குலத்துக்கும் பெருமக்கும் ஏற்ப, எது தக்கவெதான்னும் கிழுயோ அதனை நீயே சொல்” எனக் குலத்து வான் துரோண்ச்சாரியார் கூறினார்.

துரோண்றைவாறு கூறுதலும் திருத்ராஷ்டிரன் தருமனைப் பார்த்து, “நீயோ உண்மையறிவு மிகுந்தவன். என்மக்கள் துண்மாரிக்கர். நான் மனம் பொருந்திக் கொடுத்தாலும் அவர்களை சம்மதிக்கின்றில்லை. ஆகையால் நீ பெரியோர் மொழிப்படி நடந்துகொள்வாயாக” என்று மகற் பொருளாகப் பேசினான் திருத்ராஷ்டிரன் பேசியதைத் துரோணர் தகுமனுக்கு எடுத்து விளக்க மாகக் கூறினார். அயோத்தியாபுரியில் முகுந்தனின் அவதாரமாகத் தோன்றிய பூர்ணமனைப் போகி நீங்களும் பண்ணிரண்டு வருஷம் காட்டிலே சஞ்சரித்தும் பின் ஒரு வருஷம் யாராலும் அறியப்படாமல் அஞ்சாதவாசமும் செய்து ஈற்றில்லங்கு உங்கள் அரசசாட்சியைப் பெறுங்கள். இதுவே உங்கள் பெரிய தந்தையசருடைய என்னமாகும்” என்று துரோணர் கூறினார்.

“திருத்ராஷ்டிரன் சொற்படி அரசாட்சியைக் கொடுக்கமனமிசையாததுரியோதன முதியர், நாம்

அடிமைத் தண்மையினின்றும் நீங்க எப்படி ஒரும் படுவர்? ஆதலால் காணகம் புகுமுன் நாம் சுதந் திரர் ஆகவேண்டும். அதற்காக மீண்டும் ஒரு முறை சூதாடுதலே தக்கது' என்று பாஞ்சாரவி கூறினால். 'சூதாட்டமென்றதும் துரியோதனை மகிழ்ந்தான். பந்தயம் என்னவென்று கேட்டுக் கொண்டே அரங்கை நியமித்தான் ' 'இவ்வாட்டத்தில் நான் தேரற்றால் நான் செய்த புண்ணிய மனத்தையும் துரியோதனை பெறுக. வெளிரே ஞகில்நம் அடிமைத்தளை நீங்குக' 'என்றால் தருமான். சனுனி ஆடப்புகுந்தான். மறைக்கும் மறையாய் நின்று மக்களைக் காக்கும் மரயன் திருப்பாதங்களை திலெண்ணிக்கொண்டு தருமான் காம்களை உருட்டினான். அவன் உருட்டிய கவறு அவனுக்கே சாதகமரயிருண்டது. துரியேஷதனஞ்சுதியோருடைய அகமகிழ்ச்சியெல்லாம் பகலவணக் கண்ட பனிப் படலம்போலக் கரைந்தொழிந்தன. பாண்டவர் தம் அடிமைத்தன்மை நீங்கிச் சுதந்திரராகித் திருதராஸ்டிரன் முதலியவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வனஞ் செல்லப் புறப்பட்டனர்.

7. வணவாசம்

பஞ்சபாண்டவர்க்கு நேர்ந்த கதியை எண்ணி நகரமாந்தர் பலவாறு டிலமபிக்கொண்டு பின் சென்றனர். அவர்களுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவிட்டுப் பாண்டவர் காமியகவனம் என்ற காட்டுக்குச் சென்றார்கள். அங்கே அவர்களைப் பரிப்பதற்கென்று உறவினரும் அரசர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். துரியோதனஞ்சியோர் செய்த திமைகளைக் கேட்டுச் சினம் கொண்டவர். போர் புரிந்து அக்கொடியவர்களை இப்பொழுதே அழிக் கிடைக்கிறோம் என்று சிலர் பொங்கினர். சிலர் இவை யெல்லாவற்றுக்குங் காரணமான சகுவியைத் தொலைக்கிடைக்கிறோம் என்றெழுந்தனர். துரியோதன னுக்கு உறுதுணையாயுள்ள கண்ணிலைச் சாய்க்கி ரூமென்று இன்னும் சிலர் ஆரிப்பரித்தனர். இப்படிச் சினங்கொண்டெழுந்த முடிமன்னர்களைக் கண்ணபிரான் பார்த்து, “நீங்கள் இப்பொழுது கொண்ட கோபத்தைத் தணியுவிகள்; இந்த வணவரசம் இனிது முடிவுறும். அதன்பின் பெரிய போர் நிகழும். அப்பொழுது பாண்டவர்க்குத் துணையாக நின்று அந்த அறப்போரிலே கொடியவர்களான கௌரவர்களைக் குலத்தோடழியுவிகள். வஞ்சனை ஏரிந்த அவர்கள் மரணமொழிவது தின்னம்” என்று அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினான்.

பின்டு கண்ணபிரானுடைய ஆலோசனைப்படி தங்கள் தாயான குந்திதேவியைக் காந்தாரியின் அந்தரியுரத்துக்கும், புதல்வர்களை யாகசேனிட மும் அனுப்பிவிட்டுப் பாண்டவர்கள் வனத்தினுட் ஏனுந்தனர். வந்த அரசர்களும் அரிதிற்பிரிந்து தத்தம் இருப்பிடமேனர்.

பண்ணிரண்டு வருஷ வணவாசத்தில் பல அற் புதச் செய்திகள் அடங்கியுள்ளன. துண்பமாகத் தொடங்கிய வணவாசம் போகப் போக ஆனந்த மாக இருந்தது. வணங்களிலிருந்து தம் செய் யும் மகாமுனிவரிகளைச் சந்தித்து அவர்களுடைய ஆசியைப் பாண்டவர்கள் பெற்றார்கள். தநும் சிலர்களான இவர்களுடைய வருகையால் ஆசிரம வரசிகளான தபோதனரும் ரிஷிகளும் உளம் மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் இவர்களைக் கண்டு உப சரித்து மகிழ்ச்சி கொள்ள, இவர்கள் அவர்களைத் தரிசித்து ஆசியும் உபதேசமும் பெற்றுக் கூடுத் தேற, இந்த வணவாசம் நல்ல வாய்ப்பளித்தது.

குரோத மன்றபாளிமையுள்ளவர்களுக்கு மற் றவர்களைத் துணிபப்படுத்துவதோடு மட்டும் மனம் திருப்தியடையாது. அந்தத் துண்பத்தை அவர்கள் அநுபவிப்பதைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்க வேண்டு மெற்ற இழிவான ஆசையும் உண்டாதல் இயற்கை. தூரியோதனை இந்த விதிக்கு விலக்கானவனவிலன். பாண்டவரைச் சூழ்ச்சி செய்து, வஞ்சகச் சூதாடி அவர்களுடைய பொருளை வாழி கவர்ந்தும் அவர்களுடைய மனம் திருப்திய டையவில்லை. அவர்கள் காட்டில் துண்பமடைந்து திரிவதைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். இதற்காக அவன் கண்ண் முதலான தனி சகாக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு, வனத்திலுள்ள தங்கள் ஆநிரைகளை பார்த்துக் கணகி கிட்டு வரப்போவதாகக் கூறிப் பறப்பட்டான். தூரியோதனனுடைய எண்ணத்தைத் திருதராஷ்டிரன் அறிந்துகொண்டான்; காட்டிலே போய்ச் சாண்டவர்களை ஏதாவது இகழ்ந்தால் அவர்கள்

இப்பொழுது இருக்கும் மனதிலையில் நல்பாடும் கற்பித்து அனுப்பிவிடுவாசிகளைன்று பயந்தான். அதனால் அவன் சமீமதிக்கவில்லை ஆயினும் துரி யோதனை போகவேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் நின்றமையாக திருத்தராஷ்டிரன் பயந்துபயந்து சமீமதம் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

“பாண்டவர்கள் வனத்திலை எவ்வளவேர கஷ்டப்படுவார்கள். அவர்களை எவ்வளம் நாம் போய்ப்பார்த்து ஏனைம்செய்யவேண்டும்” என்று பலவிதமான மனக்கோட்டைகள் கட்டிக்கொண்டு சென்ற துரியோதனை, ஏதோ வேட்டையாடுவது போலவும் ஆநிரைகளைக் கணக்கிக்கூடுப்பது போலவும் காட்டிலிட்டுப் பாண்டவர் வசித்து வந்த ஆசிரமத்தின் பக்கத்தில் பாடிவீட்டமைத்துக் கொண்டு தங்கினான். அவன் தங்கிய இடம் அழகான ஒர் ஏரிக்கரையாரும். அந்த ஏரியும் அதனைச் சூழ்ந்த இடமும் கந்தருவனுறைவன் தன் பரிவாரங்களோடு வந்து தங்கிப் போகுகிற இடமாயிருந்தது. அவனுடைய ஏவலர் துரியோதனைஞ்சைய கூட்டத்தாரைத் தடுத்தும் பொருடு படுத்தாமல் அவர்கள் தங்கள் பாடிவீடுகளைக் கட்டிக் கொண்டார்கள்.

ஏவலர் மூலம் செய்தியறிந்த கந்தருவன் தன் படையுடன் வந்து துரியோதனஞ்சையோரை எதிர்த்தான். கடும் போர் முன்டலே, துணைக்கு வந்த கன்னன் முதலியோர் ஏறங்காட்டி ஒடினர், கந்தருவன் துரியோதனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலோடு கட்டிக்கொண்டு பேசனான். அப் பொழுது அவன் அறைய சப்தம் பரிணசாலையில்

இருந்த தருமனுடைய காதில் விழுந்தது டடனே அவன் வீமணையும் அருச்சனையும் பார்த்து, “ஓடியிபோய்த் துரியோதனை விடுவியுங்கள்” என்றான்.

“வேண்டும்; நல்லாகப் படுவேண்டும். எங்க ஞக்கு இத்தனை தீங்கிகழுத்தது போதாதென்று நாம் கஷ்டப்படுவதைய் பார்த்துச் சிரிக்க வந்த பாவி நல்லுக உதைபடட்டும்; நமக்கென்ன?..” என்று வீமன் மறுத்துவிட்டான்.

“எவிபடியானாலும் அவன் நம்மவன். அவனைக் கந்தருவன் ஒருவன் கட்டிக்கொண்டுபோக நாம் பார்த்திருக்கக் கூடாது. பக்கமை பாராட்ட இது சமயமன்று. துரியோதனை எங்கள் கடே தரன். அவனை அந்நியன் ஒருவன் துண்டிருத் தும்போது நாம் சம்மா இருப்பது அழகன்று..” என்றான் தருயன்.

“இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யக்கால என்ன பயத்ததே சாஸ்பு”

என்ற வள்ளுவர் வாய்வொழிக்கு இலக்கியமாக வரம்ந்த தருமனின் சான்றுண்மை இங்கு நினைவு கூரற்பாலது.

பல வழியாலும் ஆத்திரம் கொண்டிருந்த வீமனுக்கு இந்தத் தருமோபதேசம் பிடிக்கவில்லை. அவன் போக மறுத்தான். தருமர் டடனே தாகே போய் அந்தக் கந்தருவனேனு போர் செய்து துரியோதனை மீட்கப் பறப்பட்டார். அவரைப் போகவிடாமல் தடுத்துவிட்டுத் தமிழ் மார் இருவரும் ஆயுதமேந்தித் துரியோதன

ஞுடைய அவலகிகுரல் வந்த திசையை நோக்கி ஒடினார்கள்.

வீரார்ச்சனர்களைக் கண்ட கந்தருவன் தேரி னின்றும் இறங்கி, “இந்தப் பாவி உங்கள் துண் பத்தைத் தலை கண்ணரக்கண்டு களிக்க வந்தான். அதற்குத் தனுந்த பாடத்தை நான் கற்பித்து விட்டேன். உங்கள் விருப்பம் என்ன?“ என்று கேட்டான்.

தூரியோதனன் சிரிக்க வேண்டிய சிரிப்பை விமலும் அருசிசனங்களும் சிரிக்க வேண்டியதாயிற்று. “பாவம், அவனை விட்டுவிடு. அவன் நம்மைச் சேர்ந்தவன்; பிழைத்து போகட்டும்” என்று அவனுடைய கட்டை அலிப்பத்து விடுவித்தார்கள். இவ்வாறு அவமானம் படுத்துமிபட்ட தூரியோதனன் வடுபட்ட நாகம்பேசலப் பொருமிக்கொண்டு அத்தினுயரம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பஞ்சபாண்டவர்கள் காம்யகவுசூதிதில் வசித்து வரும்போது ஒருநாள் வியாசபகவான் அங்குச் சென்றார். பாண்டவரிகள் அவருக்கு மரியாதைகள் செய்து வழிபட்டார்கள். தூரியோதனன் செய்த கொடுமைகளையென்னாம் தருமன் அவருக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தான். வேண்டிய ஆறுதலை மொழிகளை வியாசர் கற்றார். “குதினால் நாடுநகரிழந்து அலிலறபடுபவர் இவ்வுலகில் பஸர்டளர். உண்போல முன்னே நிடதநாட்டதி பன்னை நன்மாராஜனும் குதினால் ஏஷ்கர ஞுகிகுத் தோற்று நாடுநகரிழந்து சிலகாலம் வருந்தினான். பேரரிலே ஏறங்காண முடியாத கயவர்கள் இப்படிக் கீழ்த்தரமான முறைகளையே கையாளு

வரி. நீ இதனை எண்ணிக் கவலை கொள்ளாதே. உங்கள் வனவாசந் தீர்ந்தபின், கொடிய போர் நிகழப்போகிறது. பூமிதேவியின் வேண்டுகோளுக் கணங்கிக் கெட்டவர்களை அழிக்கவும் நல்லவர் களைக் காக்கவுமென்று திருமால் கண்ணாலும் அவதரித்துள்ளான். தஷ்ட நிக்கிர சிஷ்ட பரிபாலனை த்துக்காக அவதரித்துகண்ணன்கி உங்களுக்கு உறுதுணையாய் அமைந்துவிட்டான். நீங்கள் அஞ்ச வேண்டிய தொன்றுமில்லை. தர்மம் உங்கள் பக்கத் திலேயே இருக்கிறது. முடிவில் நீங்கள் ஜயம் பெறுவீர்கள்' என்று பாண்டவர்களைத் தேற்றி ஆசிரிவதித்துவிட்டு வியாசர் செஸ்ரூர்.

வியாசர் சொன்னதைக் கேட்டுத் தருமனும் தம்பிமாரும் தேறுதலைடைந்தனர். முடிவில் துரியோதனனுடன் யுத்தம் நிகழும் என்று யாவரும் கூறுகின்றமையால் அதற்கு வேண்டிய பக்கதை இந்த வனவாச காலத்திலேயே பெற்றுவிட வேண்டும் என்று அருச்சுணன் சிவப்பிராணைக் குறித் துதி தவஞ்செய்து பாகபதாஸ்திரம் பெறுவதற்குச் சென்றுள்ளது. தருமன் வீமன் முதலானாலே அவனுக்கு ஆசிகூறி வழியனுப்பினர்.

தவஞ்செய்யப் பறப்பட்டுச் சென்ற அருச்சுணன் காட்டில் ஆங்காங்கு தவத்திலீடுபட்டிருக்கும் முனிவர்களைக் கண்டு போற்றி அவர்களுடைய ஆசிபெற்று வடத்தைச் நோக்கிச் சென்று திருக்கைலரங் கிரியின் ஏற்கதை அடைந்து யோக நிஷ்டையில் அமரிந்தான்.

உடலிமுழுவதும் திருந்றபூசித்துக்காவில் நின்று கைகளைச் சிரசில்மேற் குலித்து மனத்தை ஒரு

வழிப்படுத்தி நின்ற திருக்கோலம் சிவனுடைய
திருக்கோலத்தையே ஒத்திருந்தது.

தன்னை மறந்த நிலையில் ஆடாமல் ஆசை
யாமல் புறாஜரவு தோன்றுமென் சிவத்தியான
மாகவே அன்னைகாரமின்றி நெடுங்காலம் அவன்
செய்த தவத்தைக் கண்டு தேவர்களும் நடுங்
கிணர் காட்டுயானைகள் அசைவற நின்ற அருச்சு
னைக்கி கல்வெண் என்னிடி தம் தினவு தீரத்
தேய்த்துக் கொண்டன. கறையான் ஏற்றிரெண்
என்னிப் பாம்புகள் ஊர்ந்தன. பூங்கொடிகள்
தாம் படர்வதற்கேற்ற மரமென்று அவனைக்
சுற்றிக்கொண்டன.

கருத்துறுகல் எனக் கருதியில் பிடியுள் கன்றும்.

களிற்றினபும் உடனுரிஞ்சுக் கறையானேறிப்
பொருந்துமுழுமிப் புற்றுத்தனம் புயங்கமுரப்

பூங்கொடிகள் மரனென்று பாக்கே சுற்றப்
பரிந்துவெயில் நாள்மழைநாள் பனிநாளன்று
பாராமல் நெடுங்காலம் பயிள்ளுன் மண்ணில்
அருந்தவழுஞ் புரிந்தேவளில் இவணைப்போன்மற(ரு)
ஆர்புரிந்தார் சிவசெவளன் றரியவாநே.

அருச்சுனை சிவபிரானைக் குறித்துத் தவம்
செய்யப் போயிருக்கிறான் என்பதைத் துரிதேயா
தன்னி அறிந்து அவனைக் கொல்லும்படி முகன்
என்னும் ஓர் அசுரனை ஏவிவிட்டான். முகன்
பன்றியுருக்கொண்டு அருச்சுனை தவம் ஏரியும்
காட்டை நோக்கி விரைந்து சென்றான்.

பக்தனுக்கு ஏற்படப்போகும் ஆபத்தையறிந்த
பரமகருணநிதியான கையைக்கிரிநாதன் அவனைக்

காக்கதி திருவளங்கொண்டார். உலகமாதாவும் நாலும் வேடுவத் திருக்கோலங்கொண்டு அருச்சனன் தவம் புரியும் காட்டை அடைந்தார்கள். எந்த இறைவனை நோக்கி அருச்சுனன் தவஞ் செய்தானே அகிடவுளே தனி முன்னிலையில் வருவதை உள்ளுணர்வு காட்டக்கண்டு அருச்சுனனும் கண்விழித்தான். ஆனால் எதிரே காட்டுப் பன்றி தன்னைக் கொல்ல வருவதையே அவன் முதனிற் கண்டான் பன்றியைத் துரத்திவந்த சிவவேடனும் கணை தொடுத்தான். அருச்சுனனும் தன்னைக் கொல்லவந்த பன்றியை நேஷக்கிச் சரந் தொடுத்தான். ஆண்டவன் விட்ட சரம் பன்றியைப் பின்றாகத் துழைத்தது அன்பனி விட்ட கணை அதனை முன்றுமாகத் துழைத்தது. முகாசுரபியன்றி அண்டம் கிடுகிடுக்க அவறிக்கொண்டு நிலத்திலே வீழ்ந்திரந்தது.

வேடனுக் வந்த இறையவன் அருச்சுனனேடு திருவிளையாடல் புரியத் திருவளம் கொண்டார்: “நான் முதலில் எய்த பன்றியைச் செத்தபாம்யை அடிப்பது போல நீ ஏன் அம்பினுலடித்தாய்! பார்த்தால் தவம் செய்பவன்போலக்காணப்படுகிறோம். ஆனால் பன்றியைக் கொல்கிறோய்! பசுத்தோல் போர்த்த புவிபோலல்லவோ இருக்கிறோம்; யார் நீ?” என்று என்னிநகையாடினால் சிவவேடு.

“நான்தான் பன்றியை முன்றாக எய்து கொண்டேன். என்னைக் கொல்ல வந்த பன்றியை நான் கொள்கிறேன். உனக்கு இறைச்சிதானே வேண்டும்? தூக்கிக்கொண்டுபோ!” என்று சாதாரணமான ஒரு வேடனுக்குச் சொல்லுவது போல அருச்சுனன் சொன்னான்.

‘அடையப்பா பெரிய வீரனே நீ! என்கணக்கு இலக்காகி இறந்து விழ்ந்த பண்றியைத் தான் நீயும் எய்தாய். வீண்பேச்சுக்களை விட்டு உண்மை வீரனானால் வா போருக்கு! அப்போது தெரியும் உண் வீரம்’ என்றுண் வேடன்.

அருச்சனனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. சாதாரணமான வேடன் ஒருவன் தனது மாசு படாத வீரத்துக்கு இழிவு கறபிக்கிறான் என்ற ஆத்திரத்தில் தன் வில்லைவளைத்தான். ஒரு மூக்கர்த்தநேரம் வானம் பூமி தெரியாமல் ஒரே சரமரியாக இருந்தது. கடைசியில் அருச்சன னுடையவில் நான் அறுந்தது. வேடன் இதனைக் கண்டு ஏளனமாக நகைத்தான். அருச்சனன் சினம் மிகக்கொண்டு அறந்த வில்லால் ஒங்கிச் சிவ வேடனுடைய திடுமுடியில் அடித்தான் உடனே இருவருக்குமிடையே மல்யுத்தம் தொடங்கியது. இறைவனுடைய உடனோடு அருச்சன னுடைய உடல் மோதிப் படிந்ததினால் சிவஞ்சி கலந்த பேரழோடு விளங்கினான். மல்யுத்தத்தில் வேடன் அருச்சனனைத் தூக்கி வாஷத்தில் ஏற்ற தான். ஆகாயத்தின் எல்லைக்குப்போய் வந்து பூமியில் விழுந்த அருச்சனன் தனக்கு யாதோரடியும் படாமல் இருந்ததைக் கண்டு வியந்து சுற்றி வும் பார்த்தான். வேடனைக் காணவில்லை. பார்வதி சமேதராகப் பரமேசவரன் காட்சி கொடுத்தான்.

‘ஆ! கெட்டேனே! இறைவனையா இகழ்ந்தேன்? ஏசினேனி? பழித்தேன்? வில்லாலடித்தேனே! காலால் உதைத்தேனே!’’ என்று அடியற்றமரம்

போல விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். “அன்பனே நீ செய்தனவெல்லாம் எனக்கு ஆயிர மாயிரம் ஏஷ்பங்களாலும் சனை செய்ததுபோலி ருந்தவு” என்று சொல்லி இறைவன் அருச்சனை இனத்தழுவி “உங்கிகு என்ன வேண்டும் கேள்வி” என்றார்.

“கொடியவனை துரியோதனன் செய்த கொடுமையால் நானும் என் சகோதர்களும் வன வாசம் செய்கின்றோம். முடிவில் அவனுடன் போர் செய்யவேண்டும் என்று பலரும் சொல்கிறார்கள். கருணைநிதியே, எனக்குப்பாபதாஸ்திரம் கொடுத் தருளவ யேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டான் அருச்சனை.

அவன் வேண்டியபடியே இறைவன் பாசுபதக் கணையைக் கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

அருச்சனனுடைய நிலை இவ்வாருக்கி காம்யக வனத்திலே இருந்த மற்றப் பாண்டவர்களும் அருச்சனை பிரிவினாற் கவலை கொண்டனர். எபிபடித் துன்பப்படுகிறுதே எக்கதிக்குள்ளாகி ருதே என்றெல்லாம் என்னியென்னி மனம் கலங்கினார். ஒருநாள் வடதிசையில் இருந்து வீசிய காற்றிருடு சேர்ந்து ஓர் அழகிய கலர் பாஞ்சாவியின் முடிபு வந்து விழுந்தது அதனுடைய அழகும் மணமும் அவனை ஆட்கொண்டு விட்டன. அவள் அதனை வீமனுக்குக் காட்டினான். அதனைப் போன்ற ஏஷ்பங்கள் வேண்டுமென்று கேட்டாள். பாஞ்சாவியின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றக் கருதி வீமன் வடதிசையாகப் பற்றிப்பட்டான். அவன் வராயுவின் மைந்தன் என்பதை நாம் இங்கு

நினைவிற்கொள்ளவேண்டும். முகரும் சகிதியும் வேகமான செலவும் காற்றின் முனங்கள். அந்தக் குணங்கள் வீமனிடத்திலும் இருந்தன. காடு, மலை, மரங்கள், எதிரேவரும் மிருகங்கள் ஒன்றையும் ஏழியம் செய்யாமல் வீமன் அதிவேகமாக வடக்கே அந்த மலரின் திவ்யவாசனையை முகர்ந்து கொண்டு சென்றான். சுற்றில் உலகின் முடிவுக்கே வந்தவன் போல எதிரே ஒரு மலையைக் கண்டு மலைத்து நின்றான்.

ஆகா! அது மலையன்று; மலைக்குப் பக்கத்தே மலைபோன்ற படுத்திருந்தது ஒரு கிழக்குரங்கு. குரங்குக்கு இந்தப் பெரிய உருவம் இருக்குமென்று வீமன் ஒருபோதும் கேள்விப்பட்டதில்லை; என்றாலும் வராட்சத்திரங்கள், வீமனையா இந்தக் குரங்கு வழி சுற்றிப்பது. பொருத சிம்மநாதம் செய்தான் வீமன். இவனுடைய இந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு அஞ்சித் தடுக்காத உயிர்மீராணி எதுவுமே இவ்வுலகில் இல்லை. அனால் என்ன ஆச்சரியம்! அந்தக் குரங்கு இலேசாக்கி கண்ணைத் திறந்து பார்த்து, “யாரப்பா நீ? ஏன் என் தூக்கத்தைக் கலைத்தாய்? எனிகே வந்தாய்? இது நேவலேசாகம் செல்லும் வழி. மானி டர் இதற்குமேற் செல்ல முடியாதே” என்று சொல்லிற்று. வீமன் கடகடவெனச் சிரித்தான் “ஏ குரங்கே, என்னைத் தடுக்க நீ யார்? என் கோபத்துக்காளாகசமல் வழியை விடு. என் அண்ணன் ஆஞ்சநேயன் அதிதக்காலத்தில் கடலிலைத் தாண்டியதுபோல உண்ணையும் தாண்டிக் கென்றுவிடுவேன். ஆயினும் பிராணிகளைத் தாண்டக் கூடாதே என்று பார்க்கிறேன்” என்றான் வீமன்;

“ஓ! அபிபடியர். சரி இதோ என் வாலை பாவது தூக்கி நகர்த்திவிட்டுப் போ. முதுகையால் அசையக்கூட முடியாமல் இருக்கிறேன்” என்று வானரம்.

வீமனுக்குக் கடுங்கோபம் மூண்டுவிட்டது. இந்தக் குரங்கைப் பிடித்திமுத்துக் கரகரவென்று சுழற்றி வானத்தில் வீசவேண்டுமென்றெண்ணிக் கொண்டு வீமன் அதன் வாலைப்பற்றி இமுததான். என்ன ஆச்சரியம்! ஆயிரம் யானை பலம் கொண்ட வீமனுக் குரங்கை அந்த வாலையே அசைக்க முடியவில்லை! அவனுடைய விழிகள் பிதுகிகி மேலுமச்ச வாங்க ஆரம்பித்துவிட்டது. தன்னை மிஞ்சிய பலவானைக் கண்டதும் வீமனுக்குப் பக்கி உண்டாகிவிட்டது.

“வாயுதேவனருளாகி குந்திதேவியின் வயிற் றிற் பிறந்த வீமன் கேட்கிறேன். தாங்கள் யார்? அடியேனை வழிமற்றத் தாரணம் என்ன?” என்று வீமன் பணிந்தான். பெரியவர்கள் முன் விலையிலே தான் இன்னுரை என்று முதலில் அறி முகம் செய்து கொள்வது பழைய மரடு.

“சற்று முன்பு எந்த ஆஞ்சநேயனைப்பற்றிக் கூறினாலோ அதே ராமபக்தனாலை ஆஞ்சநேபன் நானேதான். தம்பி வீமா! வாயுதேவனின் ஏத் திரங்க நான் முந்தின யுகத்திலே அவதரித்தேன். நீ இந்த யுகத்தில் தோன்றினால். உண்ணைக் காண வேண்டும் என்று நானே ஆவல் கொண்டிருந்தேன்” என்று ஆஞ்சநேயன் வீமனைத் தழுவினான்.

மாருதியால் ஆவிங்கங்கம் செய்யுபட்ட வீமனுடைய உடல் முன்னிலும் அதிக பழைம் தேஜசம் அடைந்து விளங்கிற்று, வீமனுக்கு

அடுக்கமுடியாத ஆனந்தம் உண்டாயிற்று;
 “அன்னை! தங்களுடைய விஸ்வரூபத்தைப்
 பார்க்க ஆசைப்படுகிறேன்” என்று வீரன் கேட்ட
 தும் ஆஞ்சநேயன் தனது ஆளாயங்களாவிய
 தோற்றத்தைக் கொண்டான். கோடி குரியிலிரு
 காசத்தோடு இரண்டாவது மலையன வளர்ந்து
 காட்சியளித்த அநுமனைக்கண்டு வீரனுடைய
 கண்கள் கூசின கண்களை முடிக்கொண்டே
 அஞ்சலி செய்ததன்.

“தமிப் வீரா! பகைவரிமுனினே என்னு
 டைய தோற்றம் இனினும் பெரிதாக வளரும்.
 இப்போது உனக்குக் காட்ட அது சாத்தியமில்லை.
 உனக்கு வேண்டும் வரம் எதுவோ கேள். தருகி
 றேன்” என்று சொல்லி அநுமன் தனது சிறிய
 வடிவத்தைக் கொண்டான்.

“சிரஞ்சிவியான ஆஞ்சநேயனே, உனினைக்
 கண்டதே எனக்குப் போதும். பாரதப் போரில்
 என் தமிப் அருச்சுனனுடைய கொடியிலே நீ
 நின்று நாத்தமை ஏரியவேண்டும்” என்று வீரன்
 கேட்டுக்கொண்டான்;

“அப்படியே ஆகட்டும்; அதோடு பகைவர்
 மத்தியில் நீ சிமீனாதம் செய்யும்போது எனது
 கீழைன்றும் சேர்ந்து அவரைகளை நடுங்கச் செய்யும்.
 உனக்குச் சர்வமங்களங்களும் உண்டாகட்டும்.
 அதோ அந்த ஒடையில் நீ தேடிவந்து செளகந்திக்
 செடியும் இருக்கிறது. வேண்டிய மனர்களைய்
 பறித்துக்கொண்டுபோ” என்று அநுமன் விடை
 கொடுத்தனுமிபினான்.

வனவாச காலத்திலேவே எழிபடியாவது
 பாண்டவர்களைக் கொடுக்கிறூழித்துவிட வேண்டும்

என்று துரியோதனன் விரும்பினான். இதற்காக அவன் செய்த சூழ்சிகள் பல, தவஞ்செய்யம் போன அருச்சுணைக் கொல்லும்படி முகாசரனை ஏவியது போதை துருவாசர் என்ற ஒரு மகர கோபங்கொண்ட முனிவரையும் துரியோதனன் பஞ்சயாண்டவர்களிடம் அனுப்பினான். தன்னுடைய மாளிகையில் ஒரு நாள் துருவாசரும் அவருடைய சீஸர்களும் வந்தபொழுது வேண்டிய உபசாரங்களைல்லாம் செய்து அவருடைய மனம் களிக்கக்கெய்தான். அவனுடைய உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொண்டு ஏதாவது வரம் வேண்டிய பெற்றுக்கொள்ளும்படி முனிவரும் கூறினார்.

தமக்கு நன்மை வேண்டுவதிலும் பார்க்கத் தமது எதிரிகளுக்குத் தீமை கண்டுவதே தீயவர்களுடைய இயல்பு. துரியோதனனும் தான் ஏதாவது நல்வரங்களைப் பெற்றுயிய எண்ணுமையில் பாண்டவர்களுக்குத் தினிகிழைக்கவே எண்ணினான்.

“சவாமி, அடியேணிடத்துக்கு வந்து அதிதியாயிருந்ததுபோல் காட்டில் எனது சகோதரர் களை பாண்டவரிடமும்போய் அதிதி உபசாரங்களைய் பெறவேண்டும். அதுவும் பாஞ்சாலி உணவருந்திவிட்டிருக்கும்போது நானிகள் அங்குச் சிசல்யேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டான். மகிளைப் பரிசை செய்வதில் ஆசைகொண்ட அப்புமுனியும் அதற்கு உடன்பட்டுக் காட்டிலே பஞ்சபாண்டவருடைய பர்ணசாலைக்குச் சிசன்றுரீ.

வணவாசகால ஆரம்பத்திலே சூரியபகவான் பாஞ்சாலிக்கும் பிரத்தியகூஷாகி ஒரு அகூஷ பாத்திரத்தைக் கொடுத்தான். எவ்வளவு

பேருக்கு அன்னம் வேண்டுமானாலும் நினைத்த மாதிரத்தில் அவ்வகூய பாத்திரம் கொடுக்கும். அந்த அனைத்தைக்கொண்டு ஏத்தனையரயிரம் பேரானாலும் வந்த அதிதிகளுக்கெல்லாம் உணவு வித்துவிட்டுப் பாண்டவர்களுக்கும் உணவு கொடுத்தபின் கடைசியாகத்தான் அவள் உண பாள். அவர்களைய உணவு முடிந்ததும் அகூய பாத்திரத்தின் மகிளை தீர்ந்துபோகும். மீண்டும் அடுத்தநாளைக்குத் தரான் அது பயன்படும்.

பாஞ்சாலியும் உண்டு இனப்பாறியிருக்கும் பேரது துருவாச முனிவரை அங்குச் செல்லும் படி வேண்டிக் கொண்டதன் சூழ்ச்சி இதுதான். துருவாசருக்கும் சீடருக்கும் உணவு கொடுக்க முடியாமல் பாண்டவர் கஷ்டப்பட, முறைவர் கேசபங்கொண்டு சபித்துவிட்டுப் போய்விடுவார். பாண்டவர்கள் அதோடு தொலைந்து போகட்டும் என்பதே அந்தப் பாவியின் எண்ணம்.

துருவாசரும் சீடர்களும் பாண்டவர்களிடம் வந்தார்கள். தருமரும் தம்பிமாரும் அவரை வரவேற்று உபசரித்தனர்.

“பசித்து வந்திருக்கிறோம். சீடர்களை அன்னம் தயாராட்டும். நீராடிவிட்டு வருகி ழேம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு நீராடப் போனார்கள்.

பாண்டவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்து விழித்தனர். “இப்படியும் ஒரு சூழ்ச்சியா?” என்று அவர்கள் கஙங்கிலிட்டுப்பார்கள். பாஞ்சாலி அன்றைய சக்தி ஒய்ந்து போயிருந்த அகூய பாத-

திரத்தை முன்னால் வைத்துக்கொண்டு என்னீடு பெறுகிறான். ‘மாயவனே, கண்ண, என்மாணம் காத்த மனிவண்ணே’ என்று அழுதாளி.

எங்கிருந்தோ மாயவன் தோன்றினான். வெவ்வியிலே கவனியில் மூந்தியிருந்த பாஞ்சவர்களை ஏற்றுத்தும் பாராயல் நேரே சமையற்கட்டிலே கலங்கி வழியும் பாஞ்சசலியில் முன்பு போய்க் குந்திக்கொண்டான்.

‘பசி தாங்கமுடியவில்கை. என்ன இருந்தாலும் கொண்டுவர சிகிரம்’ என்றால் ஒன்று மறியாதவன் போல.

“இஃபெதன்ன விளையாட்டு, கண்ண! திருவாசரியிலி சாபத்துக்கு ஆளாகாயல் கூப்பாற்ற உண்ண அழைத்தால் நீ வேறு சோதனை பண்ணு கிருயே நானும் சுப்பிட்டு அகூய பாத்திரத்தின் சக்தி இன்றைக்கு ஓய்ந்து விட்டதே; நான் என்ன செய்வேன்” என்றால் பாஞ்சாவி.

“எங்கே பாத்திரத்தை இப்படிக்கொடு, பார்க்கலாம்” என்றால் கண்ணன் பாஞ்சாவி அதனை அவனுக்கு முன்னால் நகர்த்தினான்.

பாத்திரத்தின் விளியிலே ஒட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு சோற்றும் பருக்கையையும் கிரையையும் நன் விரலால் எடுத்து மாயன் தலைவரயில் போட்டுக் கொண்டு. “அமிபச! பசி தீர்ந்தது. விஸ்வருபஞ்சிய ஹரிகிழும் பிரீதியுண்டாயிற்று” என்று சொல்லிக்கொண்டு வெவ்வியே வந்தான்.

“வீமசேஞ் போ! ஓடிப்போய்க் குளத்தில் குவித் துக்கொண்டிருக்கும் முனிவரையும் சீடர்களையும் சாபிட அழைத்தவா” என்று கட்டளையில் டான் மாதவன்.

குளத்தில் நீராடிக்கொண்டமருந்த முனிவருக்கும் சீடர்களுக்கும் அறுசுலவயுண்டியை ஆர அமர உண்ட திருப்தியுண்டாகியிருந்தது. “இஃ வெதுப்படி யாகும்” என்று முனிவரி ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்தார். “கண்ணபிரானுடைய லீலை இது. அவனே மாதவன்; அவனே சர்வ உவகங்களும்; அவனே நாம்” என்ற உண்மையை உணர்ந்து வெட்டினார். அங்கிருந்தே கண்ணனையும் வணங்கிக்கொண்டு வீகனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிட்டார்.

துஷ்டர்கள் நாங்கள் செய்யும் காரியம் எல்லாம் எப்பொழுதும் வெற்றியாகும் என்று எண்ணி ஏழாந்து போவது வழக்கம். மனிதனுடைய சக்திக்கு மேலாக ஒரு மகாசக்தி வேலை செய்துகொண்டே இருப்பதை அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கத் தவறிவிடுகிறார்கள்.

“வனவாசகால எல்லை முடியப்போகிறது. இன்னும் சிலபகல் கழிந்தால் பாண்டவர் கரந்துறையும் அஞ்ஞாத வாசகாதைத்தில் மறைந்து விடுவார்கள். பிறகு தேடிப்பிடிப்பது கஷ்டம். ஆகையால் கடைசி முயற்சியையும் செய்துவிட வேண்டும்” என்று துரியோதனை எண்ணிக் காளமா முனியென்னும் கொடிய முனிவனை அழைத்தான். அதர்வவேதத்தில் சொல்லியபடி பயங்கரமான ஒரு வேள்விசெய்து அதிலே கொடியதொரு

பூத்திதைத் தோற்றுவித்துப் பாண்டவர்கள் மேல் ஏவி விஷவேண்டுமென்று அம்முனிவருடே ஆலோ சித்தான்.

பாண்டவர்களைக் கொல்வதற்கு ஒரு பெரிய வேள்வி செய்யவேண்டுமென்று முனிவரைத் துரியோதன், சகுனி, துச்சாதனன் ஆகியவர்களோடு கன்னனும் வேண்டினான் “கொடுத்து மாநிலத்து இன்னிசை வளர்க்கும் அக்கொடிய பாவியும்” என்று கன்னனைக் கவி கூறுதலே நாம் கவனிக்கவேண்டும். கன்னன் கொடையிரி சிறந்த வளையினும் உள்ளத்தில் பொருமை, வஞ்சனை முதலிய மாசுக்கள் நிறைந்தவன். அதனால்தான் கொடையிற் சிறந்தவனென்ற பெயரிருந்தும் பாவியானுன், கன்னனும் இப்படிச் சொன்னதைச் சேட்ட முனிவர் பயந்து நடுங்கினார். ஆனாலும் கடைசியில் துரியோதனனுடைய வேண்டுமோ ஞக்கு இணங்கினார். நான் செய்யும் வேள்வியில் தேரன்றும் பூதம் பாண்டவர்களைக் கொன்று விடக்கூடும். ஆனால் அவர்கள் மாயவனுடைய அருள் பெற்றவர்கள்; தருமசிலர்கள். ஆகையால் பூதத்தின் வேலை அங்கே செல்லாவிட்டால் அது என்னையே கொல்லும். உன் வேண்டுகோளுக்காக நான் அந்த வேலையில் சடுபடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு முறைப்படி வேள்வி செய்ய ஆரம்பித்தார்.

பாண்டவர்களுக்கு எதிராக நடக்கும் இந்தக் கொடிய சூழ்சியைத் தருமதேவதை அறிந்தது. பாண்டவர்களுக்கு எப்படியாவது துணைசெய்ய வேண்டுமென்று முடிவுசெய்துகொண்டு ஒரு மாய மானுக வடிவுகொண்டு பாண்டவர்கள் சஞ்சரிக்

கிள்ற காட்டில் உள்ள ஓர் அருந்தவ முனிவ
னுடைய மாண்தோலைத் தலை கொம்பில் மாட்டிக்
கொண்டு ஒடிற்று.

தனக்குத் தினந்தோறும் வேண்டிய மான்
தோலை இந்த மான் கொண்டோடுவதைக் கண்ட
அத்தவ மறையவன் பாண்டவரிடம் முறையிடப்
டான். பாண்டவர்கள் அம்மானை எபிபடியாவது
பிடித்துத் தோலை பெற்றுக் கொடுப்பதாக வாக்
களித்துவிட்டு ஆயுதபாணிகளாக மானித் துரத்
திச் சென்றனர்.

அந்தமான் அங்குமிங்குமாக அவர்களை அலைக்
கழித்துக்கொண்டே திக்குத்திசை தெரியாத
அடர்ந்த காட்டின் மத்தியில் கெண்டு சேர்த்தது.
“இதோ அகப்பட்டுவிட்டது”, என்று எண்ணி
அவர்கள் குறிவைக்குமுன் அது மறைந்துவிடும்; எப்படி
பின்பு தோன்றும். இவ்வாறு வீரர்களான இளர்
களையே அந்தமான் ஏமாற்றிக்கொண்டு சென்றது.
ஆகையினால் அது ஏதோ மாயச்செய்க்கபோலு
மென எண்ணி மானித தொடர்த்திக் கொறு
பற்றனர்; நெடுந்தாரம் சென்றதனால் தாகம்
மேலிட்டுத் தவித்தனர்; மானித தொடரும்
எண்ணத்தைக் கைவிட்டுத் தம் தாகத்தைத்திர்கிக
நீர் தேவூயினர். சக்தேவன் தான் எபிபடியா
வது தண்ணீர் கொண்டு வருவதாகச் சொல்லி,
மிகவுயர்ந்த ஒரு ஞானிக் ஏறி நின்று நாற்றிறமும்
பார்த்தான். தூரதிதில் நீர் நிறைந்த சுளை
யொன்றுதோன்றியது; வேகமாகச் சென்று அச்சுளை
யின் நீரைப் பருகினான், தன் தாகத்தைத் தீர்த்
துக்கொண்டு பிறகு தமையன்மாருகிக்குக் கொண்டு
போகலாமென்று எண்ணிப் பருகினவன் பூமியிலே
பிணமாக வீழ்ந்தான்.

நெடுநேரமாகியும் சக்தேவனைக் காணுமையாகி நகுளன் அவனைத் தேடிச் சென்றார். அடிச்சுவடு களைப் பின்பற்றிச் செற்ற அவனும் நச்சு நீரைப் பருகி மயங்குறிறு வீழ்ந்தான். அவர்களைத் தேடி அருச்சுனும் சென்றார். தம்பியர் மாய்ந்து கிடக்குகிற கொடுமையைக் கண்டு உள்ளம் வெதும் பினான். அவர்களைப்போலவே தானும் தண்ணீரை வாரி அருந்தி மயங்கி வீழ்ந்தாரே. எஞ்சிநிற்ற தருமனும் வீமனும் என்ன. செய்வதென்று அறி யாலை தினைத்தார்கள். “எவராலும் வெற்றி கொள்ளமுடியாத தம்பியரை நெடுநேரமாகியும் காணவில்லையே; இது எனின் குதோ!” என்று சொல்லி வீமன் தன் கதையுத்திற்கூத்துத் தூக்கித் தோலில் வைத்துக்கொண்டு ஏற்பட்டான்.

தெவிந்த நீர்ச்சுனையின் பக்கத்தே மாண்டு கிடந்த தம்பியரைக் கண்டதும் வீமனுக்குத் தாங்கொண்டு துயரம் மேலிட்டது. “திசையனைத்தும் இசை பெருக்கிய அருச்சுனுமா மாண்டானி! கொடிய சூழ்சிகளுக்கெல்லாம் தப்பி, களைரவரீகளை வஞ்சந்திர்க்க ஆசைகொண்டிருந்த எங்களுக்கா இந்தக் கதி! இந்தப் பொய்க்கை நச்சுப் பொய்க்கை. இதனி நீரை அருந்தியல்லவோ என் தம்பியர் மாண்டனர். இனித் தருமனுக் கிங்கு வந்து மாண்டுபோவான்; நான் மட்டும் தனித் திருந்த யாது செய்வேன்? யாரோடு பேசுவேன்?” என்று எதற்கும் கலங்காத வீமனே கணக்கிப் போனான். “இது நச்சுநீர், இதனைப் பகுஞ்சாதே” என்று மனவில் எழுதி வைத்துவிட்டுத் தானும் தம்பியர் செய்ததுபோல நீரை அருந்தி மாண்டான்.

தருமன் தன் தமிழ்யர் நால்வரையும் நெடு நேரமாகியும் காலைத் கக்கம் ஒருஷ்ரமும், தாகம் ஒரு ஏற்றமாக வாட்ட மயங்கிச் சோர்ந்து பின்மீண்டும் போலத் தான் நின்ற இடத்திலேயே மொய் சோர்ந்து வீழ்ந்தான்.

பாண்டவு வீரர் ஐவரும் இங்ஙனம் வீழ்ந்து இடக்குறிப்போது காளமாழுனிவனுடைய ஓமத் தீயினின்றும் எழுந்த பூதம் கார்மேகங்கள் ஒருங்கு திரண்டெழுந்த தோற்றும்போல் வாள்முழுவதுக்கு இருள்செய்துகொண்டு மின்ஸல் போன்ற கரிய பற்கள் இலங்க, எங்கும் சூறைக்காற்றுச் சழுகு ரடிபெதுபோல மரங்களையெல்லாம் முறித்து வீசிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வசித்த காட்டை வந்தடைந்தது. பாண்டவர்களைவரும் ஏற்கனவே இந்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணிய பூதக் அண்டம் பிளவுறும்படி சிரித்துக் கொண்டு மீண்டும் காளமாழுனிவனிடமே சென்றது.

“காளமாழுனியே! கண்ணில்லாதவன் மகன் சொன்னுடென்று நீட்டுமா உன் அறிவுக்கண்ணே இழந்தாய்ப் பாய்க்கையொன்றில் நீராுந்தி அந்தப் பாண்டவர் ஆவி நீங்கினர். ஒருக்கா மாண்டவர் பின்னும் மாள்வதெங்ஙனம்? இதோ என் சூலத்துக்கு நீயே இவகிகாவாய்” என்று கண்களில் கோபாக்கினி சிந்த அது தன் சூலப் படையால் முணிவனுடைய தலையைத் துணித்து விட்டு ஒமகுண்டத்தில் ஏனுந்து மறைந்தது.

இஃதில்வாரூக மயங்கிவீழ்ந்த தருமன். அங்கு வீசிய அளிர்த்ததென்றாற் காற்றுக் கிறிது உணர்வு பெற்று எழுந்தான். தாகமும் தமிழ்யரைய்

பிரிந்ததுயரமும் அவனுடைய மனத்தை அலைப்பத் தடுமாறித் தனினாடி அந்த நச்சுப்பொய்கை யண்டை சென்றிருங்கு

திருவிழா முடிந்தபின் தன்னில் மீழ்த்தப்பட்ட ஏழகிய தமிப்பங்கள்போல மண்மீது கிடக்கும் தமிப்பியரை பரவித்துப் பதைத்துப் போனான். எழிபடி ஈரண்டார்கள் என்று அவன் சிந்திக்கு முன்னமே வீமன் எழுதிய யரசகம் கண்ணிர்ப்பதறு “கடைசியில் துரியேசதனஞ்செட்ய குழ்ச்சி பவித்ததே. ஆ! இனி நான்மட்டும் ஏதற்கு உயிர் வாழுவேண்டும்? நானும் எனி தமிப்பியர் பின்னே போய்விடுகிறேன் என்று மனத்தில் எண்ணிக்கொண்டு ஒடிப்போய்த் தண்ணீராத்து இரு கைகளாலும் அள்ளினான்.

“தொடாதே! உன் தமிப்பியரும் என் சொல்கிட கேளாமல் காண்டார். நான் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடை சொல் பிறகு வேண்டுமா அல்ல நீரைப் பருது” என்று ஒரு குரு குருவானத்தில் எழுந்தது. ஏதோ தெய்வத்தின் சேரத்தை என்று எண்ணிக்கொண்டு, “யார் நீ! எங்கே உள்ள கேள்வி களைக்கேள்” என்று கூறிக் கையில் அள்ளிய நீரைக் கொட்டிவிட்டு நிமிர்ந்தான் தருமன்.

அசர்ரி: உககத்தில் சிறந்த நூலை எது?

தருமன்: பிறநூலைகளில் கிடைப்பதற்கு அரிதான மெய்யிபொருளைக் கூறும் வேதம்;

அச: இல்லைத்துக்கு இன்றியமையாதது எது?

தரு: குணநலம் நிறைந்த இல்லான்.

அச: பெரிய தவம் எது?

- தரு: குல ஒழுக்கம் தவறூத வாழ்வே பெரிய நவகராகும்.
- அச: பெரிய தனவந்தர்களுடைய செல்வத்துக் குக் காவலாயுள்ளது எது?
- தரு: தக்கோர்க்கு அவர்கள் செய்யும் தானம்.
- அச: செலிக்கு இன்பந்தருவது எது?
- தரு: முறந்தையின் மழலை.
- அச: உலகில் அழியாத பொருள் எது?
- தரு: ஏகழ்.
- அச: மனிதனுக்குள்ள ரூபம் துணையாயுள்ளது எது?
- தரு: மன உருதி.
- அச: எந்த சாஸ்திரத்தைப் படித்து மனிதன் யுத்திமான் ஆகிறான்?
- தரு: சாஸ்திரங்களைப் படிப்பதனால் மட்டும் யத்தி மான் ஆகிவிடமுடியாது. பெரியோர்களை அடேத்தே மனிதன் யுத்திமான் ஆகிறான்.
- அச: தேசாந்தரம் போகிறவனுக்கு யார் தோழன்?
- தரு: அவன் கற்ற கல்வி.
- அச: எல்லோராலும் விரும்பப்படுவது எவன்?
- தரு: உள்ளத்தாற் பொய்யாதொழுஞும் உதிதமன்.

இவ்வாறு கேள்விகளுக்கிளல்லாம் தருமன் தக்க விடைகளைக் கூறியதும் அங்கே பொன்னென்னி வீசும் தோற்றுத்தூடன் தருமதேவன் தன் மகனுவை உதிட்டிரன் முன்பு தோன்றி அவனை அன்றிடன் தழுவி ஆசிர்வதித்தான். நன் மகனுடைய தரும வாழ்வை முற்றுக்கக் காண விரும்பிய தருமதேவன் மீண்டும் ஒருசோதனையை நிகழ்த்தினான். “இதோ இறந்து கிடக்கும் உன் தம்பியரில் உள்கு மிக வும் பிரியமானவன் எவனே அவன் பெயரைச்

சொல்லியழைத்தாயானுக் அவன் உயிர்பெற்று எழுவான் யார்மீது நீ மிகுந்த அன்று வைத் திருக்கிணுயி?'' என்று தருமதேவன் கேட்டான்.

உடனே தருமன் ஒன்றை தம்பியாரைவிட்டுச் சுகதேவனையே வேண்டினான். தருமதேவன் ஆச சரியமிப்பட்டு, “நிகளிலாவிரான அருச்சனைன்றே உனக்கும் பிரியமானவன்! மலையைப் போன்ற தோலிகளையுடைய வீமனிலவர் உள் அருகைத் தமிழ். இவர்களைவிட்டு நீ சுகதேவன் உயிர்பெற என்னிய காரணம் யாது?'' என்றான்.

“நாங்கள் மூவரும் குந்தியின் ஏதுவரிட எங்களில் நான் ஒருவன் மிஞ்சியுள்ளேன். மாத்ரி யின் ஏதுவரிலும் ஒருவன் வாழவேண்டும் என்று அவனை விரும்பினேன்’’ என்றான் தருமன்.

“பட்சபாதமறியாத என் மகனே! நீ சுகல பாக்கியங்களையும் பெறுவாயாக. இதோ உன் நான்கு சகோதரரையும் பெற்றுக்கொள்’’ எனக் கூறித் தருமதேவன் மறைந்தான். நால்வருடு உயிர்பெற்றெழுந்தனர்.

மகாபாரதத்தில் இந்த நச்சும் பொய்கைக் கதை நடக்கும் பெரும் உபதேசமாக அமைகிறது. தருமன் கூறிய அருகையான விடைகளையும், ஆவி கலங்கி நிற்கும் சமயத்திலும் அறத்தையும் நீதியையும் கைவிடாத அவனுடைய மன உறுதி கையும் படிம்பவர்களின் உள்ளம் இனிதழைடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாரூப வளத்திலே பனிராண்டுகளைக் கழித்தும் பலவிதமான தவங்களுடனும் ஆசிகளுடனும், பதின்மூன்றாவது ஆண்டுக் கழறந்து வாழ்வதற்காக விராடதேசம் நோக்கிய ஏறப் பட்டினர்.

8. அஞ்ஞாதவாசம்

நீர்வள நில வளங்களைச் சிறந்து விளங்கிய நாடு மசிசநாடு. அந்தாட்டில் அக்காலத்தில் விராடன் என்பவன் செங்கோல் செலுத்தி வந்தான். ஒருநாள் அவனுடைய அரசமண்ட பத்துக்கு நீண்ட சடைமுடியும் மார்பிள் விளங்கும் முப்புரி நூறுமாக தவவேதியரெராருவர் சென்றார். கயர்ச்சியான தோற்றுத்தையுடைய அந்தத் துறவியைக்கண்டு விராடன் எதிர்செல்லு வணக்கி உபசரித்து, “தாங்கள் யார்? வந்த காரணம் என்ன?” என்று அன்போடு கேட்டான். “என் பெயர் கங்கன். இவ்வளவு காலமும் தருமதித்திராட்டுக் காடுகளில் சுஞ்சரிதி தேன். அவர்களுடைய விதிதான் உலகறிந்ததா யிற்றே. அவர்கள் சபதப்படி அஞ்ஞாதவாசம் செய்யப் போய்விட்டார்கள். அவர்கள் எங்குச் சென்றங்களோ அறியேன். அவர்கள் வெளிப் படும்வரை உன் ஆதரவை நஷ்ட வந்தேன்” என்று அந்தச் சந்தியாசி கூறினார்.

தருமதித்திரனின் அண்புக்குரிய துறவியென்ற றிந்ததுக் கிராடமன்னை முன்னிலும் கழிந்து அவரைத் தன்னுடனேபே இருக்கும்படி வேண்டி னன். சிலநாட் செல்ல மிகுந்த பவவராஜை ஒருவன் வந்தான். அவன் அரசனை அணுகித்தனகிழு அரண்மனையில் ஏதாவது வேலை தரும்படி கேட்டான். “யார் நீ! பார்த்தால் பெரிய மல்யுத்தலீரன் போகக் காணப்படுகிறுய். நீ என்ன வேலைகளைச் செய்வாய்?” என்று விராடன் கேட்டான்.

“அரசனே! என் பெயர் பலாயனி. நான் மல்யுத்தத்திலும் வள்ளவன். எனக்கு திரான் வீரன் பாருமின்றை. அதுமட்டுமன்று, நான் சமை யற்றெழுழிலிலும் சமர்த்தன். நான் சமைக்கும் உணவைப் போலச் சுவையிக்க உணவைத் தேவ உலகிலும் காணந்தியாது” என்றார்ஜி. விராடன் பலாயனிலைத் தன் பாகசாலையில் தலைவனுமிகுக் கும்படி செய்தார்.

இப்படியிருக்கும்போது ஒருநாள் பிருகந்தனை என்னும் பெயரையுடைய பேட்டியாருத்தி வந்தாள். தான் பஞ்சபரண்டவருடை சிறந்தவனான அருச்சனனிடத்தில் குற்றேவை செய்துகொண் டிருந்ததாகவும், அவர்கள் காட்டேயும் பலவிடத் தும் அலைந்து அலைறபட்டுத் தண்ணை ஆதரிப்பாரின்வையால் அங்கு வந்ததாகவும் கறினாள். தனினுடைய அரசாபையில் அவள் என்ன செய்ய முடியும் என்று விராடனைன் வினாவினான். ஆடல் பாடலில் தான் மிகுந்த தேர்ச்சியெற்றி குப்பதாகல் பிருகந்தனை கூறவே அரசன் மகிழ்ந்து அவளைத் தன் மகள் உத்தரைக்குப் பாங்கியா பிருந்து இசைப்பயிற்சி செய்து வைக்குமிபடி பணித்தான்.

சிலநாள் கழித்துத் தூயக்கிரந்தி, தந்திரீபாவன் என்ற இரண்டு பேர் வந்தனர். ஒருவன் தான் குதிரைகளைப் பழக்குவதிலும் அவற்றின் அணைஞனங்களை அறிவதிலும் வள்ளவனைக்கிறார்ஜி. மற்றவன் பசுலக்ஞனங்களையறிந்து நல்ல பசுக்கூட்டங்களை அமைத்து வளர்ப்பதிலிவல்வனைக்கிறார்ஜி. நாலைசுக்கேவரிகளிடம் தாங்கள் இந்தச் சாத்திரங்களைக் கற்றும் பல்லை தேசங்களுக்கும்

கெளிறு கடைசியில் கச்சநாட்டின் சீர்மையையும் வளத்தையும் பலரும் புழக்கேட்டு விராட மன்னை நாடி வந்ததாகச் சூறினார்.

பாண்டவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் இப்படியே தன்னிடம் வந்து சேஷ்தலால் விராடன் கள் வற்ற மகிழ்ச்சியைப்பதி அவ்விருவர்களையும் தன் அரண்மயையில் சேர்த்துக்கொண்டான்.

விராட மன்னனுடைய பட்டத்தரசு கடேஷ்டினையென்பவள் ஒருநாள் தன் அந்தமிழாத்தி விருக்கும்போது விரதசாரினியென்னும் பெயர் கொண்ட வண்ண மகன் ஒருந்தி அங்கு வந்தாள்.

“பஞ்சபாண்டவரின் தேவியார் களுடைய பக்கத்திலே அவர்களுக்கு வேண்டியன் செய்து கொண்டு வாழ்ந்துவந்தேன். அவர்களே விதியிலே கொடுமையால் காட்டேனர். நானும் ஆதரிய பாரின்றி உண்ணிடம் வந்தேன். மங்கையர்களை அழுகுந்த கோலம் புனைவதில் என்னுடைய கைத் திறமையைக் காண்பாய்” என்று விரதசாரினி கூறினால். கடேஷ்டினை அவளைத் தன் அந்தமிழாத்தி விருத்தில் வண்ணமகளாய் இருக்கும்படி பணித் தான்.

இந்தப் புதியவர்களை விராடனின்னுடைய அவைக்கு வந்து சேர்ந்தபின் அவனுடைய நாடு முன்னிலும் பன்றாடங்கு சிறப்புற்றோங்கி விளங்கிபது. மக்களும் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தனர்.

இஃதில்வாராக விரதசாரினியென்னும் அவ்வண்ணமகளைக் கீச்கன் எனிபவன் ஒருநாள் நந்த வனத்தில் கண்டான். கடேஷ்டினைக்கு உடன்

பிறந்தோர் நாற்றுநாவிவர் இருந்தார் அவர் களுக்கு முத்தவனே கீசகன். அழகிலும் ஆண்மையிலும் சிறந்தவனான் கீசகன் விராடனுடைய படைக்குத் தலைவராக இருந்து பல பக்கயரசர்களை வென்றான். விராடனின் பெருமைகளுக்கேள்ளாக இந்தக் கீசகனே காரணமாயிருந்தான். அகிகாலத்தில் தூரியோதனை; கீசகன். வீரன் என்னும் முவரும் சம பலமுடையவர்களாக மதிக்கப்பட்டு வந்தனர். அதனால் கீசகன் அகம்பாவம் கொண்டிருந்தான். இப்படியான கீசகன் விரத சாரினியைக் கண்டதும் அவள் அழகிக் கடுபட்டான். அவளை எப்படியாவது அடைய வேண்டுமென எண்ணி, அவளை அனுகித் தன் மனக்கருத்தைப் பலவாறு எடுத்தியம்பினான்.

‘இந்திர சபையிலே நடவடிக்கை சுந்தர மகளோ, தாமரையில் ஸ்ரீராமருக்கும் திருமகளோ, மலைகளோ, நீரரக்களோ, மோகினித் தெய்வமோ யார் நீ? என்னுயிரக் கொள்ளை கொண்டும் பேரழகியே! என் காதலை ஏற்றுக்கொன்’ என்று இரந்தான்.

‘நீ எத்துணை பெரிய வீரனுயினுமென்ன? எனக்குக் கிட்ட வராதே. எவ்வகுக் காவனையிருக்கும் நெஞ்சுவர்கள் நினை செய்க்கையை அறிந்தால் உண்ணைக் கொண்டு விடுவார்கள். ‘வெறும் எண்ணாமல்தானே, என்ன வேண்டுமானாலும் செயியனாகு’ என்று எண்ணினையானால் உணக்கு ஆபத்தாகவே முடியும்’ என்று தகாத நோக்கத் தோடு நன்னை நெருங்கி வந்த கீசகனை விரத சாரினி எச்சரித்துவான்,

அதிகார பலத்தினுடைய இறுமாந்திருந்த சீக்கன் இந்த மறுப்பைச் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தனவீரத்தையும் பலத்தையும் கண்டு அரசனே அஞ்சுக்கபோது, இந்த அடிக்கை வண்ணமகள் எதிர்த்தும் பேசுகிறாரே என்று ஆசிசரியமும் கோபமும் கொண்டு அவளைச் சுற்றி இழுக்கப் போனான். விரதசாரினி பயந்து, “அபயம் அபயம்” என்று கூக்குரவிட்டுக் கொண்டே சுதேஷ்டிணையின் அந்தப்புரத்துக்குள் ஓடினால். அவளைய் பின்தொடர்ந்து சென்ற சீக்கனையும் வண்ணமகளின் நிலையையும் கண்ட சுதேஷ்டிணை நடந்தவற்றை அறிந்து கடுங்கோபங் கொண்டு, தன் சகோதரனைப் பவாரா கடிந்து, தன் மாவிக்கைக்கு இனி அவள் வரக்கூடாதேன்று சொல்லி அனுப்பி விட்டார். சீக்கன் தலைண்ணைம் நிறைவேருமையாக மனம் நொந்து தன் மாவிக்கைக்குத் திரும்பினான்.

வண்ணமகவிடத்துக் கொண்ட காமநோய் மிகுந்து வருத்த, அவள் செயலிழந்து தன் சயலத்தில் கிடந்து வெதும்பலாயினான். இதனைக் கண்ட பணிப் பெண்கள் சுதேஷ்டிணையிடம் சென்று சீக்கசேஞ்சுபதியின் நிலையை விளக்கி ஜூர்கள். வண்ணமகள்மேற் கொண்ட காதலை சீக்கன் வாடிப் பேசுவினான் என்பதைச் சேல்தும் சுதேஷ்டிணை கவுக்கினால். தங்கள் நாட்கை ஏும் அரசாட்சியையும் பாதுகாக்கும் சகோதரனான விரதசாரினி மறுப்பறம், பாருக்காகப் பேசுவதென்று தெரியாமல் சுதேஷ்டிணை நிலை தளரிந்தார். பிறகு ஒருவாறு மனந்தேறி வள்ளு

மகளை நோக்கி, அவளுக்குப் பல அண்புமொழி கூறி அவனுயிரைக் காப்பதற்காகவேனுக் கிற முன்திகள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஒரு முறை கீசுகளுடைய மாளிகைக்குத் தென்று வரும் படி கூறினார். விரதசாரினி எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் சுதேஷ்டினை தன் சகோதரன் மேல் கொண்ட பாசத்தினால் அவளை வற்புறுத் தினார். “இதனால் பலவித அநர்த்தங்கள் நேரப் போகின்றன. நான் உனக்குப் பணிப்பேண்டைய் இனுப்பதற்குக் கீழ் சொல்லுவதைத் தட்டாமல் செய்ய வேண்டியவளாயிருக்கிறேன். அதனால் போகி ரேன்” என்று சொல்லிச் சிற்றுண்டிகளையும் கொண்டு, நடுக்கத்தோடு கீசுகளுடைய மாளிகையை அணுகினார்.

தாழத்தினால் கருத்தழிந்துபோயிருந்த கீசுகள் வண்ணமகளைக் கண்டதும் வருத்தப்பெற்றார்ம் நீங்கித் துள்ளியெழுந்தான். விரதசாரினி மாமு மாறித் தன் ஆலைத் தீர்க்கவே வந்தாளென்று தன் இருகரங்களையும் விரித்து அவளை அனைக்கப் போனான், உடனே அவள் நடுநடுங்கி “ஐயா!” என்று அவறியபடிபே அண்ணாந்து பார்த்தான். உலகில் நடப்பன யாவற்றுக்கும் சாட்சியான குரியச் சூகாயத்திலே பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். “திரோனே! இக் கொடுமையைக் காணுயோ!” என்று அரற்றிக்கொண்டு விராட முடைய சபைக்கு ஒடிசிபேசும் அவன் முன்னிலையில் ஸ்ருந்து முறையிட்டார்கள். கீசுகளுடைய அதிகாரத்துக்குப் பயந்த விராடன், அவளுடைய முறையிட்டைக் கேட்டும் கேளாதவன் போலிருந்தான். அதிகார வெறி மிஞ்சிய கீசுகள் அவளை

அந்தச் சபையிலேயே தொட்டிமுக்க முனைந் தான். ஆனால் சூரியதேவனின் அருளால் விரத சாரினியை அவன் தீண்ட முடியாதவாறு கண் னுக்குப் பூலப்படாத ஒரு சக்தி அவனைத் தூக்கி ஏறிந்து விட்டது. அவ்வளவில் அவன் அவ்விடம் விட்டகள்ருன். சபையில் இருந்த கங்கன், பலாயனை முதலியவலிகளும் மிகந்த கோபங்கொண்டனர். பலாயனை அருகில் நின்ற மராமர மேரன்றை வேரோடு பிடிங்கச் சென்றுன். அதனைக் கண்ட கங்கன், “பலாயனு! பச்சைமரம் எரியாதே, சமையல்செய்ய அது பயன்படுமா ?” என்று குறிப்பாகத் தடுத்தான். விராட மன்னனே வாளாவிருக்கும்போது இவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அநியாயத்தைக் கண்டு மனங் கொடித்து வெய்துயிர்த்தனர். விரத சாரினி துயரக் கடவில் மூழ்சியவளாய்த் தனக்கு அபயமளிக்க யாருமில்லாமற போயின்ரேயென்று பொருமியழுதான். கதேஷ்டினை என்ன கொல்லியும் அவளைச் சிறிதும் ஆற்றமுடியவில்லை.

அன்றிரவு பலாயனை தன் வேலைகளை முடித்து விட்டுத் தூயில் கொள்ளச் சென்றுன். மன்னனுடைய சபையில் அங்கு நடந்தவை மனத்திறையில் தோன்றித் தோன்றி உள்ளத்தை வாட்ட அவன் தூக்கமின்றிப் படுக்கையிற் பூரண்டுகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது இருளில் ஒன்சப்படாமல் தன் போர்வையை விலக்கிக் கொண்டு விரதசாரினி தோற்றினாள். தனக்கு நேர்ந்த அலமானத்தைச் சொல்லிச் சொல்லி அவன் கண்ணீருக்குத்தான். பலாயனை அப்

பொழுதே புறப்பட்டுப்போய்க் கிசகனை வதைத்து விட்டாலோ என்று பொங்கியெழுந்தான். ஆனால் விரதசாரினி அவனுடைய கைகளைப் பிடித்து அயர்த்திவிட்டு வேறேதோ ஏற்பட்டு செய்து கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டனர்கள்.

அடுத்த நாட் காலையில் கிசகன் தன் சகோதரியை அடைந்து எப்படியாவது தான் விரதசாரினியை அடைந்தே திரவேண்டுமென்று கூறி ஞான். சுதேஷ்டினை கூறிய புதிதியதிகள் அவன் செவியில் ஏற்பிடினார்கள்.

அவன் போன்றின் சுதேஷ்டினை விரதசாரி யீடைய அழைத்து, “எங்களுடைய அரசாங்கத்துக்கு அவன் அல்லவேர பாதுகாவலாக இருக்கிறான். அவனுடைய விரோதத்தை நான் சம்பாதிக்கக் கூடாது நீதான் என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றவேண்டும்” என்று யேண்டினார்கள்.

விரதசாரினியும் தன் மனத்தைத் திடற படுத்திக் கொண்டு கிசகனுடைய எண்ணத்துக்கு இணங்கியவள் போல நடித்தாள். பின்டு விரதசாரினி கனர் கொய்து வர நந்தவனத்துக்குச் சென்றார்கள். விதியின் பயனே எனுமிபடி கிசகனுக்கு அங்கு வந்தான். அவளைக் கண்டதும் ஆவல்மீதார அருகிற சென்றான். விரதசாரினி நடனத்துடன் ஒதுங்கி நின்றார்கள்.

“உங்களுக்குக் கந்தருவர்கள் காவலையிருக்கிறார்கள் என்று பொய்தானே சொன்னார்கள்” என்று அந்தக் காமுகன் அவளை அணையவந்தான்,

“ஐயோ! நான் பழிக்குப் பயந்தவள். இந்த மாதிரிநடந்து கொண்டாயானால் என் உயிரையே விட்டு விடுவேன். நான் சொல்வதைப் பொறுமையோடு கேட்க வேண்டும்” என்று விந்யமாக மொழிந்தார்.

சீகனுக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது. “என்ன வேண்டுமோ சொல்லு ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே. இந்த நாட்டையே வேண்டுமென்னும் உன் காலடி யில் வைக்கிறேன்” என்றார்.

“அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். நான் பகிரங்கமாக நடக்கப் பயந்தவள்; எங்களுறவை நீ யாருக்கும் வெளியிடக்கூடாது. இன்றிரவு பூஞ்சோலையிலுள்ள கொடி மண்டபத்திற்கு வர. இரவில் அங்கே யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் ஒரு சாமத்துக்குமேல் உணக்காக அங்கேபோவேன்” என்றார். விரதசாரிணியினுடைய இந்தவார்த்தை தேன்மாரிபோல் இருந்தது சீகனுக்கு. இன்ப வெறியிலே தன்னைமறந்து குதித்தான். விரதசாரிணியும் மலர்ச்செஷ்கனுள் மறைந்து சென்றார்.

அன்றிரவு சீகன் ஆஸை ஆபரணங்களாலே தலையின் அங்காரித்துக்கொண்டு, வரசனைச்சாந்து பூசியவனுய்கி பூஞ்சோலையை அடைந்து, கொடி மண்டபத்தில் தனிவரவை எதிர்பார்த்திருந்த விரதசாரிணியின் பகிகத்தே போய், நான்திதினுளி ஒடுங்கிய அவளை வாரியனைத்தான். ஆ! எனின் ஆசிசரியம்! அனைத்தது விரதசாரிணியா! பலரயன் னுடைய இரும்புக் கரங்கள்லவா மச்சநாட்டுத் தளபதியை அனைத்துக் கொண்டன. ஏகழுப்பெற்ற விரனுள் சீகதளபதி பலரயன் னுடைய இரும்பும்

பிடியைத் திமிறிப் பார்த்தான். பிடி கேலும் இறுகியதேயன்றி இளக்கில்லை. வாயெழுத்துக் கூவும் முடியவில்லை கீசகனுக்கு முசிசுத்தினரி, விழி பிதுங்கி. அறிவுசோர்ந்தது அனை அப்படியே கூக்கி உருட்டி ஒரு மாமிச உருண்டையாக்கி உருத்தெரியாமற். செய்துவிட்டு பலாயனன் அவ்விடமிட்டு அகன்றுபோய் நீராடிச் சந்தனம் பூசிக்கொண்டு படுத்துறங்கச் சென்றுன்,

அடுத்த நாள் ஊரெங்கும் பரயரப்பாக இருந்தது. “உண்மையிலே விரதசாரினிக்குக் காவலாகக் கந்தருவர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களே கீசகனை இப்படிக்கொண்றிருக்க வேண்டும். இவ்வாவிட்டால் யாராலும் வெல்லமுடியாத கீசகனுக்கு இப்படி முடிவு ஏற்படுமா?” என்று பலவாறு பேசிக்கொண்டார்கள்.

இந்தச் செய்தி கேட்ட விரதனும் அவன் மனைவியும் நிலைகலங்கினர். தமது படைவலி மைக்கும் பாதுகாப்புக்கும் இன்றியமையாதகீசகன் கொலையுண்டதனால் மிகவும் துயருற்று விரதசாரினி யாரோ ஒரு குரரமகளென்றே முடிவு செய்தனர். அல்லாவிட்டால் யாராலும் வெல்லுதற்காரிப மகாவீரனை கீசகன் இவ்வாறு உருத்தெரியாமற் கொலை செய்யப்படுவானு? எப்படி யாவது அந்த விரதசாரினியை அரண்மனையை விட்டு அப்பறப்படுத்தி விடவேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்கள்.

“தாயே! நீ யாரானாலும் என்ன, எங்களை இம்சிக்காமல் விலகிவிடு. எமக்கு மிகுந்த பாதுகாப்பாக இருந்த கீசகனை உண் காரணமாகக்

கொலிலிப்பட்டான். இன்னும் என்னென்ன அநர்த்தங்கள் நேருமோ அறியோம்' என்று குதேஷ்டினை மிகவிநயமாக வேண்டிக்கொண்டால்.

"நான் முன்னமே சொன்னேனே. எனக்குக் காவலாயுள்ள கந்தருவர்களி சாமாணியமானவரை என்னிலர். எனக்கு அற்பத்தில்கு ஏற்பட்டாலும் அவர்கள் சுமிமா விடமாட்டார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் சில சித்திகளைப் பெறுவதற்காகப் பூலோகத்தில் தங்கம் செய்து கொண்டு என்னிடும் கண்காணித்து வருகின்றார்கள். இன்னும் சிறிது காலம் பொறுத்தீர்களானால் அவர்களால் உங்களுக்கும் பல நன்மைகளுண்டாகும்: ஆதலால் என்னை வெளியேற்றி விடாதீர்கள்" என்று விரதசாரியின் சொன்னுள். விராடனும் மனைவிடும் அவளை அகற்றவும் முடியாமல் வைத்திருக்கவும் முடியாமல் இடர்ப்பட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

கீசகனுடைய வதம் நாடெங்கும் ஒது பெரிய அதிர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டது. அதீஞ்சு புரிக்கும் இந்தச் செய்தி எட்டியது. 'கீசகனைத் தொல்லக்கூடிய வீரன் யார்? ஒருவேளை வீமனுகவே இருக்கலாம்' என்று துரியோதனஞ்சுதியோர் ஆலோசித்தனர். "ஓற்றர்கள் மூலம் வந்த செய்தி களும் பஞ்சபாண்டவர் விராடதேசத்தில் மறைந்திருக்கக் கூடும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. ஆதலால் நாம் போய் விராடதேசத்தை முற்று கையிட்டு அங்குள்ள பசுக்கூட்டங்களைக் கவருவோம். உண்மையில் யாண்டவர்கள் அங்கே மறைந்திருந்தால் விராடனுக்காகப் போர் செய்ய

அவர்கள் வருவார்கள். அஞ்ஞாத வாசதிதூகிக் கெனக் குறிக்கப்பட்ட காலவெல்லை முடிவதற் குள் அவர்கள் வெளிப்பட்டால் மீண்டும் பன்னீரங்களுக்கு வணவாசம் ஏதுவேண்டும். அங்கே இல்லாவிட்டால் கீசகனுடைய உதவியின்றித் தயிக்கும் விராடனை நாம் வென்று அவனுடைய நாட்டையும் அடிக்கைப்படுத்தலாம்" என்றென்னிட போருக்குப் புறப்பட்டார்கள் விதுரன் வீடுமரி முதலியோர் பலவிதமாகக் கூறிப் பத்தி மதிகளைக் கூட அவர்கள் கேட்கவிட்டன.

முதலில் விராடதேசத்தின் தென்குறத்துள்ள ஆநிரைகளைக் கவரும்படி திரிகர்த்தன் என்பவரை அனுப்பினார்கள். அவன் பெரும்படையுடன் மக்கநாட்டின் தென்பகிகத்துக்குச் சென்று ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தான். இடையர்கள் அச்செய்தியை அரசனிடம் முறையிட்டார்கள். அரசன் இச் சமயத்தில் கீசகனில்லையே என்று வருந்தினான். இதனை அறிந்த கங்கரி அவனைத் தேற்றி, அந்த மடைப்பள்ளித்தலைவனுடைய பலாயனையும் தந்திரீபாலன், தாமக்கிரந்தியென்பங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தாழும் கூட யுத்தனம் வருவதாகப்பற்றப்பட்டார். "இத்தனை நாள் உமது ஆதரவில் இருந்தவர்கள் உமக்காக எதுவும் செய்யலாமல்வாரா" என்று கங்கரி விராடனைத் தெரியப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டுபோரிக்களம் போனார்.

திரியோதனனுடைய படைகளையும் அதற்குத் தலைவனாக வந்த திரிகர்த்தனையும் அந்தப் பலாயனன் ஒருவனே கலகிகியடித்துச் சிதறியோடுச்

செய்ததை விராடமன்னீர் கண்டு அதிசயித்துப் போனான். அவன் திரிசர்த்தனையே பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்து விராடன் முனிலையில் விட்டபோது விராடனுல் தனி கண்களையே நஷ்டப் ருடியவில்லை. பிறகு கங்கரின் வேண்டுகோளின் படி திரிசர்த்தனை விடுதலை செய்துவிட்டு வரகை குடி நகரத்துக்குத் திருமிபினுர்கள்.

இங்கே இப்படியிருக்க, வடபகுதியிலே துரியோ தனன் பெரும் படையுடன் வந்து அங்குள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்ந்தான். அங்குள்ள இடையர் அலறிம் ஏடைத்துக் கொண்டு ஒடிவந்து இளவரச னகிய உத்தரனிடம்முறையிட்டார்கள். “எல்லரப் படைகளையும் திரட்டிக்கொண்டு தந்தையாரி தெற்கே திரிசர்த்தனேடு எதிர்க்கப் போய்விட்டாரே. எனக்கு ஒரு தேரோட்டி மட்டுமிருந்தால் எந்தப் பெரிய படையாயிருந்தாலும் நானேஞ்சு வஞ்சுகவே அவர்களைப் பறங்கண்டு வருவேன்” என்று வீரம் பேசினான்.

இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த விரதசாரினி விரைந்து சென்று பிருகந்நளை என்ற பேடியை அழைத்துவந்து, “இந்தப்பேடி அருச்சஸனுக்குச் சாரத்தியம் செய்ததை நான் கண்டிருக்கின்றேன். இளவரசன் இவளை அழைத்துக்கொண்டு துரியோ தனனுடைய படைகளை எதிர்க்கப் போகட்டும். இவள் ஒட்டிய தேர் ஒருபோதும் தோலிவியடையாது” என்று மொழிந்தான்.

ஒன்றும் அறியாதவுபோல அந்தப்பேடி நடித்ததும், பிறகு கவசத்தை எடுத்துத் தலை கூராக அணியப்போனதும் கண்டு அங்குள்ள

பெண்களெல்லாம் சிரித்தனர். ஆனால் அவள் கைவணியல்களைக் கழற்றியெறிந்துவிட்டு உறை களை மாட்டிக்கொண்டு குதிரைகளைப் பூட்டிய தைப் பார்த்ததும் எல்லோரும் வியந்தனர். தேர்ந்த ஒரு போர்வீரனிடத்தில் கூடக்காண முடியாத உற்சாகத்தோடு அவள் கடிவாளத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் குதிரைகளை நடத்திக்கொண்டு சென்றார்கள்.

துரியோதனன், கண்ணி, வீடுமேர், துரோ னர் முதலிய மகாவீரர்களுடைய தேர்க் கொடி களைத் தூரத்தே கண்ட இளவரசனை உத்தர னுச்சு நடுக்கமெடுத்தது. “ஐயோ, பேடியே! தேரைத் திருப்பு; இந்த மகாரதர்களையெல்லாம் நான் எட்டியடி வெல்லுவேன். ஆநிரைகள் போன்ற போகட்டும். நாம் ஊசி திரும்புவோம். படை களும் இல்லை; வந்திருக்கும் எதிரிகளோ மகா வீரர்கள். நமக்கு ஏன் இந்த வெண்டாத பக்க; திருப்பு தேரை!” என்று உத்தரன் பதறினான்.

“இளவரசனே! முன் வைத்த காலையிர் பின் கைத்தலாகாது. இது ஒர் அரசனுமாரனுக்கு அடுக்காது. நான் இருக்கிறேன்; எதரியமாகப் போல் செய்” என்று கூறித் தேரை வேகமாகச் செலுத்தினால் பிருங்நனை. உத்தரன் பயத்தினால் தேரைவிட்டுக் குதித்திரு நகரத்தைநோக்கி ஓட்ட தலைப்பட்டான். தொங்குந் தலைப்பின்னலாட, கட்டியிருந்த சிடைவை காற்றிலே பறக்கல் பிருங்நனையுத்தரனைத்தரத்திப்பிடித்திதுக்கொண்டு வந்து தேரிலேற்றிக் குதிரைகளை ஒரு காலி கோவிலுக்குப் பக்கமாக நிறுத்திவிட்டு இறங்கிய போய் யறைத்து வைக்கப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய ஆயுதங்களை எடுத்து வந்தாள்.

அந்த ஆயுதங்களின் ஒவியைக் கண்ட உத்திரனுக்குக் கணகள் கூசின. “இந்த ஆயுத மெல்லைம் யாருடையன்” என்று அவன் வின் வினா.

“இவையெல்லாம் அருச்சனானுடையவை. நீ பயப்படாமல் தேரைச் செலுத்து நஷனே போர் செய்து உடன்கு வெற்றியிட்டித் தருகிறேன்” என்றார்.

அருச்சனானுடைய பெயரும் அந்தத் தில்விய ஆயுதங்களின் காட்சியும் உத்திரனுக்குச் சிறிது தைரியம் ஊட்டின. “அந்த மகாவீரன் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்?” என்று உத்தரங்கள் கேட்கவும். பிருக்நந்தனோ, “இன்னும் நான்கு நாழிகையிலே நீ அவனைக்காண்பாய்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிழக்கு முகமாகத் திரும்பி அஸ்திரங்களுக்கு அஞ்சலி செய்துவிட்டு யுத்தத்துக்கு ஆயத்தாக எல்லா ஏற்பாடும் செய்து கொண்டு கையிலே அருச்சனானுடைய காண்மைத்தையும் ஏந்திக் கொண்டு தேரிலேறினார்கள். உத்தரனும் தைரிய மாகவே தேரைச் செலுத்தினார்கள். பேடியுருவில் இருப்பது அருச்சனானதான் என்பதை விராம குமாரன் அறிந்து மனத்தைதரியத்தோடு முன் சென்றார்கள்.

“அஞ்சியோடியவன் எதிர்த்து வருகிறானே” என்று கண்டவர்கள் வியக்குமுன்பே சேளைகள் சிதை ரியடிக்கப்பட்டன. ஆநிரைகளை ஒட்டிக்கொண்டு பேசன துரியேதனனே எதிர்ப்பதற்கு ஆற்றியல் செயலற்று நிற்க அவன் கண்ணெதிரே ஆநி

ரைசள் மீட்கப்பட்டன. இடையர்கள் சந்தோஷம் மிகுதியினால் ஆரவாரம் செய்து கொண்டு தம நகரம் மீண்டனர்.

இப்பொழுது அருச்சனை யாவருமறியத் தனி காண்மைப்பத்தை வளைத்து நானேற்றி டங்கார நாதமிசெய்தான். “அருச்சனை வந்தவிட்டான்.” என்று துரியோதனனுடைய படைகள் நடுங்கின.

“ஞாக்கப்பட்ட கரல் என்லை கழிவதன் முன் பார்த்தன் வெளிப்பட்டு விட்டான்; இனி நமக்குக் கவலையில்லை” என்று துரியோதனன் கூறினார். “காலவெல்லை கடந்து போய்விட்டது. கணக்கைத் தவருக வைத்துக் கொண்டு வீண் எண்ணம் எண்ணுதே இதோ அருச்சனனுடைய காண்மை வெறும் நாயகி கட்டைகளை உருட்டாது; கொடிய பாணங்களைக் கக்கும். உனக்கு எது வேண்டும்? சண்டையா, சமரதானமா? முடிவாகச் சிசாலி” என்றார் வீடுமர்.

இதனைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த துரியோதன னுகிஞ்குக் கோபம் சொங்கவழிந்தது. “சமரதானம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை; இந்தப் பார்த்தனை இப்பொழுதே கொண்று தொலைத்து விடவேண்டும்” என்று கத்தினான். உதவிக்குக் கண்ணும் சேர்ந்துகொண்டு வீடுமரைப் பழித்தான். பிறகு வல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து பல்குனை எதிர்த்தார்கள்.

ஆச்சாரியர், பிதாமகர் முதலிய பெரியோசு களுக்குப் பாணங்களை வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு அருச்சனை மற்றவரிகளையெதிர்த்தான். துரியோதனனுடைய தேரி, கொடி, படைக்கலங்க

ளெல்லாம் தவிடு பெரடியாயின். வெறுந்தரையிலே பாதசாரியாக நின்ற துரியோதனைக்கண்டு அருச்சுண்ண பெயர் சொல்லி நகைத்தங்கள் அவன் வேறெழுரு தேர் மீதேறி ஒடப்பார்த்தான். மற்ற வீரசிகள் பலரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு அருச்சுண்ண எதிர்த்தனர் அருச்சுனனுடைய பாண்பிரயோகம் அளவு கடந்த வேகம் கொண்டது. எதிரிகளெல்லாம் சிதறியோடினர்; பலர் மூர்ச்சித்தனர்; துரியோதனனும் மூர்ச்சித்தான். வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அஷ்கு வீழ்ந்தவரை ஞாடைய மேலாடைகளை உத்தரன் எடுத்துக் கொண்டாள்.

துரியோதனை மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தான். அருச்சுண்ண அவனைப் பார்த்து, “மூடனே! மாயச்சுகுதிலே எங்கள் ஆடைகளைக் கவர்ந்தாயல்லவா? இதோ ஒரு கணை வருகிறது முடியை வீழ்த்த! வீரனுள்ள தடுத்துக்கொள் பார்க்கலாம்” என்றான். அடுத்தகணம் துரியோதன ஞாடைய முடி மண்ணிலே புரண்டது “பாவம், தலையையாவது பத்திரமாகக் கொண்டு போ” என்று எள்ளி நகையரடினுன் அருச்சுண்ண. இவ்வளவில் எல்லோரும் மீண்டனர்.

நகரத்துக்கு வந்ததும் உதிதரன் நடந்தவற்றைத் தன் தந்தையாருக்குச் சொல்லி, பஞ்சபாண்டவர்கள் நம்மோடுதான் இருந்தாரிகள். இதோ கங்கர், பலாயனன், பிருகந்தளை, தந்திரிபாலன், தாமக்கிரந்தி, விரதசாரினியெல்லாம் அவர்களேயாவர். தருமரி, வீமன், அருச்சுண்ணகுளன், சகதேவன், புகழ்பெற்ற பாஞ்சாவி என்பவரிகளே நமக்கு இந்த வெற்றியைத் தேடித்

தந்தவர்கள்'' என்று மறைந்திருந்தவர்களை வெளிப்படுத்தினான்.

விராடனும் கணவியும் அளவுகடந்த நண்றி யறிதலேயுடு அவர்களை மன்னிடிடுக் கேட்டுக் கொண்டனர். இன்னுமிரண் அறியாது அவர்களைச் சுதாரண மக்கள் போல நடத்தியமைக்கு வருந்தினார்கள். 'துவச்செல்வியரன் பாஞ்சாவியா எனக்குப் பணிப்பெண்ணாக இருந்தான்' என்று சுதேஷ்டினை அவளை மனமுருக்கி கேட்டான். எல்லோரும் ஒருவரோமீரருவர் அளவளரவியகிழந்தார்கள்.

இந்த வெற்றியெல்லாவற்றுக்கும் காரணமான அருச்சுண்ணுக்குத் தன் மகள் உத்தரையை விவாகம் செய்துகொடுக்க விராடன் விருப்பினான். ஆனால் அருச்சுண்ணே அதனை மறுத்து, தன்னால் நடனம், சங்கிதம் பயிற்றப்பட்டவன் தன் ஏதாவிக்குச் சமானமானுமாதலால் அவளைத் தன்மகன் அபிமண்யுவுக்கு விவாகம் செய்துவைக்க இசைந்தான்.

இவ்வாரூபப் பஞ்சபாண்டவர் வணவாசதி தையும் அஞ்ஞாத வரசதிதையும் நிபந்தனைப்படி முறையாக முடித்துக்கொண்டு தாங்கள் வெளிப் பட்டிருத்தலை எங்கும் தெரிவித்தனர். மன்னர்களெல்லாம் பாண்டவர்களைக்கரண விராடதேசம் வந்தனர்கள்.

9. உலூகன் தாது

“பாண்டவர்கள் நெறி தவருதவர்கள். யாரும் அநுபவிக்காத கிகாடிய துளிபங்களைத் தருமதிதின் பெயரால் அநுபவித்துவிட்டு வந்திருக்கின்றனர். இந்த வீரர்களுடைய நாட்டை இனித் துரியோதனை ஒருகணமேனும் வைத்திருக்கக்கூடாது; இதுவே நீதியும் தருமழுமாகும்” என்று பாண்டவரைப் பார்க்க வந்த அரசர் பலரும் பேசினார்கள்: வனவாசத்தில் பாண்டவர் அடைந்த இன்பதுளிபங்களைப்பற்றி நெடுநேரம் பேசினிட்டுக் கடைசியில் துரியோதனை நாட்டினைக் கொடாவிடில் தங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துமாறு கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்கள் தத்தம் நாடு சென்றனர்.

பஞ்சபாண்டவர்களையும் பாஞ்சரனி யடும் பாரிக்கப் பாராசர் பலர் சென்றமையையும் அங்கு நிகழ்ந்த பேச்சுக்களையும் செவியுற்ற அரவக்கிகாடி யேன் சிற்றம் கொண்டான். கானகத்திலேயே அவர்களைத் தொலைத்துவிட்டு தான் செய்த சூழ்சிகள் யாவும் பயனற்றுப் போயினவே என்று ஆரூத் துயரகூந்தான். இவ்வாறு சேயோதனை மனங் கவனிற்றுகிகையில் தருமலை அனுசிப்பி படிட தூதுவனுகிய உலூகன் என்னும் அந்தனை அரச சபையை வந்தெத்தினன். துரியோதனை உலூக முனிவனைத் தொழுது வணக்கி, அவன் வந்த செய்தியை வினவினான்:

“பாண்டவர்கள் உங்கள் நிபந்தனைப்படி வனவாசமும் அஞ்சாத வாசமும் குறைவற முடித்து மீண்டு வந்துள்ளனர். இனி நீ அவர்

களுக்கைய நாட்டைக் கொடுப்பதுவே தக்கது: அதற்குச் சூதுபோரோ அன்றி மோதுபோரோ எதுவேண்டுமென நீ கூறினால் அதனையும் அவர்கள் செய்யச் சித்தமாயிருக்கின்றனர். யுதிதக்களத் திலே படைகள் மோதிச் செய்யும் போர்தான் வேண்டுமென்று நீ விரும்பினால் அவர்களை வெல் வலி உன்னால் முடியாது. வீமனும் அருச்சனனும் சினங்கொண்டு போர்க்களம் ஏதுவாரேல் நீங்க ளனைவரும் யாண்டொழிவது தின்னாம். முனிவரிகளின் சாபங்களும் உங்களி முடிவுக்கு ஏதுவாயிருக்கின்றன. நீ நன்கமயை விரும்பினால் அத்தோடு கடிப முடிவை நன்றாக ஆலோசித்துச் சொல்' என்று உலுகமுனிவன் எடுத்தியம்பினால்.

உலுகன் பேசப் பேசத் துரியோதனனுக்குச் கோபம் அதிகரித்தது; கண்கள் சிவந்தன; கைகளை நெரித்தான். 'யாருக்கைய நாட்டை யாரி கொடுப்பது?' என் தந்தைக்குச் சண்டெலீ இல்லாமையால் அவருக்குரிய நாட்டை என் சிற்றுப்பனான் பரண்டு அரசாட்சி செய்தான். நாடு எங்க ஞடையது. ஏதோ வகையால் மீண்டும் எம்மிடமே வந்துவிட்டது இதிகை பாண்டவர்க்கு என்ன உரிமை? அதுவுமன்றிக் குறித்த தவணை கழியமுன்னமே வெளிப்பட்டு விட்டான் அந்த அருச்சனன்! ஆகையினால் அவர்களுக்கு இனி நாடு கிடையாது! காடுதான் அவர்களுக்கு இடம்' என்ற துரியோதனை ஆவேசமாகப் பேசினான்.

விதுரர், துரேசனை, கிருபர் முதலியோர் நீதியை எடுத்தியம்பினர். 'உறுதிமிரழியைத் தவறிப் படைவலியை நடிபி அநீதி பேசதல் தகாது; சத்தியந் தவறிஞேர்க்குத் தரணியில்

பெருமை ஏது? நடுமந்தான் நம்மைக் காயிபது; படைவலி அன்று' 'என அவர்களை கூறிய நல்வரர்த் தைகளுள் ஒன்றேனும் துரியோதனை செவியில் ஏறவில்லை.

ஞாலத்தலைவரான வீடுமெரும் திருத்ராஷ்டிர ஸிப் பார்த்துப் பேசினார். "உன் புதல்வர்க்கிகுச் சொன்ன காலமோ கழிந்துவிட்டது. திதி, வாரம், யோகம், கரணம், நகாத்திரம் என்றும் பஞ்சாங்க உறுப்பிகளால் கணித்தறிந்தபடி, அருச்சனை ஆதிரை கவரவந்து, எப்பொழுது தன் காண்ம பத்தை வணித்து 'டங்கார' நாதம் செய்தாலே அப்பொழுதே குறிப்பிட்ட காலம் முடிந்து விட்டது. அறியாமையினுடையிருப்பது துரியோதனை காலக் கணக்கை நீட்டி கைவத்துக்கொண்டான். அந்த ஒப்பற்ற வீரனான அருச்சனனுக்கு எதிராக வில் வெட்டுக்கொண்டு இங்கு யார் திருக்கிருர்களி?" என்று சொன்னார்.

வீடுமெர் அருச்சனையில் யுகம்ந்ததைக் கேட்ட கவனன் எழுந்தான். "நகமிழந்த கிழப்புவி போன்ற பரசுராமனை நீ அக்காலத்தில் அவனிடம் கற்ற வித்தையைக் கொண்டே வென்றாய்; வேறு என்ன ஆற்றல் உண்ணிடம் உண்டு? நீ மற்றவர் களை எவ்வாறு இழிவாகி பேசலாம்?" என்று அவன் வீடுமெரை இசுழ்ந்தான்.

வீடுமெர் கடுஞ்சினம் கொண்டார். "ஏ கண்ண, பாஞ்சாலி மாலை சூட்டியபோது அருச்சனையேடு போர் செய்தாயே, அப்பொழுது வென்றாயா? துரியோதனைக் கந்தருவர் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போகும்பொழுது உன் வில்லரண்மை என்ன ஆயிற்று? நெற்று ஆநிலர் கவர, அறியாச் சிறுவனான உத்தரனைத் தே ரேச ட்டியா கத

கொண்டு அந்த அருச்சனை வந்தபோது நீ பேரர்க்களத்தில்தானே இருந்தாய்? அப்பொழுது தெவிலாம் உடி ஆண்மை எங்கே ஒடி ஒழித்தது? இனிக் கண்ணபிரான் தேரோட்ட, அருச்சனை காண்மையின் ஏந்த, பாரதப் பெரும்போர் தொடர்கியபின் குருகேஷுத்திரத்தில்தான் உன் வீரம் வெளிப்படுமோ? நன்று உடிவீரம்! உங்கள் ஆண்மையைச் சுலுனி அறிந்தல்லவோ காயச் சூதாடச் சூழ்ச்சி செய்தான். அவன் அளவிட்ட றிந்த உங்கள் வீரத்தை நான் அறியமாட்டேன் என்று எண்ணிக் கொண்டாய்;'' என்றில்வர நெல்லாம் வீடுமர் பேசப் பேசக் கன்னான் ஊரையாகி வரளால்கிருந்தான்.

இவற்றைத் தூரியோதனை கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் கலைசியில் கண்ணலுடைய மெரழிகளையே மதித்தான். ''மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா''. தூரியோதனை மட்டும் இதற்கு விலக காக முடியுமா? அவன் பாண்டவரிடமிருந்து தூது வந்த உலுகனை எல்லிரி நகையாடினான். ''நாடு எங்களுடையது; காடுதான் அந்தப் பரங்கவர்க்குரியது. போ! போய் அவர்களிடம் இதனைத் தெரிவித்துவிடு!'' என்றான். உலுகனும் மீண்டும் தருமனிடம் போய்த் தூரியோதனானுடைய சமையில் நிகழ்ந்தவற்றை வீவரமாகக் கீளமுபினான்.

உலுகன் சென்றபின் தூரியோதனை கனினை யூம் வீடுகரையும் கோபமாறச் செய்தான். போர் செய்வது நிச்சயம் என்று அவன் தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டு மேலேசெய்யவேண்டியவற்றை ஆலோசித்து, படைத்துனை கேட்பதற்காகக் கண்ணபிரானிடம் சென்றான்.

10 பார்த்தசாரதி

துரியோதனை தன்னிடம் படைத்துணை கேட்க வருவதை அறிந்த கண்ணன், வாயில் காவலரை அழைத்து, “அரவக்கொடியோன் வருவான்; வந்தவுடன் என்னைத் துயிலெழுப்பாது அவனை உள்ளே வர விடுங்கள்” என்று கூறிப் பொய் யுறக்கம் பூண்டான். துவாரகையை அடைந்த துரியோதனாலும் மாளிகைக்குட் சென்று கண்ணனின் தலைப்பக்கமாக இருந்த ஒரு சிறந்த ஆசைத்தில் செருக்குடயீருந்தான். சிறிது நேரஞ் செல்ல அருச்சஸனாலும் அங்கு வந்தடைந்தான். அவன் மாதவனில் முன்னே சென்று திருவடிகளைச் சேவித்து நிற்க, விஜயனின் வரவை யுணர்ந்த பரந்தாமன் உறக்கம் நீங்கியவனைப் போலக் கண்விழித்து எழுந்து அருச்சஸன் தன் முன் நிற்பதைக் கண்டான். அருச்சஸன் துரியோதனாலும் வந்திருப்பதைக் கூறினான்.

உடனே கண்ணன் ஒள்றும் அறியாதவனையீ போலத் துரியோதனைக் கட்டியணத்து முகமான் கூறிப் பின்ப இருவரும் அங்கு வந்தடைந்த காரணத்தை வினவினான். அவர்கள் தாம் படைத் துணை கேட்க வந்திருப்பதாகக் கூறினார். கிழுஷ்னன் அவர்களை நோக்கி, “என் சேனை எல்லரம் ஒரு பக்கம் சேரட்டும். நான் தனியே ஒரு பக்கம் நிற்கிறேன். சுயோதனு, நன்றாக போசித் துச் சொல். உணக்கு என் சேனை முழுதும் வேண்டுமா? இவ்வாவிட்டு என்னைத் தனியாளரக வேண்டுமா?” என்றான்,

கண்ணபிரான் இப்படிச் சொன்னதும் 'தனி ஒருவன் இந்தக் கண்ணன்; இவனும் நமகிழ என்ன ஆகப் போகிறது? இவனுடைய சேனையென்றால் எனக்குப் போரிலே மிகுந்த பலமாயிருகிறும்' என்று துரியோதனை என்னி அவனுடைய பாதவசேனை முழுவதையும் தரும்படி கேட்டும் பெற்றுக்கொண்டான். அவ்வளவோடு திடுப்தியடையாமல், போரில் கண்ணபிரான் ஆயுதம் எடுத்துப் போர்செய்யக் கடாதென்றாம் வேண்டிக்கொண்டான். கண்ணன் அந்த வேண்டுகோளுக்கும் இசையவே, அரவகி கொடியோன் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியடைந்தவனும் விடை பெற்றுக்கொண்டு இன்னும் பறராமன் முதலிய அரசர்களிடமும் படைத்துனை கேட்கவிட போய்னான்.

"இந்த நிலையில் நான் உணக்கு என்ன உதவியைச் செய்யப்போகிறேன்" என்று மாதவன் பக்குஞ்ஜைப் பாரித்துக் கேட்டான். "மாதவர! நீ போர் செய்ய வேண்டா. ஆயுதத்தைக் கையிடேடுக்கவும் வேண்டா. எப்பொழுதும் எனக்கு முன்னே இருந்து என் தேரைச் செலுத்தினாற் போதும்." என்று அருச்சுனன் கண்ணபிரானுடைய பாதங்களில் பணிந்தான். பக்குவமுள்ள ஆஸ்மா இறைவன் எந்த வடிவில் வந்தாலும் அதனை உணர்ந்து அதன் வழி நடக்குமென்றானியர் கூறுவர். மற்றையோர் இசெயலைக் கண்டு பரிசீக்கவும் கூடும். கண்ணன் ஒரு சாதாரண யனிதன்; அல்லாமலும் அவன் ஆயுதம் எடுக்கவும் மாட்டான். அப்படியானவன் தனகிழ உதவியாதத் தேரைமட்டும் ஒட்டினும் போது

மென்று அருச்சனங் வேண்டுவது முடத்தனமாக தோன்றும் ஆனால் அருச்சனங் தன் செயலை இறைவன் செயலாக எண்ணுபவன். துஷ்ட நிக்கிர சிஷ்ட பரிபாலனத்துக்காகவும் பகவானு கொண்டுள்ள அவதாரமே இந்தக் கண்ணபர மாத்மா என்பதை அறிவாளியான அருச்சனங் அறிந்துகொண்டான். ஆதலினாலன்றே என்றும் தன்னைவிட்டு நீங்காது தன்முன்னே நின்று வழி காட்டும்படி பரந்தாமனை வேண்டினான்,

11. ஹோரா? சமரதானமா?

இந்த ஆரவாரங்களையெல்லாம் திருத்ராஷ்டிரன் கேள்விப்பட்டு மனம் கலங்கினான். போர் தொடங்கி வீமன் தனி மக்களைக் கொண்டிரூழிப்பது திண்ணைம் என்பதை அவன் நாகு அறிந்திருந்தான். ஆகையால் எப்படியாவது பேரர் நிகழ விடாரால் தடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணினான். அதற்காகக் குலகுருவான சஞ்சயனை அழைத்துப் பாண்டவரிடம் தூது போனும்படி வேண்டினான். “நாட்டை ஆள்வதனால் எனின் நன்மை உண்டாகப்போகிறது? தவந்தான் சிறந்த பலனைக் கொடுக்கும். பாண்டவர்களுக்கு இன்னும் நாடா ஞம் ஆசையாயிருந்தால், அவர்களுக்கு ஏறிவுரை கூறித் தவத்தினிமேல் உறுதியான பற்றினை உண்டாக்குவராயாக” என்று திருத்ராஷ்டிரன் சஞ்சயனிடம் கூறினான். சஞ்சயனும் அதற்கிணங்கிப் பாண்டவர் இருக்குமிடம் சென்றான்.

பாண்டவர் சஞ்சய முனிவளைக் கண்டதும் அவனை வணங்கி உபசரித்துத் தமிழை நாடிவந்த காரணம் விடுவினார்.

“நாடாளுதலில் மட்டுமென்றிக் காடாளுதலிலும் வல்லீரானீர்கள். உலகை ஆண்டு நீர் கானும் மகிழ்ச்சிதானென்ன? குருநாட்டில் உங்களுக்குரிய பங்கைத் தருவதற்கு அந்தத்துறி யேதனை ஒருப்படூரன். உங்களுக்கு நாடாள ஆசையிருந்தால் அவனுடன்போர்செய்தேங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெற வேண்டும். ஆகையினால் இந்த உலகம் பற்றை நீக்கி மேலான தமு செய்து வீடுபேற்றைய முயலுங்கள், அதுவே

நன்மை தரும்' என்று சஞ்சயன் துறவறத்தின் பெருமைகளை எடுத்தியம்பினான்.

சஞ்சயனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட தருமன் அவன் திருத்ராஷ்டரனுடு அனுப்பப் பட்ட தூதுவன் என்பதை அறிந்து, "முனிவரே! நீர் சொல்வது முற்றும் சரி. நுழைய்போன்ற முனிவர்களுக்குச் செய்து உபதேசத்தையே எங்களுக்கும் கூறினீர். அரசு குலத்திற் பிறந்த வர்கள் தமக்குரிய கூத்துக்கிய தருமத்தை விட்டுத் துறவறத்தை மேற் கொள்வார்களா? துரியோ தனன் செய்த அநீதிகளெல்லாம் எங்கள் கணத்தை வாட்டுகின்றன. எமக்குரிய கூத்துக்கிய தருமத்தில் நின்று பகைவர்களைக் கொன்று குலத்து அவர்களை எமலோகம் அனுப்பினால் அதன் பின் நீர் சொல்லிய துறவறத்திலும் எங்களுக்கு மனம் செல்லகிகூடும்' என்று கண்று பேசினான்.

"நின்னறத்தினி நீர்மதன்னை விளங்குமாறு நிகழ்த்தினும் மன்னறத்தினை விட்டுநேல்லற மன்னரானவர் பூயலிவரே என்னறத்தினி வின்று தெவ்வனர யிருநிசும்பினி வேந்தினுல் பின்னறத்தினி வினைவு கூரும்' எனக்கணன்றிகை பேசினான்.

கோபித்தறியாத தருமபுதிதிரன் இந்த இடத்தில் சினந்து பேசினான். உலகில் நீதி தவறாது வாழ வேண்டும்; ஓவ்வொருவரும் தத்தம் நிலைக்குரிய அறத்தில் நிற்கவேண்டும்; உலகயிபற்றுக்கூன் பழிப்படியாக நீங்க வேண்டும்; ஆசைகளை அடக்க

அதை கூடாது; அடக்கப்பட்ட ஆசைகள் உள்ள டங்கியிருந்த பின்னால் வீறுகொண்டிடமுந்து அழிவையே தரும் ஆத்தான் உலக இன்பதி துணிபங்களை அறவழியில் நின்று அனுபவித்து ஆசை அடங்கப் பெறுதலே சிறந்த தவகாரும். தரும ஞானைய கோபம் இந்தத் தத்துவ ஞானத்தை உலகினுக்கு அருளுகிறது.

தருமன் கூறியது போதாதென்று வீமன் எழுந்தான். “நேற்றுப் போர் என்று சொல்லிய னுப்பியவன் இன்று தவம், தருமம் என்று பேசுகிறுன். மன்னர்கள் பேசும் பேச்சு இதுதானு? திருத்ரஷ்டிர மன்னனுக்கும் அவன் பக்கதி தாருக்கும் சித்தம் நடுமாறிவிட்டதோ? பெருமையற்ற பேச்சுக்களைப் பேசுகிறேன். பேய்கள் கூத்தாடும் போர்க்களத்தில், பகைவருடைய உடலிலிருந்து சொரியும் உதிர வெள்ளத்தில் அவர்கள் செய்த கொடிய வினைகளைக்கழுவுதலே எங்களுக்கு உயர்ந்த தவம். போர்க்களமாகிய வெள்விச்சாலையில் உலகச்சுமையான அந்த நாறுபசுக்களைக் கிகரன்று இந்தத் தருமன் கையினுலே நான் களவேள்வி செய்விப்பேன். கொடிய போர்க்களத்தில் என் கதாயுதம் செய்யப்போகும் இடியொலி உன் செவியிலும் விழும்” என்று அடக்கிவைத் திருந்த ஆத்திரம் குழற்ற பேசினான். இதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கண்ணபிரான் அவனை கேலும் பேசவிடாது நடுத்து, ‘‘மண்ணாலுதல் இவர்கள் தவம்; விண்ணாலுதல் அவர்கள் தவம். இவற்றை நாம் பேசிப் பயன்னேன்?’’ என்று சொல்விச்சஞ்சயனை அனுபிபினான்,

இருபக்கத்திலும் பகையை இவ்வளவு முற்றி வந்தும் தருகின் இன்னும் பொறுமையாகவே விஷயத்தை ஆராயவிரும்பினான். எல்லோரும் போன்றெடு தமிழ்யரையும் கண்ணனையும் வைத் துக்கொண்டு ஆலோசிக்கலானான்; “அவர்கள் பேரருக்கு உடன்படிடாலும் பெரும்போரை உண்டாக்கி அதனால் பேரழிவுக்கு நாம் காரணமாகுதல் தனுமோ! போரில் இருபக்கத்தாரிக் கும் பெரிய அழிவன்றே ஏற்படய்போகிறது? பகையில்லாமல் இது திறத்தாரும் போருந்தி வாழ வகையிலிலையா!” என்று தருமன் கண்ணபிராணைக் கேட்டான்.

“துரியோதனனுடன் இரண்டாம் முறை சூதாடி அவன் சொன்ன சொல் தவறுமல் வெங்கானம் போய் மீண்டும். இனி அந்த வெய்யோ னுங்கள் குரு நிலத்தில் பாதி கொடூதிருந்தால் கொடிய போரில் அவனைக் கொண்று நாட்டைக் கைப்பற்றுவதே நக்கது” என்று கண்ணபிரானை கூறினான்.

“ஜயோ! ஆசிரியர்களையும் உடன் பிறந்த வரிகளையும் உற்றிருறவினரையும் கொண்று இந்த உலகை ஆளவேண்டுமா? இந்தக் கொடுமையை தும் பரர்க்க வஞ்சமனத்துப் பெரிய தந்தை சஞ்சயனிடம்கூறியனுப்பியவரறு காட்டில் திரிந்து கந்தமுபவராதிகளை உண்டு காலத்தைக் கழியிப் பதுவே நல்லது” என்று தருமன் ஒரு நிலையின்றி மனம் கலந்தினான்.

கடமைக்கும் தருமத்துக்கும் நடுவில் நின்று கலங்கும் தருமனுடைய உள்ளதிலைத் தெளிவ

ஷடயச் செய்ய வேண்டியது தமிழகைய கடமை
யென்பதை அந்தக் கோவிந்தன் உணர்ந்தான்.
“தருமனே! குலதருமதித்தையே மறந்துவிட்டார்யா?
பாவிகளுக்கு நாட்டைக் கொடுத்துவிட்டு நீ
காடாளவேபோவதென்றால் உனிகுருசாரம் என்ன
வாகும்? உலகிலுள்ள மற்ற அரசர்கள் இகழு
மாட்டார்களா? நீங்கள் செய்த பந்தங்கள்
எனிலாம் பொய்யாகலாமா? இதுதானே நீ கண்ட
அறம்?” என்றான்,

தருமன் ஒருவரை மனத்தெளிவடைந்தான்.
“கோபாலா! நீபே அந்தச் செய்தியோனிடம்
தூதாகச் சென்று எங்கள் பங்கைக் கேள். அவன்
அதைத் தரமறுத்தால் ஐவருக்கும் ஐந்து கிராமங்களைக்கேள். அதனையும் கறுத்தை ஐந்து இல்லங்களாவது கேள். இல்லங்களும் இல்லையென்றால்
அடுபோர்வேண்டு” என்று தருமன் தன் பொறு
மைக்கு ஓர் எல்லை காட்டிப் பேசினான். கூட்டில்
அடைத்து வைத்த சிங்கம்போல் இந்தப் பதினை
மூன்று வருஷங்களும் குழறிக் கொண்டிருந்த
வீரன், தருமனுடைய பொறுமையைக் கண்டு
பொங்கி எழுந்தான். “அந்தக் கசடன் தூச்சா
தனை திரெளபதியினி கூந்தலைப் பிடித்திமுதிதுதி
திகிலுரிந்தபொழுது ‘பொறு பொறு’ என்று
நமக்கும் நங்குலத்துக்குந் தீராத இழிவைத்தேடித்
தந்தாய்! அந்த வஞ்சகரிகள் சொன்னபடி இத்
திணைக்காலமும் காடுகளெல்லாம் அலைந்து திரிந்து
ஏல்லற்பட்டு மீண்ட பின்னாம் பொறுமையே பேசு
கின்றூய்! அண்ணு! துரியோதனைன் கொடுமை
யிலும் உன் கருணைக்கல்வோ நாம் அஞ்சவேண்

தியவர்களாய் இருக்கின்றோம்" என்று தருமனைப் பார்த்துக் கூறினான்

எழுந்த கோபம் அடங்காமல் கண்ணனையிப் பார்த்து, "இந்தத் தருமன் போரை முடித்து விட்டான்; தமிழியரின் சபதங்களையும் நிறைவேற்றி விட்டான்; பெரிய கிர்த்தியையும் சம்பாதித்துக் கொண்டான்; ஆ! இத்தகையேசனுடை நானும் பிறந்தேனே! நெருங்கி வரும் போரிலே துரியேச தண்ணையும் அவன் தமிழியரையும் அடித்து நொருக்கி அமருலகேற்றி உரிமையோடு அரசாளராம் என்று எண்ணியிருந்தேனே! இன்னும் தூதனுப்பி யாசிக்கச் சொல்கிறுனே இந்தத் தருமன்" என்று கதறினான்.

தருமன் வீமனைச் சாந்தபடுத்த முயன்றான்: "தமிழீ! பொறு, குற்றம் பார்க்கிற சுற்றமில்லை; ஒரு அலத்திற பிறந்தோர்களு ஒற்றுமையாக வாழ்தல் சிறஷ்டிலையா? அறியாமையால் அன்று சில சூளுரைகளைச் சொல்லிவிட்டோம். அவற்றை மறந்து நாம் ஒற்றுமையாக வாழ்தலே நன்றா" என்றான். இதைக்கேட்ட வீமனுக்குக் கோபம் இன்னும் அதிகரித்தது. "அன்றை! கேசவனைத் தூதனுப்பாதே; என்னை அனுப்பி; அவன் தன் மலரடி சிவக்கக் குருநாடு செல்லவேண்டா; பாளு சாவியின் சபதமும் என் சபதமும் வீரைகாமல் நானே போய் எல்லாம் முடித்துவருகிறேன்" என்றான்.

குடுகின்ற துழாய் முடியேன் கருகுணே
 முனிவர்களுஞ் சுருதி நான்கும்
 தேடுகின்ற பதஞ்சிலப்பத திருநாடுபேறத
 தூது செல்ல வேண்டா;
 வாடுகின்ற மடப்பாவைதன் வரமுமீமன்
 வரமும் வழிகா வண்ணம்
 கோடுகின்ற மெரழியவன்பாக எனைத்தூது
 விடுகிறினிக் கொற்ற வேந்தே.

இப்படி வெளுண்ட வீமசேணனைக் கண்ணன்
 பரிந்து நோக்கி “வீரனே! முன் பிறந்தோர்
 இராசநீதியை எடுத்துரைத்தான் அதனைப் பொருஷ்
 படுத்தாது மறுத்துரைப்பது முறையானுமா?
 கோபந்தனிக்” என்று சொல்லிச் சாந்தப்படுத்
 தினான்.

அப்பொழுது அருச்சுனன் எழுந்தான்.
 “அண்ணே! பதின்மூன்று வருஷமாகவும் பொறுத்
 தோம். அது போதாதா? இனியும் பொறுத்
 தான் பாஞ்சாலியின் கூந்தலை என்று முடிப்பது?
 தேவர்களாயினும் அசரர்களாயினும் ஏதிர்த்தவர்
 யிரைப்போக்க என்கையில் காண்மைபம் இருக்கிறது. நாம் ஏன் அந்தத் துரியேதனவிடம்
 போய் இரக்கவேண்டும்? திரெளபதியைத் துகிலு
 ரிந்தபொழுது அவன் யாருமற்ற அனுதைபோலக்
 “கோவிந்தா கோவிந்தா” என்று வாய்குழறிச்
 சோர்ந்தானே! அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த
 பாபம் நம்மைவிட்டுத் தீரவேண்டாமா? துரியோ
 தனன் எங்களுக்குரிய பங்கைத்தர ஒருபோதும்
 இசையான். பாம்புக்குப் பாலை ஊட்டி வளர்த்
 தாலும் அது நஞ்சையே கக்கும், அவனிடம்
 நீதியை எதிர்பார்த்தல் யுத்தியரகாது” என்று
 விந்யமாகக் கூறி அமர்ந்தான்,

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நான் என்றான்: “கண்ணன் தாது போவதற்குலும் ஒன்றும் ஆகப் போவதில்லை. துரியோதனனிடம் எங்கள் பங்கை இரந்தோம் என்ற பழிச்சொல் இக்கே நாம் ஆளாவோம் பன்னிராண்டு வணவரசமும் ஓராண்டு அஞ்ஞாத வாசமும் முடித்து வந்தவுடனே மறுபேச்சின்றி நமது பாகத்தைத் தர அவன் கடமைப்பட்டவன். நானே உணரிந்து செய்யாத அந்த மூர்க்கனு இனி நாம் கேட்டுத் தரப்போகிறோன். நான் ஒருவனே சென்று வெற்றி கொண்டு நமது பங்கை உரிமையோடு வீரத்தாற் கவர்ந்து வரக்கூடிய வனுபிருக்க ஏன் இந்த நீண்ட ஆலோசனை” என்றான்.

இவ்வாறு மற்றவர்கள் தத்தம் மனக்கருதி துக்களை எடுத்துச் சொல்ல சகதேவனி மட்டும் யாதும் சொல்லாமல் மென்னமாயிருந்தான். கண்ணபிரான் அவனை நோக்கி, “உங் உடன் பிறந்தோர் கூறியவற்றைக் கேட்டோம்; உன் மனக்கருதிதென்னை” என்றார். சகதேவன் வயதாக இளையனுயினும் அறிவினால் முதியவன்: மகராநாளி; கண்ணன் திருமாலினி அவதார மென்பதை நன்கு அறிந்தவன். அவன் எழுந்த எல்லோரையும் வணங்கி நின்று மொழிந்தான். “பூதனை என்ற இராக்ஷஸியின் முலைப்பாலை அருந் துவதுபோல அவளுயிரை உண்டாய்! மருத மரத்தினிடையே உரலையுருட்டிச் சென்று குபேரன் மக்களுக்குச் சாபவிமோசனம் நல்கின்றுய்! இப்படி எத்தனையோ திருவிளையாடல்களையெல் வரம் ஏறிந்து இடைச்சேரியில் வளர்ந்த மாயனே!

உன் யாயையை உணரவல்லார் யாரிங்குளரி? உன் திருவுளக் கருத்து எதுவோ அதுவே என் கருத்தும்' என்றான்.

முருகவிழிக்கும் பசந்துளப் முடியோனே!

அங்றலகை முலைப்பா லுண்டு
மருதிடைச்சென் ஹயர்ச்கூம் விழ உதைத்துப்
பொதுவர்மனை வளர்ந்த மாலே!
ஒருவருக்குந் தெரியாதியு குன்மாயை
யானறிவே னுண்மை யாகத்
திருவுளத்துக் கருத்தெதுவோ அதுவனக்கு
கருத்திதன்றான் தெய்வ மன்றான்.

இப்படி நால்வரும் கூறியபின்,

"தருமனே போர் வேண்டாம் என்று சொல் கிறான். நாம் ஒற்றுமைபாக வாழ்தலே நல்ல தென்று நானும் கருதுகிறேன்" என்ற கண்ண பிரான் தன் முடிவான அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுவதுபோல எல்லோர்க்கும் பொதுவிளை மொழிந்தான். இதனைக் கேட்ட திரெளபதி அடியற்ற மரம்போல அவனுடைய மலரிப்பாதங் களிலே விழுந்து வணங்கிக் கூறினார்:

"கற்றைக் குழல்பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற நிடுத்தோன்
ஏற்றித் துகிலுரியம் பாண்டவரும், பார்த்திருந்தார்,
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோனிந்தா நீயன்றி
அற்றைக்கு மென்மான மார்வேறு காத்தாரே."

"அந்தச் சபையில் அனைவரும் காணும்படி
என்ன இமுதிதுக்கொண்டு போய்த் துகிலுரிந்த
போதும் இந்த வீராதி வீரர்கள் கண் விழித்த

படியே இருந்தார்கள். இன்னும் அந்தக்கொடிய வர்களிடம் சென்று ஐந்து ஊரிகளை யாசகமாகப் பெற்று வாழ்தல் முறையோ? அன்று விரித்த இந்தக் கூந்தலைப் பாவியேன் இனி என்று தான் முடியப்போகிறேன்!'' என்று ஏங்கி ஏங்கிக் கதறினால்.

அவருடைய அருகை எல்லோருடைய உள்ளங்களையும் தொட்டது. கண்ணபிரானே நிலை தளர்ந்து விட்டார். “பாண்டவர்க்குத் தூது போய் மீண்டதன்பின் உன் பைங்கூந்தலை நானே முடிக்கிறேன்மா; நீ சிறிதும் கவலைப்படாதே! இந்தறி பாண்டவர்கள் உன் கவலையைத் தீர்க்கா விடினும் அபிமன்யு ஒருவனே பகைவரி குலத்தை அழித்து உன் கூந்தலை முடிக்கவல்லவனுயிருக்கும் போது நீ ஏன் கவலைப்படுகிறோய்?'' என்று சிசால்லி அந்தப் ‘பெண்ணீர்மை குன்றுப் பெருந் திருவிளை கண்ணீர் துடைத்து’ அவருக்கு ஆறுதல் மொழி கூறி அத்தினைபூரம் ஏற்றிப்பட்டார்.

12. பஞ்சவர்க்குத் தூதுசென்ற பரந்தாமன்

கண்ணன் மணிததேரேறிப் பாஸ்டவரிக்குத் தூதுவனுய் அத்தினையரம் நோக்கிச் செல்கின்றுள்ளன் பதனை அறிந்த மன்னரும் மக்ஞரும் கனம் மகிழ்ந்தனர். அரயக்கொடியோலும் தன் நகர யும் சுற்றுப்புறங்களையும் அலங்கரித்துக் கண்ண பிரானை வரவேற்க ஒழுங்குகள் செய்யக் கட்டளையிட்டான். ஆனால் குடிகேடுகளைய் சுகுவி இதனை விரும்பவில்லை. அவன் துரியோதனை அழைத்து, “அரசர்க்கரசனுகிய நீ எப்படி இடைக்குலத்தில் வாழ்ந்தவனை எதிர்கென்று உபசரிக்கலாம்? நின் பெருமக்கும் தகுதிக்கும் இது ஏற்றதன்று; கண்ணனை நீ எதிர்கொள்வது சிறிதும் பொருந்தாது. இச்செயலை விட்டெடாழிக்” எனப் புத்தி ஏடுக்கட்டினான். துரியோதனனும் அவ்வாறே தன் எண்ணத்தை மசற்றிக்கொண்டு, “அலங்காரமும் வேண்டா, ஆடம்பரமும் வேண்டா. அந்த காயவனை என் சபையிலுள்ள யாருமே சென்று எதிர்கொள்ளவும் கூடாது” என்று கட்டளையிட்டான். அவனுடைய அதிகாரத்துக்குப் பயந்த சிற்றரசர்களும் பயந்து ஓடுங்கி இருந்தனர்.

கண்ணபிரான் தமது நகருக்கு வருகின்று என்பதனை அறிந்த வீடுமண், விதுரன், துரோணர், அசுவத்திரயன் என்பவரிள்ள நகர எல்லைக்கே சென்று அவனை எதிர்கொண்டு நல்வரவு கூறி வாழ்த்தினர் பரந்தாமனும் உளம்கனிந்து இன் சொற்பேசி அவர்களுடன் நகருட் பிரவேசித்து, மற்ற எல்லோர்க்கும் விடைகொடுத்து அனுப்பி விட்டு விதுரன் மனையிற் சென்று துஷாசினன்.

அங்குச் சென்றதும், “எனினையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி நீ எய்துதற்கு என்ன மாதவம் செய்தது இச்சிறுகுடில்! இன்றே நான் பிறவிப் பயண எத்தியவனுடேனேன்” என்று விதுரன் மன முருகி வழக்குத்தி, கண்ணனுக்கும் அவனுடன் வந்த பரிசனர்க்கும் நல்விருந்தவித்து உபசரித்தான். உண்டியும் உபசாரங்களும் முடிந்தபின் கண்ண பிரானும் விதுரனும், தனித்திருந்து அரசியல் விஷயங்களையும் அத்தினாட்சியின் எதிர்காலத்தையும், துரியோதனனுடைய கெடுமதியையும் அவனுடைய தீய சூட்டத்தாரையும் பற்றிப் பேசி ஞாகன்.

“அறநெறி தெரியாத துரியோதனன் நாட்டை முறையாகப் பாண்டவர்க்குக் கொடுக்கமாட்டான். அவனுக்கு உபதேசம் செய்பவரைகளோ துண்மார்க்கர்கள் போர்க்களத்தில் நன்றாகக் கலக்கினால்தான் அவனுக்கும் அவன் சூட்டத்தார்க்கும் அறிவு தெளியும்” என்று விதுரன் கூறினான். துரியோதனன் நாடு கொடுக்கப் போவதில்லையென்பதைத் தான் நன்கறிந்திருந்தபோதிலும் சமாதானத்துக்கு வேண்டிய ஏல்லா முயற்சிகளையும் செய்துவிடவேண்டும் என்பதற்காகவே தான் அங்குச் சென்றதாகக் கண்ணன் கூறினான். அன்றைய பொழுதை விதுரன் மாளிகையிலே கழித்துவிட்டு அடுத்தநாள் துரியோதனனுடைய சபைக்குச் கண்ணன் சென்றான்.

சுயோதனனுக்கும் பயந்த சிற்றரசரும் பிற ரும் கண்ணபிரானை உபசரிக்கவுமில்லை, எழுந்து மரியாதை செய்யவுமில்லை; துரியோதனனும் எழாக்கலே கண்ணனுக்குரிய ஆசனத்தைக் காட்டி

இருக்கச் செய்தான். அரவக்கெட்டியோனில் அறியாமையைக் கண்ட பெரியோர் மனம் கலங் கினர். கண்ணாலும் தனக்குள்ளே நகைத்துக் கொண்டு தனக்கிடப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்தான். “நேறிறைக்கே இந்நகர்க்கு நீ வந்தும் என்னிடம் ஏன் வாராதோழிந்தனே! விதுரன் மனையிற் சென்று தங்கிய காரணம் என்ன?“ என்று தன் முறையற்ற செய்கைக்குக் காரணம் கூறுவது போலத் துரியோதனை கேட்டான்.

“துரியோதனை! என்னிடு உன்னிடு என்று நான் பார்ப்பதில்லையே. நீ வேறு நான் வேறு என்ற உணர்ச்சிதானும் என்கிகிலை. விதுரன் நடவெலி கையிலேயே வந்த வரவேற்றான்; அவனுடனே அவன் மரளிகைக்குச் சென்றேன். இதனை நீ ஏன் மாறுபாடாகக் கருதினாய்? அதுவுமன்றி நானுடே இப்பொழுது தானுடனுப் பந்திருக்கிறேன். பாண்டவர்க்குப் பெய்திகள் உனக்கு ஒருவேளை வெறுப் பாகவும் இருக்கலாம். யார்க்குத் தூதாக வந்திருக்கிறேனே அவர்கள் கூறியவற்றை ஒழிவு கறைவில்லாமல் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது என் கடமையாகும். அப்படியிருக்க உன் வீட்டில் உணவும் உபசாரமும் பெற்றுப் பின் நீ வெறுக்கத் தக்கனவற்றைப் பேசுதல் நியாயமாகாது. அரசனுக்கு ஆக்கம் திருவனவற்றைச் சொல்லாது அவனுக்குக் கெடுதி கூறி அரசை. அழிக்கும் அமைச்சரும், பெரியோர், தடய் தந்தையர் சொல்லை அவமதிப்போரும், செய்ந்நன்றி கொன்றேரும், ஒருவருடைய வீட்டில் உணவுண்டு பின் அவருடன் போர் செய்யக் கருதுவோரும் ஆகிய இவர்கள் குரிய சந்திரருள்ளவைப் பிளர்

நரகில் வீழ்வரெறிறு அறநால்வல்லோர் கூறு
வதை நீ அறியாயா? நான் உன் வீட்டில் வந்து
தங்கவினை யெப்பதற்காக நீ மனம் வருந்த
வேண்டா” என்று கண்ணபிரான் சமாதானம்
கூறினான்.

“இந்த மொழிகளைக் கேட்டதுரியேதனனி
நகைத்து, “அப்படியாயின் நன்று. நீ கொண்டு
வந்த தூதுதான் என்ன? இந்தச் சபையோர்
கேட்க அதனையும் சொல்” என்றான்.

“உன் சகோதரரிகளான பாண்டவர்கள் தாம்
குதினால் இழந்த அரசை மீண்டும் பெற விழை
கின்றனது; நின் சொற்படி காட்டிற்குச் சென்று
சொல்லெர்க்கைத் துணையிகளையெல்லாம் அநுப
வித்துவிட்டு வந்திருக்கிறார்கள். உன் சொல்
தவழுமல் இனி அவர்களுக்குரிய அரசும் வாழ்வும்
நல்மனத்துடன் கொடுத்து உன்சகோதரர்களோடு
அகிபாக வாழ்வதே அறமாகும்; பிற அரசரீ
களும் உன்னைய் போற்றுவர் நீ கொடுக்கமறுத்
தால் உன் ஆண்மைக்கும் ஏகமுக்கும் இழுக்காகும்.
நன்றாக யோசித்து உன் முடிவைச் சொல்”
என்று கண்ணன் நீதியை இயம்பினான்.

தந்தைக்கோ இருங்கவிழி; தனவனுக்கோ
அகமும் புறமும் இருள். அகம்பாவம் அறிவை
மறைக்கத் துரியோதனன் கொடுமொழி பேசவுற்ற
ருன். “குதாடித் தம்ஹரிமையெல்லாம் தோற்றுப்
பேசன பாண்டவர்க்கு நாடென்ன நாடு? அறம்,
நீதி என்று குழ்ச்சியாகப் பல சொல்லி என்ன
எமாற்ற என்னுகிற்யா? மற்ற அரசர்கள்

எனினப்பற்றி எதுவேண்டுமாயினும் பேசலாம்; மறைவாகச் சிரிக்கலாம்; என் செவியில் விழாமல் இழூலாம். ஆனால், நான் ஓர் ச இருக்கும் இடந்தானும் பாஸ்டவர்க்குக் கொடுக்கமாட்டேன். அவர்கள் இனிமேலும் காட்டிலேயே வசிக்கவேண்டும்; இது உறுதி' என்று துரியோதனை யடிவாகக் கூறிவிட்டான். மக்களாய்ப் பிறந்தோம் நன்மை செய்தலும் தீமை செய்தலும் உண்டு. இவ்விரு குணங்களும் ஒவ்வொருவர் கண்ணேயும் உள். சிலர் நன்மை மிகுந்தும் தீமை குறைந்தும் இருப்பார்கள். சிலரிடத்தில் தீமை மிகுந்தும் நன்மை குறைந்துமிருக்கும். இந்த மிகுந்தில் பாட்டினைக் கொண்டே மகிகளை நல்லவர் கெட்டவர் என்று பெரியோர் பானுபாடு செய்வர். ஆனால் இந்தத் துரியோதனை எந்தவகையிலுமே சேர்க்க முடியாது.

மாயவன் எதனை எதிரிபார்த்தானே அதனையே அரவக்கொடியோன் கூறினான். அதனால் அவன் ஆச்சரியமிடப்படவில்லை. ஆயினும் துரியோதனை கையூட்டுவதையுள்ளக்கிடக்கையையற்றவர்களுக்கும்என்றுத் துக்காட்டு விரும்பி மேலும் பேசினான் “துரியோதனு! அரசகுலத்துக்கே அடாத சொற் சொல்லாதே; அவர்களுக்கு உரிமையான நாடு முழுவதையும் நீ கொடுக்க மனமிசையாவிடில் அதில் பாதியாவது கொடு. அதுவும் உனக்கு விருப்பமில்லையானால் அவர்களுக்கு ஐந்து ஊர்களாவது கொடு” என்றான். கண்ணன் இப்படி இறங்கி இறங்கி வருதலைக் கண்டதும் துரியோதனை விலாப்பட்டைக்கச் சிரித்து, “கண்ண! காட்டில் அலைந்து கணித்தவரிகளுக்கு ஐந்து ஊர் நாற்கு?

ஜங்கு வீடு கொடுத்தாலும் வேண்டாமென்று மறுப்பார்களா? என்னிடமிருந்து எதனையும் பெற வாமென்ற எண்ணத்தை இன்னுமா வைத்திருக்கிறோய்?" என்று ஏனாமாகே கூறினான்.

அக்காலத்தில் தூது செவிபவரிகள் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தோராயிருப்பர். எத்தகைய துன்பம் நேர்ந்தாலும் கவங்காமல் நின்று உறுதி யிரைக்கும் வவிமை வாய்ந்தவர்கள். அப்படி யிருக்கும்போது கண்ணஞ் விட்டுக்கொடும்பாரா? துரியோதனங் சொன்ன இழிமொழிகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு மீண்டும் உறுதியே உரைத் தான். "அரவக்கொடியோனே! உன் குலம் பெருமை வாய்ந்த குலம்! தன் தந்தையின் காத லுக்காகத் தன் சிற்றன்னையின் வயிற்றிற் பிறந்த தமிழ்க்கு அரசும் வாழ்வும் நல்கி. சகல சகங்களையும் துறந்த உத்தமன் இனிறும் உங்கள் மத்தியிக—இந்தச் சபையிலேயே வீற்றிருக்கின்றான். இப்படிச் சிறந்த குலத்தில் தோன்றிப் நீ உன் குலப்பெருமையைக் காரிபதற்காயினும் நாடு முழுவதற்கும் உரிமையுடைய அப்பாண்டவர்க்கு ஜங்கு ஊர்களையேனும் கொடுத்து உன் ஒக்கழ நிலைநிறுத்திக்கொள்" என்று நீதியை எடுத்தியம் பினான். கண்ணன் உரைத்த இந்த மாற்றத்தைக் கேட்ட துரியோதனங் கன்னருள். கண்களில் தீயெழுந்தது. இந்த நிலவுலகம் ஆண்ணையுடையோர்க்கே உரியது. இதற்காக வீண் பேச்சுப் பேசி ஆவதென்னே?" என்று வெகுண்டுரைத்தான்.

இனிமேல் துரியோதனங் அறநெறியைக் கடைப்பிடிக்கமாட்டான் என்பதனை உணர்ந்த

கண்ணபிரான், “‘தருமனுடைய கடைசி முடிவையும் தெரிவித்துவிடுகிறேன். நேரிமையான வழியோன்றுக்கும் நீ இசையாலிடில் அந்தப் பாண்டவர் உன்னேறு போர்செய்று தம் உரிமையைப்பெற விரும்புகிறார்கள். முடிவாகச் சொல். போருக்கு நீ உடன்பட்டால் இதோ என்கையில் சத்தியம் செய்துதா’’ என்று கேட்டான். இந்தச் சொற்கள் காதில் விழுந்ததும் அடிப்பட்ட வேங்கையெனச் சிறினான் துரியோதனன். “அரசர்க்கர சனுண என்னை இடைக்குலத்துறி பிறந்த நீயா கையில் சத்தியம் செய்யும்படி கேட்டாய்! மாடு மேய்ப்பவனுண நீ, என் குலப் பெருமையையும் பாராயல் அரசர்க்குச் சம்மாக இருந்து பேசவந்தனையா? பாண்டவர் போருக்கு வந்தால் நான் கம்மா இருந்துவிடுவேனா? சொந்த மனைவியைத் துகிலுரிந்தபோதுபார்த்துக்கொண்டிருந்த அந்தப் பேடுகள் போர் செய்யும் போகிறார்களாம்! அதற்குத் தூது வந்தானும் இந்த இடையன்” என்று கூறி இன்னும் பேச்தத்தாரதன பல பேசியிப்பாண்டவரையும் பாண்டவர்க்குத் தூதுசென்ற பரந்தாயனையும் பழித்துரைத்துச் சபையோசி நடுங்கும் படியான வார்த்தைகளைப் பேசினான். ‘பாண்டவர்கள் என்னை பலித்தது. அவர்கள் செய்த சபதங்களும் நிறைவெய்தியன்’ என்று தம் மனத்து வெண்ணை மசிழ்ந்துகொண்டே கண்ணபிரான் சபையைவிட்டு நீங்கி விதூரன் காவிக்கைக்குச் சென்றான்.

கேசவன் சபையினின்றும் நீங்கிபதும் துரியோதனனுடைய கோபமெல்லாம் விதூரன்பால் திரும்பியது. அத்தினாடியில் அவனை வரவேற்று

உபசரித்தது விதுரன் ஒருவளையன்றே ! கண்ண
லையே இகழ்ந்த வாய் விதுரனைச் சும்யா விடுமா ?
அறவழி ஒழுகுபவன், மகாஞ்சனி, சிறஷ்ட கணவி
மான், தன் சிற்றப்பண் என்பயற்றறையும் பாராமல்,
தன் செல்வச் செருக்கினுங் விதுரனைப் பலவாருக
நிந்திக்கதி தொடங்கினான். “இந்த விதுரன் என்
ஆதரவில் நான் கொடுத்த செல்வத்தை அநுப
வித்துக் கொண்டிருந்தும் என் பகைவர்க்கினும்
அவர்க்குத் தூது வந்த இடையனுக்கும் பரிவு
காட்டுகிறோன். என் தந்தையோடு கூடபிரிந்த
தும் எனது அரசைப் பறித்து அவர்களுக்குக்
கொடுக்கப் பார்க்கிறோன். இவனுக்கு உண்டியும்
உறையுளும் இங்கே; மனக்கருத்தெல்லாம் அங்கே;
எனது உண்ணவ உண்டும் எனக்கு நன்றியற்ற
வளைக் காட்கிறோன். தாசிவயிற்றிற் பிறந்த
குணத்தை வெளியாகக் காட்டுகின்றோன்” என்று
விதுரன் பணிப்பெண் வயிற்றிற் பிறந்தவளைஞ்
பதைத் திரித்து இழியாகி பேசினான்:

விளைண்மையில் திகரற்ற விதுரன் வெளுண்
டெபுந்தான். தன் வில்லைப் பாரென்று முறிதி
தெறிந்து விட்டு ஆவேசமாகப் பேசினான். “தாசி
மகளென்னிறு ஏசிய உன் வாணயக்கிழித்துத் தலை
யையும் துணித்து விடுவேன். ஆனால் குருதுத்தில்
வந்தோமேருவன் தன் மைந்தனைக் கொன்றோன்
என்று; தேவரும் பழிப்பார். இதற்காக உன்னை
உயிரோடு விடுவிடேன். நான் என் படைகளோடு
சென்று பாண்டவர்க்காகப் போர் செய்தாலும்
என்னைத் தடுப்பவர் யார்? நீதியையும் தருமத்
தையும் எடுத்துச் சொன்னால் உணக்குக் கசப்பா
யிருக்கிறது. மதிப்பில்லாமல் இப்படியெல்லாம்

நிந்திக்கும் உண்ணேடிருந்து போர் செய்யமாட ஒன்றி. நீ எப்படியாவது கெட்டொழிந்துபோ’ என்று ஏசித் தன் கையிலிருந்த வில்கூட்டும் துரியோ தன்ன் முன்னே வீசிவிட்டுச் சபையை விட்ட என்றார்.

விதுரன் வில் முறித்ததைக் கண்ட சபை யோர் நடுங்கினர். நாசம் வந்துற்றபோது நண்பரும் பகவராவர். வீடுமர் எழுந்து, “துரியோதனு! விதுரனை யாரென்று என்னினும், வில்லுக்கு வீரன், அறத்தின் தெய்வம் அவன் பகையைத் தேடிக்கொண்ட நீ எனினும் உய்யப் போகின்றார். இப்பூமி முழுவதும் ஐவரே ஆள வழிசெய்துவிட்டாய், உன் ஈகழும் அழிந்தது” என்று தன் உள்ளத்தில் தோன்றியதை மறையாது பேசினார்.

“இந்த விதுரன் என்னை என்ன செய்ய முடியும்? கண்ணன், துரோணர், அசுவத்தாமன் எல்லாம் என்பக்கத்திலிருக்க விதுரனுடைய வில் காண்மதான் பெரிதோ? இடையனுக்கு விருந்திட்ட விதுரன் வெறுத்தாலென்ன? பாண்டவர் பக்கம் சேர்ந்தாலும் மனின்? நம்மை யார் எதிர்க்க வல்லார்?” என்று துரியோதனை இறுமாப்போடு பேசினான். கண்ணனும் தற்பகழ்ச்சி யையே பேசினான். “அருச்சுணைக் கொன்று வெற்றியீட்டித்தர நான் இருக்கிறேன். கண்ணன் தேரோட்டினுலென்ற, தேவர்களே எதிர்த்து வந்தாலென்ன. ஒரே பாணத்தினால் நான் அவனை அழித்து ஒழிப்பேன்” என்று துரியோதனை மகிழப்பேசினான். கண்ணனுடைய ஆணவத்தைக் கண்டவீடுமர் நகைத்து, அசுரர்களைக் கொன்று இந்திரனுக்குத் தேவருலக ஆட்சியை நிலைநிறுத்தி

விட்டுவந்த அருச்சனாலேடு உண்ண ஒப்பிடும் போது நீ விளவித்தை கற்றவனென்றாலும் கூற முடியுமா?" என்றார்.

"இந்தத் தூரிபோதனனுடைய சோற்றை உண்டு வரமும் நீயா இப்படிப் பேசுவது? பலக வருடைய சிறப்பைபே பேசும் உட் போன்றவரீ களை என்னென்பது?" என்று கண்ண் வீடுமரை இழந்தான். "இவ்வேலேடு வீண்வார்த்தை பேசுவதிற் பயனில்லை. போர் நிகழும்போது பாரிப் போம் இவன் பேச்சை" என்று வீடுமரும் எண்ணிக் கொண்டு சபையை விட்டு வெளியேறினார். சபையும் பலவாறுகப் பேசிக்கொண்டு கலைந்தது.

வில்லை முறித்துவிட்டு வந்த விதுரணைக் கண்ட கண்ணபிரான் அதற்குக் காரணம் கேட்டார்.

"கண்ணே! அரசனாக இருப்பவன் செய்ய வேண்டியவற்றைத் தானுகவே ஆலோசித்தறியும் திறமையுள்ளவனுக் கீருக்க வேண்டும். நல் விழங்கும் யோசனையைக் கேட்கவேண்டும்; தனக்கும் தன் பக்கத்தார்க்கும் உண்டாகப் போகும் அழிவுகளை எண்ணிப்பாரிக்க வேண்டும். பின் வரும் விளைவுகளைத் தீர ஆலோசிக்கும் திற னுடையவனுயிருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற் கும்மோக அவன் நாவடக்கம் உள்ளவனுயிருக்க வேண்டும். இதிதன்மைகள் அறிறவனை அரச வென்றுகொண்டு அவனுக்காகப் போர் செய்து மடிந்துபோவது வீண் என்றல்லவோ பெரியோர் கூறுகின்றனர்? ஒருவர்க்குச் செல்வம் வந்து சேர்ந்தால் அதனைக்கொடுத்த தெய்வத்தையே மறந்து நாஸ்திகம் பேசவும் தலையிபட்டுவிடுகிறார்கள்.

அவர்களுடைய பேச்சில் பயனில் இருப்பதில்லை.
“இவர் நம் சுற்றுத்தாச் இவர் நம் நண்பர்”என்ற கண்ணோட்டமே அற்றுவ போய்விடுகிறது எப்பொழுதும் தாம் வெற்றியடைய வேண்டுமென்று எண்ணுகின்றார்களேயால் ரிதி தம் பகைவரின் வலிமையையும் பொருட்படுத்துகிறார்களில்லை. தாம் செய்யும் நன்றீன தீவிளைகளின் பயனைத் தாமே அநுபவிக்கவேண்டுமென்ற சிந்தனையே இல்லாமல் நினைத்தபடி நடக்கிறார்களோ!”, என்று விதுரன் கூறினார்.

சௌவங் வந்துற்றான் தெய்வமும் சிறிதுபேனும் சொல்வன் அறிந்து சொல்லார் அற்றமுந்துளையு நோக்கார் வெல்லதே நினைவுதல்வால் வெம்பகை வலித்தென் நெண்ணார் வல்லினா கீழை மேற்றார் மண்ணின்கேல் வாழுமாந்தர்.

விதுரன் இப்படிக் கூறக்கேட்ட கண்ணன் சபையில் நடந்தவற்றை அறிந்து விதுரனே! நின்வில் ஆயுட்கூடையச் செய்தான். விதுரனே! நின்வில் துரியோதனானுக்குப்பயன்படவில்லையா என்றால் உதவு அடிபுக்குரிய பாண்டவர்களுக்கு நிச்சயம் வெற்றி கிடைக்கும். உதவு நேர்மையையும் சக்தியையும் உணர்தா அந்த மூர்க்கன் தன் வாயாலேயே தனிக்கு அழிவைத் தேடிக்கொண்டான். அந்த அறிவில் பேசியவற்றை மனத்திற் கொள்ளாது மறந்துவிடு’ என்று கூறிக் கூந்தி தேவியிடம் சொன்னான்.

பதின்மூன்று வருஷமாகத் தன் மக்களைக் காணுமல் இருந்த குந்தி இப்பொழுது கண்ண பிரகளைக்கண்டதும் தன்னுத்தவர்களைபேசுகிறார் போல அகமகிழ்ந்தாள். சுதினால் இழந்த நாட்டைக் கேட்பதற்காகவே தான் அங்குத் தூது வருய் வந்தமையைக் கண்ணால் சொல்லிச், சுயோ நல்லுடைய சபையில் நிகழ்ந்தனவற்றையும் அவ

குக்கு விபரமாகக் கூறினான். “யோரில் யார் வெவ்வெர்களோ யார் தோறிபார்களோ” என்று அந்திதேவி வருந்தினான் அப்பொழுது கண்ண பிரான் அவனைத் தேற்றத் திருவுளம் கொண்டு பேசலானார்:

“வீரத்தாயானவள் எதற்காகப் பிள்ளைகளைப் பெறுகிறானோ அதற்குரிய காலம் வந்துவிட்டது. உயிர் கொடுத்தேனும் நீதியைக் காப்பது அரசர் கடன், உன் மகிழ்ஞம் மகாவீரர்கள். நீதி திறம் பாத உத்தமர்கள். அவர்கள் தங்கள் கடமை யைச் செய்வதில் நீ பெருமை கொள்ள வேண்டுமேயொழியத் துக்கறிப்படலாகாது. இப்பொழுது நீ செய்யவேண்டியதும் ஒன்றுண்டு. உன் உள் எத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு கேள். கேட்ட பின் ஆவதைச் செய். துரியேங்கனங்குப் பக்க பலமாக நிற்கும் கண்ண் யார் தெரியுமா? அவனை தேரோட்டியின் மகனாலன். உலகத்துக்கல்லாம் காகண்ட தெய்வமாக விளங்கும் குரிபதேவனின் புத்திரன் உன் வயிற்றில் நீ கண்ணிகையாயிருக்கும்போது தோன்றிப் பின் உன்னால் பேறையில் வைத்து ஆற்றிவிடப்பட்டனன் அவனேதான்”. என்னபிரான் இவ்வாறு கூறக்கேட்ட குந்தியை விபப்பி ஒது ஏற்காகவும் வெட்கம் மற்றிருக்கும் மாகவும் அலைத்தன. “மாயவனே! இது என்ன விபரிதம் சகோதரர்களுக்குள்ளேயேசன்னடையை முட்டிவிட்டாயே! எல்லாம் அறிந்த நீ இப்படிப் பெய்யலாமா?” என்று தவித்தான்.

“நான் சண்டையை முட்டிவிட்டேன்? இது ஊழவிலி தாயே! என்னை எதற்குச் சுற்றம் கூற கிறேய். இப்பொழுது செய்யக்கூடியது ஒன்றே

ஒன்றுதான் உள்ளது. நீ ஐந்து பின்னொக்கும் இறந்து போவதை விரும்புகிறோயா? அவ்வது ஒருவன் மட்டும் இறப்பதை விரும்புகிறோயா? ஜவருள் ஒருவரே இறந்தாலும் ஜவருமே மாண்பொழிவும். ஆகையினால் உடனே நீ கண்ணிடம் சென்று நீதான் அவனைப் பெற்ற தாய் என்பதனை நிருபித்துப் பாண்டவர்களோடு சேருமாறு கேள். மறுக்கதானுகில் அருச்சனங்களோடு போர் செய்யும் போது நாகாஸ்திரத்தை ஒருமுறைக்கு மேல் செலுத்துவதிலை வென்ற உறுதியையேனும் பெற்றுவா’’ என்று கூறிக் கண்ணபிரான் விதுரா னுடைய மாளிகைக்கு மீண்டார்.

இஃதிவ்வாறிநுக்கத் துரியோதனானுடைய சபையிலே கண்ணபிரானை எப்படியாவது ஒழித்து விட வேண்டுமென்று குழ்ச்சி செய்தனர். கண்ணபிரானை இரவிலே சென்று கொன்றுவிடவேண்டுமென்று போசனை கூறினாலேன்றால் அதர்மம் எவ்வளவு முற்றிவிட்டதென்பது தெளியாகின்றதன்கே? இந்தத் தீயோரி சபையிலும் விகர்ணனை மாத்திரம் நீதி பேசினான். இவன் துரியோதனா னுக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்தாலும் அறந் திறம் பாத பண்பு வாய்ந்தவன் “தூதரைக் கொன்றவர் யார்? இந்த எண்ணம் உங்களுக்கு எப்படி உண்டாயிற்று? மூப்புடையவர், இளையவர், நோய் வாய்ப்பட்டோர், வணங்கிப் போற்றத் தனுந்தவர், மாதர், தூதர் என்றின்னேரைக் கொலிச் குழ்ச்சி செய்வது அரச நீதியாளுமா? சத்தியம் தவருத ஞடியிற் பிறந்த உங்களுக்குமா இந்த எண்ணம் உதித்தது?’’ என்று அவன் கூறினான். ஆனால் அவனுடைய பேச்சை யாரும்

பொருட்படித்தவில்லை துச்சாதனங்கள், கண்ணி முதலியவர்களும் அந்த மாயவனை இரவிலே வளைத்துப் போர்செய்து கொல்லவேண்டுமென ஆலோசித்தார். ஆனால் சூதிலும் சூழ்சியிலும் வல்ல சகுணியின் ஆலோசனையையே எல்லோரும் முடிவில் ஒப்புக் கொண்டனர் சகுணியின் ஆலோசனைப்படி பொழுது புறக்குமுன்பே ஒரு கழி தோண்டி அதற்குள் பல மல்லர்களை இந்தத்தி அதன் மேல் அழிய ஒரு ஆசனமிட்டு வைத்துக்கொண்டு அடுத்த நாள் கண்ணபிரானை அழைத்துவர ஆட்களை அனுப்பினர். கண்ணனும் அழைப்பதை ரற்றுக்கொண்டு சுயோதனனுடைய அரண்யனைக்குச் சென்றார்கள். முன்னே நபாட்டின்படி கண்ணனை மட்டும் உள்ளே செல்லவிட்டு அவனுடன் சென்றேரை உள்ளே செல்லவிடாது தடுத்தனர். இதனை உணர்ந்த மாயவனும் ஏதேர வஞ்சனை உண்டென்று அறிந்து கொண்டும் உட்சென்றார். திருத்ராஷ்டிரன், வீடுமர் முதலியவர் சூழத் தேவேந்திரன் போலகை கொலுவீற்றிருந்த சுயோதனன் கண்ணனைக் கண்டதும் வரவேற்று ஆசனத்திலமரும்படி வேண்டினான்.

கண்ணன் ஆசனத்திலே அமர்ந்ததுதான் தாமதம் அவ்விடமும் ஆசனமும் இடிந்து முரிந்து சரிந்தன. சூழ்சியின் தன்மையையுணர்ந்த கண்ணன் அகில மெல்லாம் கவர்ந்தெழுந்த பேருருக்கொண்டான். துருவாசர் பசிதீர்த்த மாதவனை, திரெளபதிக்கு மாளாத் தூகிலவித்த தூயவனை, அண்டசராசரங்களைத் தன்னுதரத்தில் அடக்கிவைத்த திருமாலை இந்த அறிவிவியான் அரவக் கொடியோனின்

குழ்ச்சி என்ன செய்யும்? கண்ணபிரானின் நெடிய தோற்றத்தைக் கண்டு எல்லோருமே நடிங்கின்றனர். கண்ணவில்லாத திருத்தாஸ்திரன் கூட அந்த உலகனந்த தோற்றத்தைக் கண்டான் என்று வியாசபகவான் காறுகிறுர்.

“மாதவனே முனியேல் எண்மயானுடை
யானவனே முனியேல் யானவனே முனியேல்
யாதவனே முனியேல் இதயத்
திலிருப்பவனே முனியேல்
ஆதவனே முனியேல் மதுவிலங்களைல்
ஆளவனே முனியேல் ஆளவனே முனியேல்
நீதவனே முனியேல் முனியேவன்
நின்று பணிந்தனரே”

உலகமுற்றும் இவ்வாறு அஞ்சி நடுங்குதலைக் கண்ட மாதவன் தன் பெருவடிவத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டான். யாவரும் கண்ணபிரான் எடுத்த பேருருவைக் கண்டு அஞ்சிப் போற்றியும் துரியோதுவனின் மனத்திலே மாறவில்லை. “துரியோதனு! உள்ளையும் உன்குலத்தையும் அழிக்க வேண்டுமென நான் நினைத்தாலே நீ நிர்முமைக்கிண்டு வரய், ஆனால் உன்னேடு போர் செய்வதில்லை என்று உயசிகு உறுதி மொழி தந்திருக்கிறேன். அதனாலும், பாண்டவர் கூறிய வஞ்சினம் பொய்க்கங்கூடாது என்பதற்காகவும் இப்பொழுது உன்னை விட்டிருக்கிறேன். உனக்கு முடிவு மிகவிரைவில் உள்ளது” என்று கூறிவிட்டுக் கண்ணபிரான் சபையவிட்டு வெளியேறினால் பல மன்னர்கள் அவனுடன் பின்சென்றனர். கண்ணனும் கூடுத் சென்றால் மற்றவர்களை அனுப்பிவிட்டுக் கண்ணனை

கட்டும் சிறித தூரம் அழைத்துச் சேனிறு அவனு
டைய ஏற்பின் இரகசியத்தை எடுத்துக்கரத்து
அவனைப் பாண்டவர் பக்கம் சேரும்படி கூறினான்.
உண்மையை உணர்ந்த கண்ண் மாயவனைப்
போற்றினான். ஆனால் பாண்டவர் பக்கம் சேர
மறுத்துவிட்டான். கூரியோதனங்கி நாடும் சீரும்
பேரும் ஏழூம் பெற்றுப் பின்னை அவனுக்கு ஒன்
றந்றகாலத்தில் விட்டு விவகுதல் முறையன்றுள்ள
ரூன். கண்ணனின் உத்தம ஒன்றத்தைப் பாராட்டி
அனுப்பிவிட்டு அசுவத்தாமனுடன் பேசிக்கொண்டு
வழிநடந்தான். ஏதோ பேச்சின் கவனத்திலிருப்
பவன்யோசதி தனி கணைபாழியைக் கண்ணன்
கிழே நெகிழ விட்டான். அசுவத்தாமன் அதனை
எடுத்துக் கண்ணபிராணிடம் கொடுக்கும்போது
கண்ணன் “ஆகாயத்தில் குரியனைப் பரிவட்டம்
குழந்திருக்கிறது பார்” என்றான். அசுவத்தாமன்
அண்ணாற்று பார்க்கும்போது கண்ணன் தன்
கணையாழியைப் பெற்றுக்கொண்டான் அசுவத்
தாமனுக்கு இந்தப் பேச்சிலும் செய்கையிலும்
என்னவும் ஜயம் தோன்றவில்லை. ஆனால் தூரத்
திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த கூரியோதன
னுக்கு அவன் சகாக்களுக்கும் இச்செய்கை வீபரி
தமாக்கிப்பட்டது. “ஓகோ! அசுவத்தாமன் கண்ண
ஆக்கு ஏதோ சந்தியம் செய்து கொடுக்கிறோன்.
பூமியையும் குரியனையும் சாட்சியாக வைத்துக்
கையடித்துச் சத்தியம் செய்கிறான். இவனை இனி
மேல் ஒன்றுக்கும் நம்பக்கூடாது” என்று அவர்
கள் தகைக்குல்லே தீர்மானித்துக்கொண்டவர்.
இப்படியாகக் கண்ணன் அத்தினாபுரியில் பல சபா
யங்களைக் கையாண்டான். கண்ணனின் பிறப்
பின்னு இரகசியத்தை உணர்த்தினான்: அசுவத்
தாமனைம் நம்பிக்கையிழக்கச் செய்தான். இனி,

கண்ணிடமுள்ள கவசகுண்டலங்களையும் அகற்ற என்னில்லை. கண்ணாலேடு சூடத் தேரன்றிய இந்த அறிஷ்டமான கவசகுண்டலங்கள் அவன்னேடு இருக்கும்வரை அவனை யாரும் அழிக்கமுடியாது. கண்ணாலும் உயிரோடிருந்தால் போரில் துரியோதனுதியரை வெல்வதும் முடியாது. கழனிச்சில் நெங்கீல் வளரச் செய்வதற்கு அங்கு முளைக்கும் புலிலைக் களைவார்கள். இந்தக் கணியோடு சில நெறியிரும் அழிவது இயற்கை. அது போலவே பாரதப்போரில் தர்மவான்களும் நல்லவர்களும் வீரர்களும் அழிய நேரடிகிறது. இதை மனிதருடைய செயலாகக் கூறுமல் பகவானில் அவதாரமான கண்ணபிரான் மேல் ஆசிரியர் சுமத்திச் செவிவதை நாம் அவதானித்துவி வேண்டும் கண்ணிடமிருந்து கவசகுண்டலங்களை வரங்க வேண்டுமென்று பரந்தாமன் இந்திரனிடம் கூறினான். இந்திரனும் மறையவனுருசி கொண்டு கண்ணிடம் சென்று யாசித்தான். கதிரவனே அசரீரியாக நின்று தடித்தும் கேளர்மல் கணன் தன் கவசகுண்டலங்களை அந்த மறையவனுருவில் வந்த இந்திரனுக்கு அளித்தான். இந்திரனும் மனமகிழ்ந்து வெளிப்பட்டுக் கடோந்கசனை அழிக்கக்கூடிய வேற்படையொன்றைக் கொடுத்து மறைந்தான்.

முன்னே பரந்தாமனுடு ஏவப்பட்ட ஞந்தி தேவியும் கண்ணைக் காணச் சென்றான். அவன் இன்னாரெனிபதை உணர்த்தி அவனைப் பாண்டவர் பகிகம் சேருமாறு வேண்டினான்.

“பெற்றெழுத்தும் என்னை வளர்க்காமல் ஆற்றில் விட்டாய்; புகழ்பெற்ற ஞந்திதேவையின் உயிற்றில் இதயவிகமாகப் பிறந்தும் தேரோட்டியின் மகனுகவே நான் வளர்ந்தேன். அந்தத்

துரியோதனனல்வா என்னை பெருமைப்படுத் தனுண்; அங்க தேசத்து அரசையும் தந்து பேரும் டகழும் பெறச் செய்தான், என்மேல் அவன் வைத்துள்ள கருணைக்கும் உறுதியரன் நமிபிக் கைக்கும் அவனைக் கடைசி நேரத்தில் நான் கை விட்டு வருதல் முறையா? 'செருமுனைச் சென்று செஞ்சேரந்றுக்கடன் மழிப்பதுவே எலக்கினிறி டகழும் கருமழும் தருமழும் ஆகும்'. தாயே! இதனைமட்டும் கொடுதே. வேறெது வேண்டுமோ கேளி' என்று கண்ணால் கூறினால் தன் வயிற்றில் உதித்த கண்ணால் நன்றிப் பெருக்கால் சொன்ன மொழிகளைக் கேட்டுக் குந்தி நெக்குருகினால்: ஆனால் போரை என்னும்போது அவனுக்கு அடக்கமுடியாத துக்கமே மேவிட்டது. கடைசியாக அவன் நாகாஸ்திரத்தை அருச்சுனை மீது ஒருப்பறைக்குமேல் பிரயோகிப்பதில்லையென்றாலும் தியை அவனிடம் பெற்றால் இதற்குப் பதிலாகக் கண்ணனும் குந்திதேவியை ஒன்று வேண்டினால். "நான் அருச்சுனை கணையால் வீழ்ந்திரந்தவுடன் நீ வந்து என்னை உண் மகனென்று உலகறிய ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். எத்துணைப் பெருமை பெற்றிருந்த போதிலும் தான் உயர்குடியிறி பிறந்தவனென்பதை உலகறியச் செய்ய முடியவில்லையே 'என்ற தாபம் தான் பெற்ற செல்வனுக்கிருப்பதைக் கண்டு குந்தி அவனைக் கட்டித் தழுவிக் கண்ணீர் விட்டாள். "என் வயிற்றிலேதான் நீ பிறந்தாய் என்பதை உறுதிப்படுத்துவேன் மகனே" என்று அவன் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பிரியமுடியாற்ற பிரிந்து சென்றாள்.

கண்ணபிரானும் அத்தினாயிரியை விட்டு நீங்கிப் பாண்டவர் தங்கியிருந்த இடம் சேர்ந்தார்.

13. கிதோபதேசம்

அத்தினாயில் நடந்தவற்றைக்கேட்டுப்பொறு
மைக்குத் தெய்வமாக விளங்கிவ தருமதித்திரனே
நீறங்கொண்டான். நானே இப்பக்கமை முடிக்
கிணறேவென்று கூறித் தமக்குத் துணையியக்
கூடிய அரசர்களெல்லாம் போர் நிகழ்த்துள்ள
செய்தியைத் தேரிவித்தான். அச்செய்தியைக்
கேட்ட பதேதேயத்து அரசர்களும் தத்தம் படை
களைத் திரட்டிக்கொண்டு அங்கு வந்தார்கள்.
யாக்கேனன், திருஷ்டத்துப்ம்மன், சிகங்கி, பாஞ்
சாலன், விராடன், சிவேதன், உத்தரன், மச்ச
நாட்டரசன், கேஸர், குந்திபோரசர், கடோற்
கனி, அபிமந்து முதலான வலரும் பலவிதமான
பகடகளோடு வந்து கூடினர். பாண்டவர் பக்கத்
தில் வந்து சேர்ந்த படைகள் ஏழு அக்கிரோஷனி
யாகும். படைத்துணை புரிப வந்த வேந்தர்களை
வெலிவரம் பாண்டவரும் கண்ணலும் வரவேற்று
உபசரித்தனர். துரியோதனனிடம் தூதனுப்பிய
மையையும் அங்கு நிகழ்ந்தவற்றையும் அம் மன
னீசிகு எடுத்துரைத்து, உங்கள் துணையைநமிபியே
இப்போரில் ஈடுபடுகிறோம் எங்களுக்கு உறுதுணை
யாயிருந்து வெற்றியீட்டித் தருவது உங்கள் கட
முகம்” என்ற தருமன் பணிவடன் கூறினன்.
அதிகாரத்தினால் நீதி தவறிய துரியோதனனையும்
அக்னைச் சார்ந்தோரையும் கொன்று தருமனுக்கே
வெற்றியீட்டித் தருவோமென்று வந்த பேரரசரை
ஒருமுகமாகக் கூறினார்கள். துணைவேந்தர்கள் காட்டிய ஆதரவினாலும் விரப்பேச்சினாலும் பாண்டவர்கள் அகமகிழ்ந்தனர். தமதுபடைகளுக்கெல்லாம் தலைவருக்கச் சிவேதனை நிபாயித்துப் போருகிற வேண்டிய ஆயத்தாக்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டனர்.

துரியோதனனும் தனக்கு உதவிசெய்பக் கூடியவர்களுக்கெல்லாம் ஓலை போக்கினான். இறுமாபிடியிக்க எணக்காழுடியோன் பணிவு சிறிது மின்றி மன்னரெல்லாம் வெறுக்கத்தக்க முறையில் செய்தி அனுப்பினான். ‘பாண்டவர்களோடு போச் செய்வதற்காக ஒன்வொர்களும் தத்தம் படைகளோடு வந்து சேரவேண்டும். அவர்களுக்குத் தான் வாழ்வு நிலைக்கும் என்பதனை அறிக்’ என்று அவன் யரைந்து ஓலைகண்டு பயத்தினால் வந்தோர் அநேகர். பாண்டவர்க்குப் பரிவினால் வந்தசேனை ஏழு அக்குரேசனியாயிருக்க, துரியோதனரிகும் பயந்துவந்து சேனை பதிஞார்க்குரேசனியாயிற்று துரியோதனன் வீடுமணைப் படைத் தலைவனுக் நியமித்தான்.

இவ்வாறு போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டு பண்டுள்ள முறைபெடி நலை முகர்த்தத்திலே களப்பவியூட்டித் தத்தம் படைகளை அணி வகுத்து நிறுத்தினார்கள்.

கண்ணப்ராண் சிவேதனுகிய படைத் தலைவனைப் பார்த்துப் ‘படைகளைத் தக்கவாறு வரிசைப்படுத்துக்’ எனக்கூறினார். சிவேதனுகி வீரர்களின் தரமறிந்து அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் என வகைசெய்து அணுர்க்குரிய பணிகளை யும் கூறினான். வெற்றிக்கொடிகளும் வெண்கொற்றக்குடைகளும், அழகிய முகப்பாம்பார்த்துமதம் பினிற்றும் யானைப்படைகளும், வாட்படை வீரர்களைத் தாங்கியரும் குதிரையியைகளும், வில், வரள், சூலம் முதலிய படைக் கலங்களை ஏந்தி

வரும் காலாட்பக்டகளுமாகப் பாண்டவர் பக்கம் வந்த ஏழு அக்குரோணி சேனையும் ஏழு கடலும் சேர்ந்து ஒவிசெய்து வந்தாற்போலப் போரவாரததுடன் போர்க்களம் போய்ச் சேர்ந்தது.

இவ்வாறே துரியோதனை பக்கத்திலும் வீடுமன் கேளைகளை அணிவகுத்தான் ரூரேணர், அசுவத்தாமன், பூரிசிரவச ஆகியவர்களை அதிரதாரகளாக நியமித்த வீடுமனி, கண்ணை அர்த்தரதர் வகுப்பில் சேர்த்து விட்டான் இதனால் கண்ணை கட்டுஞ்சினங் கொண்டு வீடுமரைக் கொண் றுவிட என்னிலூன் படைவகுப்பதிலேயே தனபகுத்தில் கைபூண்டாகி விடுமோ எனப் பயந்த துரியோதனை, கண்ணை ஒருவாறு சாந்தப் படுத்தினான். எனிலும் கண்ணைன் சீற்றம் அடங்கவில்லை வீடுமன் படைத்தலைவகுக இருக்கும்வரை தான் விகிலெடுத்துப் போர் செய்வதில்லை என்கூறி விலகிவிட்டான் பின்டு பதி ரேரக்குரோணி சேனையும் போர்க்களம் நோக்கிப் பறப்பட்டது. இருபக்கத்துப் படைகளும் குடுகேஷ்ட்திரம் எனிலும் இடத்தில் கண்ணைக் கெட்டாத தூரம்வரை பரந்து நின்றன. இப்படி அதிபயங்கரமான படை அணிவகுப்பை ஒழுபொதும் கண்டிராத மக்கள் பயந்து நடந்தினார்; தேவரும் அஞ்சினார்; என்ன ஆகுமோ? என்று ஏங்கினர்.

இநு பெரும் படைகளும் போர் தொடங்குவதற்குத் தத்தம் டைவர்களின் கட்டளைகளை ஏதிர்நோக்கி நின்றன. அப்பொழுது கண்ண பிரான் தேரோட்ட மணித்தேரேறி விஜயன்

படைழுத்திக்கு வந்தான் எதிரிக் பாட்டு ராகிய வீட்டுமர், குலகுவான துரோணர், கிரு பரி, துரியோதன், அவனுடைய தமிழியர் எவ்வோரும் போர்க்கோலம் பூங்கு பண்டக கலமேந்தி எதிரிகளாக நிற்கக் கண்டான். கண்டும் அவனுடைய வீர உள்ளத்திலே ‘உற்றிரூப உறவினர் நண்பர்களையா என் படைத்தலங்களுக்கு இலக்காக்கப் போகிறேன், காண்முபத்தை என் தாயாதியர்க் கெதிராகவா ஏந்திப் போர் செய்யப் போகிறேன்’ என்ற எண்ணம் ஒரு கணம் உதித்தது. அதனால் அவன் மிக்க தளர்ச்சியுற்றான். “இவர்களைக் கொண்று இந்தப் பூமியை ஆள வேண்டுமா? வேண்டாம் இந்தப் போர், நான் போர் செய்யமாட்டேன்” என்று கண்ணலுக்குக் கூறிவிட்டான். அருசு கண்ணலுக்கு உண்டான தளர்ச்சியைக் கண்ண பிரான் அவதானித்தான். அதன் காரணத்தை யும் கண்ணால் நன்றா அறிவான். அந்தத் தளர்ச்சி யைப் போக்க எண்ணி அருசுகண்ணலுக்கு மெய்யறிவு பிரகாசிக்கும்படியான தக்துவ ஞானத்தைக் கண்ணன் உபதேசித்தத் தன் விசுவருபத்தையும் காட்டினான். இந்த உபதேசத்தாலும் விசுவருப தரிசனத்தாலும் அருசுகண்ணல் மெய்ஞ்ஞானம் தலைப்பட்டவனுய்த் தளர்ச்சி நீங்கிப் போருக்கு ஆயத்தமாகக் காண்மைபத்தைத் தன் கையில் எடுத்தான்.

பாரதப் பெரும்போரின் தொடக்கத்திலே இருப்பெருள் சேனைகளுக்கும் மதிதியிலே கிருஷ்ணவும் அருசுகளுக்குச் செய்த உபதேசம் ‘பகவத்கிரது’

என்ற பெயருடன் ஒரு ஞான நூலாக இன்று
விளங்குகிறது.

“உலகத்திலுள்ளவர்கள் எதிருளியேச் சானி
ஞோயினும் செயலற்றிருத்தல் இயலாது. ஓவ்
வொருவனும் தன் தன் கடமைகளைச் செய்தல்
வேண்டும். அந்தக் கடமைகளைச் செய்யும்போது
அவற்றின் பலபான்களைப் பொருட்படுத்தலா
காது. எந்தக் கர்மாவைச் செய்தாலும் ‘தனக்
கெள் ஓர் செயற்றுத் தரணதுவாய் நிற்கும்
நிலை’ ஏறிபட்டால் அந்தக் கர்மாவினால் உண்டா
கும் ஆகாமியவினை செய்பவைச் சாராது இந்
நிலையை எப்பியவனே ஜீவன்முக்தன் எனப்படு
கிறுங்” என்பதுவே அந்த ஞான நூலாகிய
பகவத்கிதையின் உட்பொருளாகும்.

14. ஆனது வெஞ்சமர்

கிருஷ்ணனின் உபதேசத்தால் அருச்சனை அறிவு தெளிந்து வையில் காணலூபமேந்திப்போர் தொடங்கும் மயத்திக் தருமல் தன் பேசுக் கவசத்தைக் கழற்றிவிட்டு நிராயுதபாணியாகத் தேரினில் ரும் இறங்கிக் கொரவ ஜேனாக்குத் தலைமைதாங்கி நிற்கும் வீடுமரை நேரக்கிச் சென்றுன். ‘திடைரன மனம் மாறுபட்டு இயக்கப்பகு உள்ள கருணை தூண்டத் தருமன் இவ்வாறு நிராயுதபாணியாக எதிரிபக்கம் செல்கின்றானே?’ என்று ஏங்கிய தன்ஞஞ்சயன் தேரினின்றுங்குத்தித்தத் தருமனையும் பின்தொடர்ந்து ஒடினான். மற்றும் சுகோதரர்களும் தொடர்ந்தனர்; பார்த்தசாரதி யும் உடன் சென்றுன்.

‘பயந்தவன், கோழி, அரசகுலத்துக்கீகே இழிவைத் தேடுபவன்’ என்று ஒரு கண நேரம் அரிவோதனானுதியர் தருமனை இகழ்ந்தனர்; தமக்கு வெற்றி எய்தியதென்று மகிழ்ந்தனர் ஆனால் தருமன் செய்ததென்றை நேரே வீடுமரிடம் சொன்றுன்; அவருடைய பாதங்களை வாய்கி, “எவ்வாறும் வெல்லுதறிகரிய மகாவீரரே! எம்குல முதல் வரே! உழுமடன் போசெய்ய நிகழ்ந்ததே! அடியேனே ஆசிர்வதித்து அநுமதிதரல் வேண்டும்” என்று குறிக் கண்ணீர் சொரிய நிலையுன். குன்றுகிய தருமனின் செயலைக்கண்ட வீடுமரி ஆனந்தத்தினால் கண்பணித்து, “அழந்தாய்! சனீரேர் முறையிபடி என்னிடம் ஆசிமெறவந்தாய் பெரியேசர்களின் ஆசியின்றித் தொடங்கிய யுத் தம் வெற்றியெய்தல் அசாத்தியம்; அது உகை

நிந்தைக்கும் இவைக்காக்கும். கொரவர் பகுத்தில் நான்மட்டுமல்ல இன்னும் எதிதனை மகாரதர்கள் கூடிநிஞ்சூலும் முடிவில் நீயே வெற்றிபெறுவாய். “அறம் வெல்லும் பாவந் தோந்கும்” என்னும் மறைமொழி சொய்யாகுமா? ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே! கணக்கு மங்களம்!” என்று ஆசீர்வதித்து அனுபவினார். அவ்வாறே தன் ஆசாரியர்களாக துரோண்டிமும் கிருபரிடமும் ஆசியும் அநுமதியும் பெற்று மீண்டும் போய்த்தேரிலிருக்கினான்.

முரசங்களி முழுக்கின, போர் தொடங்கியது. அக்காலத்தில் யுதித தருமாம் வரையறுக்கப்பட்டிருந்தது. மாலைக்காலமானதும் போரை நிறுத்தி விட்டு இருபக்கத்தாரும் கலந்துகொள்வர் ஆயத் மிலிரதவகை. ஏறங்கெடுத்தோடுபவன். மயங்கிக்கிடப்பவன். கவசம் இழந்தவன் என்றித் திறத்தினர்மீது பாணப்பிரயோகம் செய்யார். ஒருவளைடு யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பவனை அதிகே சம்பந்தப்படுத்த வேற்றிருக்கன் சென்று நாக்குவத்திலை. வணியாளர், பெரிகை அடிப்போர் என்றிக்கோலர்கி கொள்ளார். இந்த விதி கோக்கு இணங்கவே யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. ஆனால் உக்கிரமங்கள் போர் மூண்டு கேள்வகளில் மிகுதியங்கள் அழிவு ஏற்பட்டதும் யுத்தத்திருமங்கள் ஏற்கங்களைப்பட்டன.

பாரத யுத்தம் பதினெட்டுநாள் நடந்தது. வீட்டுரை நலையையில் கொரவப்படை பத்துநாள் யுதிதம் செய்தது. பத்தாமி நாளி வீடுமரி வீழ்ந்ததும் துரோணர் படைத்தலைவரானார். துரோணர் மறந்தபின் கண்ணி கேளுதிபதியானான்,

பதினேழாம் நாள் அவனும் மாண்டுபோகச் சல்லியன் தலைமை வகித்தான்.

முதல்நாட் போரிக் பல்லீர் மாண்டனர் அருச்சுவனும் வீடுமருட் யார் பெரியவர் யார் சிறியர் என்று தெரியாமல் ஆகாயமும் பூமியும் சரமாரியாகும்படி யுத்தம் செய்தனர். அருச்சுவனின் வில்லசனமையைக் கண்டு கொரவ சேனை நடந்திருப்பது. துரிதெயாதனன் தமபியர் சல்லரையும் சனுனியையும் சல்லியனையும் வீடுமருக்குத் துணையாக அனுப்பினான் அருச்சுவனை எதிர்ப்பதற்குப் பலர் ஒருங்குகூடுவதைக் கண்ட கருமன் வீமனையும் அபிமன்யுவையும் அவனுக்குத் துணையாக அனுப்பித் தானும் உடன் சென்றான். வீமன் வீடுமருடைய தேர்க்கொடியை அறுத்து அவர் அனிந்திருந்த கவசத்திலும் ஒன்பது பாணங்களைச் செலுத்தி அவரை நடுங்கடி செய்தான் சல்லியன் முதலானேரும் பின் வாங்கினார்.

அருச்சுவனின் வில்லசனமையைக்கண்டு இகளாரவசேனை நடுங்கிற்று. அபிமன்யு வீடுமருடைய தேர்க்குதிரைகள் நட்கும் விழுந்திருந்துமாறு பாணங்களைச் செலுத்தினான் உத்தரகுமாரனும் உருத்தெழுந்த சல்லியனேடு கடும்போர் தொடங்கினான். சல்லியனுடைய தேர்க்குதிரைகள் மாண்டன்; தேர்ப்பாகன் இரந்த வீழ்ந்தான்; துணையாக நின்ற வீரரும் மாண்டனர்; சல்லியனுடைய வில்லையும் முறித்தான். இவ்வாறு அருச்சுவனால் அஞ்ஞாதவாச காலத்தில் வீரனுக்கனிப்பட்ட உத்தரங்கள் அற்புதானான் போர் செய்தான். எதிர்மாராதவிதமாக வந்த வேலாயுதத்துக்கு உத்தர

அமாரன் பலியாகி வீரகவர்க்கமெய்தினுன், மதி திரதோதிபதியான சுவியன் தனக்கே ஆபத்து ஏற்படும் என்று என்னையதனால் வில்லேந்தி நின்ற வீரரை வேணால் ஏற்றந்து கொள்ளுன். இதனைக் கண்ட வீயன் தன் கதாயுதத்தை எடுத்து கொண்டு சுவியனுக்குக் காப்பாக நின்ற துரியோதனனுடைய சேண்டைய் அடித்து நொருக்கியானைகளைப் பின்து, தேர்களைப் பொடியாக்கிக் குதிர்களைக் கண்டதுண்டாககிக் காலனைப் போலக் கலக்கினுன். சுவியனும் பயந்து ஒடிமறைத்தான், எதிர்த்து வந்த துரியோதனை நிலையும் மிகுந்த ஆபத்தாக முடிந்தது. வீம சேண்டைய் அவனுடைய தேரையும் தாக்கி வாஸத் தில் வீசி ஏற்றநூலிட்டு ஆர்ப்பரித்து நின்றான். அவனுக்குத் துணையாக வந்த துரியோதன நுடைய மைத்துவர்களின் தலைகளும் வீமனுடைய தண்டாய்ந்ததுக்கு இரையாயின.

உத்தரகுமாரன் இரந்தரன் என்பதை அறிந்த சிவேதன் சிவதனுசை ஏந்திச் சுவியனை எதிர்த்தான். சுவியனுக்குத் துணையாகப் பலவீரர்கள் வந்தனர். சிவேதன் அவர்களைக் கோரையும் ஒரு கண்ணேரத்தில் தொலைத்துவிட்டுச் சுவியனைப் பலமாகத் தாக்கினுன். இதனைக் கண்ணுற்ற துரியோதனை அவனுக்குத் துணையாகப் போகும்படி வீடுமரை ஏவினுன் வீடுமரை வருதலைக் கண்ட சிவேதன் அவரைத் தாக்கினான். அவனுடைய ஆற்றலைக்கண்ட வீடுமரை திங்கத்தார். வீடுமரின் தேர்க்கொடி அறந்தது; விலி ஒடிந்தது. மீண்டும் ஒரு விளிலை எடுத்துக்கொண்டு அவர் போக செய்ய முயலுகையில் அவன் அந்த வில்லும்

முறியும்படி அடுபெய்தான். “உனக்கு விற் போரையன்றி வேறு தெரியாதா?” என்று வீடு மர் கேட்டார். சிவேதன் உடனே ஒரு வாளை எடுத்துக்கொண்டு வீடுமரை நோக்கி வந்தான். ஆனால் வீடுமரை தாழும் ஒரு வாளை எடுக்கச் சமல் அவனுடைய வாள் பிடித்த கரத்தை ஓர் அம்பாள் வெட்டி ஏற்றிதார். மற்றக் கையினால் வாளைத் தாங்கிக் கொண்டு சிவேதன் வீடுமரைக் கொல்ல வந்தான். ஆனால் வீடுமர் நெருங்கிவந்த சிவேதனை மீண்டும் அம்பாலேயே கொன்று வீழ்த்தினார். தருமம் தலைசாய்ந்தது; முதல்நாட் போரிலே யுத்த தருமம் வீடுமராலேயே ஏறக்கணிக்கப்பட்டது கௌரவசேனை பேராராயரம் செய்தது. பாண்டவ சௌன்னியம் மிகுந்த வருத்தமணைந்தது. முதன்நாட் போரும் முடிவிவப்தியது.

15. வீடுமர் வீழ்ச்சி

சிவேதன் உத்திரன் என்னும் இருவரையும் முதல் நாட் போரிலேயே இழந்த விரசட்டனைப் பாண்டவர் தேற்றினர். ‘யுத்தத்தில் பிரவேசித்த வீரர்களுத் தேரூதலேது? உயிர் போகும்வரை பொருது மாள்வதே உறுதி’ என்று எண்ணி விராடன் திடங்கெண்டான்.

இரண்டாம் நாளிலே இருபக்கத்துப் படை கரும் கொடுரோமாகப் பொருதன். வீமகேனன் துரியோதனனின் பக்கப்பமாக நின்ற கலிங்க சேனையைக் கொண்டிருப்பதை வீடுமரின் தேரூம் பொடிபடும்படி அடித்தான். அந்த அடியினு அதிர்ச்சியால் அவருடைய தேரிச்சாரதியும் யம வோகம் போன்றன. வீடுமர் மிகுந்த கோபங் கொண்டு பின்னுமொரு தேரிலேறி வீமனை எதிர்த்தார்; அப்பொழுது அபிமன்யு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். காற்றும் நெருப்பும்போல இருவரும் சேர்ந்து கௌரவசேனையைக்கலகின்றனர். அன்றைய போரில் வீமனுடைய கதாயுதத்துக்குப் பலியாகி மாண்டோர் கணக்கற்றுரூபவர். எஞ்சியவர்கள் சிதறியோட்வாரம்பித்தனர். சேனைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் வீடுமரும் பின்வாங்கினார். துரியோதனன் தன் பக்கத்தில் அழிவும் தோல்வி யும் மிகுதியானதைக் கண்டு பதறினான். எல்லோரும் தத்தம் பாசறை சேர்ந்தனர்.

முன்றுவரு நாள் பேர் தொடர்கிறநு. வீடுமர், துரோணர் முதலியவர்கள் அருச்சுனையும் அபிமன்யுவையும் வளைத்துக் கொண்டனர். துரியோதனனும் அவன் தம்பியரும் சகுனியுமாக வீமனை எதிர்த்தனர். வீமனுக்குத் துணியாக

அவனுடைய அரக்கமகள் கடோற்சலுடு வந்து சேர்ந்தான். போர் கடுமையாக மூண்டது. கடோற்கசன் பாதிப்பிறை வடிவமான கணைகளைத் துரியோதனன்மீது செலுத்தி அவனுடையகவசம். கொடி. குதிரை ஆகியவற்றை அழித்தான். கடோற்கசன் எப்த அம்புகள் சிசட்டை உரித்த பாம்புகளிலோன்று துரியோதனனுடைய மார்பிளி தாக்கி அவனை மூர்ச்சித்து வீழுச் செய்தன. அபிமன்யுவின் பாணத்தினை துரியோதனனுடைய சாரதியும் மாண்டபன். இவற்றைக் கண்ட வீடுமர் அருச்சுனனுடன் போர்செய்வதை நிறுத்தி விட்டுத் துரியோதனனைத் தன் தேவிலைத்திக் கொண்டு தனியான ஒரிச-த்துக்குப் போய் மூர்ச்சை தெவிவதற்கேற்ற மஞ்சதுகளைக் கொடுக்கி துப் பாதுகாப்பான இடத்திற் சேர்த்துவிட்டு பாண்டவ சேனையைப் பலகாகத் தங்கிகளானார். அருச்சுவனும் மிக உக்கிரமான பேரர் செய்தான். வீடுமர் ஒருவரே ஏஞ்ச மற்றையோர் கால்போன வரும் கைபோனவரும் குற்றயிரானவரும் யம ஹோகம் சென்றவருமாகக் கெளரவசேனை சின்னை பின்னமிப்பட்டது.

நான்காம் நாள் பெரிய யானைப்படையொன்று வீமணை எதிர்த்து வந்தது. யானைகளைக் கண்டாலே வீமனுக்கு உற்சாகம் பிறந்துவிடுக. எதிர்த்துவந்த யானைகளைக் கொன்று குவீதிதான்; அவற்றின்மீது வந்த வீரரும் மாண்டனர். மிகவும் பெரிய யானைப் படையே கொல்லலிபட்டதைக் கண்ட கயோதனன் இந்த வீமணை இன்றைக்கே தீர்த்து விடுகிறேனென்று எதிர்த்தான். வீமணை அவனையும் அவனைப்படைகளையும் சிதறடித்துவிட்டுக்

கைகொட்டி நகைத்துவன். எயினீப்போல உருத்து நின்ற வீமசேணனைச் சகுனி, சல்லியன் முதலா ஞேர் தாக்கினர். கடோற்கங்கும் வீமனுஷாக அந்தப் படையைக் கைக்கினர். வீமனுஷைய கையில் துரியோதனனுடைய தம்பியர் ஜி வர் சிக்கினுசீகள். சுபையில் செய்த சபதத்தின் ரூபகமும் வந்தது. பூச்சிகளைக் கசக்குவதுபோல அந்த ஜந்து பேரையும் வீமன் கசக்கிப் பிழிந்து கொண்றான். எல்லோரும் பாசறை அடைந்தனர். தன் மைந்துரில் ஜந்துபேர் மாண்ட செய்தி கேட்டுக் காந்தாரி மிகவும் கலங்கினான்.

இவ்வாறே ஜந்தாம் ஆரூம் ஏழாம் நாட்களிலும் கௌரவசேணை மிகுந்த அழிவெய்திக் கலக்கமுற்றது. எட்டாரமநஷ்ட போரிலும் துரியோதனனுடைய தம்பியரில் என்னர் வீரனினையினுடைய மாண்டனர். நாளுக்கு நாள் தன்படை அழிவதையும் தம்பியர் வீரன் கையால் இறப்பதையும் கண்டு துரியோதனன் வருந்தினான். அறத்தை மறந்து அகம்பாவும் கொண்டவனுக்கு மேலும் சிந்தை வெங்கியது. படைத்தலைவராயிருந்த பாட்டஞ்சை அனுகிப் பவவாறுநிந்தித் தான். “நீயே ஒலைவனுயிருக்க உன் கண்ணே திரில் என் தம்பியர் மாண்டு போகின்றங்கரே, என உற்ற நண்பனும் கூகா வீரனுமான கன்னள் உள்ளுவல்லவோ விளகி நிற்கிறான். உன் வீரம் எங்கே என்னை இப்படிக் கைவிடுதல் உணக்கழகாகுமா?” என்று தகாத மொழி பல பகர்ந்தான். “துரியோதனை! போரில் இருபக்கத்தாரிக் கும் அழிவுநேருதலியற்கவே. அரசனாக இருக்கும் நீ போரில் உண்டாகும் அழிவுகளைக் கண்டு

கலங்களாமா? இன்னும் ஒன்று; நீ உயர் குடியிர பிறந்தவன். நம் முன்னோரில் யாரேனும் அறநெறி திறம்பியதுன்டா? அன்று அரசர் பலர் கூடிய சபையிலே கற்பிக்க தெய்வங்கள் பாஞ்சாவியைத் துகிலுரிந்தாய். அவள் அழுத கண்ணீரே உண் செல்வத்தைத்தும் வாழ்வையும் தேய்க்கும் படைக் கலமாக இன்று மாறியிருக்கின்றது; குழுத்திக்காரரானை கருணையும் மூர்க்கனை துச்சச் தன்னும் கூறிய ஏத்திமதியின் பல்ளை இப்போது அறிந்தாயா? 'விதூரன் அழிந்தாவென்ன, வீடுமன் ஒரிந்தாவென்ன, துரேஷனார் மாண்டா வென்ன நான் ஒருவனே உணக்கு வெற்றியும் சுகமும் ஈட்டித்தருவேன்' என்று இறுமாந்த பேசிய கனவனை நம்பினால். நமக்குப் பக்கவராகி இன்று இந்தக் கருகேஷுக்திரத்தில் வந்து நிற்பவர் யார்? - நக்கடவுளே உருவெடுத்தாம் போன்ற தருமன் படைக்கலமேந்தி நிற்கிறேன். காற்றும் நெருப்பும் போகக் கூத்துயும் காண்டப்படும் ஏந்திய வீமார்ச்சுனரிகளை நாம் எப்படி வெல்லையாம்? ஏன் வீண்வார்த்தைகளைப் பிதற்றி கிடைய? போ' என்று வீடுமர் அவணை அனுமதி விட்டுப் போர்மூனைக்குச் சென்றார்.

பாஞ்சாரூக்கும் துரோண் அசுவத்தாமர் கருக்குமிடையே கடுமபோர் நிகழ்கிறது. அபிமன்யு பல பாணங்களைப் பொழிந்து பலரைக் கொன்று வீழ்த்தினான். வீழ்மைத் துரியோதனனும் அவன் தம்பியரும் எதிர்த்தனர். அவரிகளைக் கண்டதும் வீழ்மைக்கு அடங்காத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அன்று முற்பகவில் ஜந்துபேரைக் கொன்றவன் இப்பொழுது துரியோதனன் முன் விழியிவேயே இன்னும் சமூபேரை வதைத்தான்.

“தாரியோதனு! இவர்களோடு நீயும் விண்ணுவகு
செல்ல விருப்புகிறுயா? அன்றேக் கிண்ணும் சில
நாள் இருந்து போரை முற்றுக்கப் பார்க்க விருப்பு
கிறுயா? போரைக் கூற விரும்பினால் உடனே
உண் பாசறைக்கு ஒடிப்போ” என்று கூறி அன்டமும் ஒலுங்கச் சிரித்தான். கவோதனை
நானித் தலைகுளிந்தபடியே தமிழப்பரைப் பலி
கொடுத்த துக்கத்தோடு பாசறைக்குத் திரும்பி
ஞன். பத்தாம்நாள் பொழுது ஏலர்ந்தது வீடுமேர்
முன்னிலும் மிக உக்கிரமாகம் போர் குரிந்தார்.
பல வீரர்கள் தோற்றேயினர். அருச்சுனன் தன்
காண்மைத்தை வண்டத்து அவர்மீது பாணப்பிர
யேசுகம் செய்து முன் ஒருபொதும் செய்திராத
கடும்போச் சுரிந்தான். அவன் செய்த போரைப்
பார்க்கத் தேவர்களும் ஆகாயத்தில் கூடினர்.
கிருபர், துரோணர், அசுவத்தாமன், சுபத்திரதன்,
சகுனி, சளினியன், பகதத்தன் ஆகிய மகாவீரர்கள்
வீடுமருக்குத் துணைக்குந்தம்பயன்றறுப்போயிற்று.
வீடுமரைத் தவிர ஏனையோர் விளகி ஒடினா.
அவன் செய்த போரைக்கண்ட வீடுமர் மனம்
மகிழ்ந்து, “பார்த்தனுக்குநிகர் பார்த்தனேதான்”
என்று தனினுள் எண்ணினார். இருபக்கப் படை
களுக்கும் பெரும் அழிவு ஏற்பட்டது போர்க்கள்
மெங்கும் அறுந்த தலைகளும் கைகளும் தலைக்
குவிவல்களும் கொழுப்பும் எலுமிகும் உதிரமு
யரகிச் சகிக்கமுடியாதவாறு கோரமான காட்சி
யளித்தது.

ஆயினும் அருச்சுனன் செய்தது வினையாட்டும்
போராகவே கண்ணுக்குத் தேசன்றியது.
“அருச்சனு! வினையாட இதுசமயமான்று, இதேச

சிகண்டி வருகிறான், அவனை முனிஞாக வைத்துக் கொண்டு பிதாமகரைத் தடக்கு' என்றான். சிகண்டி தனக்கெதிராக ஆயுதமெடுத்தலேக்கண்ட வீடுமர் பாணத்தைத் தொடரங்களே இருந்த விட்டார் பெண்ணாய் பிறந்த பின் ஆணை மாறிய அந்தச் சிகண்டியிலிமேல் ஆயுதம் ஏறிவது தருமமாகச் சூது என்று வாளாவிருந்தார். அருசு கனமூல் அவருடைய விள்நானும் அஞ்சிக்கப்பட்டது அந்த நிலையில் அவர்களேலும் ஒன்றிருத்தாமல் அருச்சுள்ள சுமியா நின்றான். வீடுமருடைய உடல் முழுவதும் கணக்கள் பாய்ந்து கழற்காய் பேரலாகி விட்டது. அந்த நேரத்தில் "பார்த்தனே! பிதாமகராகி கொலிக்கூடிய அம்பை ஏவு' என்றான் கண்ணன்; தருமவிரோதமான இச்செய்கையை அஞ்சுள்ளுமேல் சுமத்தாமல் தாமே ஏற்றுக்கொள்வது போலக் கட்டளை பிறப்பித்தான் அஞ்சுள்ளனும் காண்டு பத்தை கன்றுக் கிழுத்துப் பாணத்தைச் செலுத்தினான். பூயியில் உள்ள ஆஜியாகிகளுக்கெல்லாம் இன்பமுடியுவதும் தந்து தாயக்க விளங்கும் கங்காதேவியின் ஆதவிவான், தனி தந்தையின் இன்பத்துக்காக இல்லற இன்பமும் வேண்டாம், சந்ததியும் வேண்டாம் என்று தியங்கு செய்த பெரியோன், பரசுராமனை சிவன்ற வீரன், தன்னைச் சந்தேகித்த தூரியோதனுதியர்களுக்குத் தன் சத்தியத்தை நிறைவேற்ற உடல் முழுதும் அபிஷுகள் பாயம்பெற்றுப் பாரதப் பேரின் பத்தாம நாள் தேரிவிருந்து கிழே விழுந்தான்.

வீடுமர் வீற்ந்தார் என்ற செய்தி போக்கு
ள்ளும் முழுதும் பரவியது. எவ்வொரும் போகர
நிறுத்திவிட்டு வீடுமர் விழுந்த கிடக்கும் இடத்
துக்கு ஒடினர். உடலெங்கும் அங்கு தைக்கப் பெற
றிருந்ததற்கு உடல் நிலத்தில் பொருந்தவிட்டு.
“தன் தொங்குகிறது அதைத்தபங்கும்படி ஏதா
வது ஜவயுங்கள்” என்றார் வீடுமர். துரியோத
ஞகியர் பழுக்கத்தலையணை எடுத்த வந்தனர்.
அவற்றை மறத்துவிட்டு அங்கே வந்து விநபத்
தோடும்பக்தியோடும்பணிந்துநின்ற அருச்சுவணைப்
பார்த்தார். “அருச்சு! என் தலைக்குச் சரியான
தலையணையாகி பார்த்து வை” என்றார் தன்
அமிப்பிழுத்தாசீயினிருந்து முன்று பாணங்களை
எடுத்துக் கூத்தித் தலையைத் தாங்கச் செய்தான்.
உடனே வீடுமர் அங்குக் கூடியிருந்த அரசார்களைப்
பார்த்தார்; துரியோதனையும் பார்த்தார்.
“அருச்சுவண் அமைத்திருக்கும் தலையணையைப்
பார்த்திர்களா? இதுவே எனக்கு உகந்த தலையணை.
என் உயிர் உடலைவிட்டுப் பிரிய இது ஏற்றால
மற்று. உத்தராயண காலம்களை இந்த உடலை
வேயே என் உயிர் தங்கி நிற்கும்; அதுவரை
நான் இந்த அம்முப்படுக்கையிலேயே கொடுப்பேன்”
என்றார். வீடுமருக்குக் கணைப்படி உண்டாயிற்று.
“அருச்சு! தாகூராயிருக்கிறதப்பா” என்றார்.
அருச்சுவண் உடனே ஒரு பாணத்தைத் தன்
விளிற்கோத்து நன்றாக இழுத்துப் பூமியிற் புதை
யும்படி சேலுக்கினான். அது பாதாளத்திற்
சென்று மறைந்தது. அந்த அம்மு சென்ற இடத்திற்
விருந்து அழுதம்போன்ற நீருற்றுப் பொங்கி
வழுந்தது. அந்த நீரைக் குடுத்தித் தாகூ

தீர்த்த வீடுமர் பின்னும் பேசலானார். “துரியோ தனு! அருச்சுணன் எனக்குத் தன்னீர் தந்தது போன் வேறு யார் தரவல்லார்? இந்த யுத்தம் என்னேடு முடியட்டும். இனித் தாமதிக்காமல் பாண்டவரோடு சமாதானமாக இரு” என்று கூறினார். துரியோதனனின் மஸம் மாறவில்லை. எவ்வோரும் பாசறை சென்று சேர்ந்தபின் கண்ண் தனிமையில் வந்து வீடுமரைப் பணிந் தான். முன் பேசிய இழிமொழிகள் நினைவுக்கு வரவே அவன் பயந்து ஒடுங்கி நின்றான். பிதா மகர் கருணையோடு அவனைப்பார்த்து ஆசீர்வதித் தார். கண்ணலும் தான் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டி அரைப் பலவாறு ஏகழ்ந்தான். அவரும் அவனுக்கு வேண்டிய ஏத்திமதிகளைச் சொல்லிப் பாண்டவரோடு சமாதானமாகப் போகும்படி கூறினார். கண்ண் தான் துரியோதனனுக்குச் கட்டுப்பட்டிருப்பதையும், அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றிக்கடலையும் எடுத்துரைத்தான். வீடுமரும் உளமகிழ்ந்து “உன்னையே நம்பியிருக்கும் துரியோ தன்னைக் காப்பாற்றுவாயங்க” என்று சொல்லி யனுப்பினார். வீடுமருடைய முடிவைக் கேட்ட திருத்ராண்டிரன் கவலைக் கடலில் முழ்கினான்.

16. பாண்டவர் சோகழம் துரோணர் மறைவு

பதினேராம் நாள் துரோணர் சேஞ்சிபதி யானார். அன்றைப் போரில் அபிமன்யு தன் போர்த்திறனை முற்றும் வெளிப்படுத்தித் துரி யோதனனின் மெந்தனை இலக்கணதுமாரனைத் தலைமயிரிற் பிடித்துக் கூட தன் தேரிற் கட்டிக்கொண்டு ஏற்பட்டான். அது கண்ட சல்லியன் கையில் கதாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாதசாரியா கலே அபிமன்யுவை அணுகினான். வீமன் உடனே குறுக்கிட்டுத் தன் கதாயுதத்தால் சல்லியனைத் தாக்கினான். அவனும் வீமனின் அடிக்கு ஆற் குமல் மயங்கி வீற்றந்தான். நான் செய்த போரில் வீமன் குறுக்கிட்டது அபிமன்யுவுக்குச் சிறிது மனத்தளர்ச்சியைத் தந்தது. அந்தச் சமயத்தில் இலக்கணதுமாரன் தப்பி ஓடினான். அன்றைப் போரும் முடிவிலெய்திப்பது.

தன் மகன் உயிரோடு சிறைபிடிக்கப்பட்டான் என்பதை அறிந்த சுயோதனன் அதற்குப் பதிலாக அடுத்தநாள் எப்படியேனும் தருமணைச் சிறைப்படுத்த வேண்டுமென்ச் சூழ்சிச் செய்தான். இந்தச் செய்தி ஒற்றர் வரயிலாகப் பாண்டவர்க்கும் எட்டியது.

பன்னிரண்டாம் நாட்போரும் ஆரம்பமாயிற்று. பாண்டவர்கள் முன்னெச்சரிக்கலையாகவே தம் படையை அணிவதுத்தனர். கெளரவரின் சூழ்சிக்கிணங்கத் திரிகர்த்தர்கள் அருச்சுணையே போருக்கு அழைத்தனர்.

விஜயனும் தருமனுக்கு வேண்டிய பாதுகாபி
புக்களைச் செய்துவிட்டு அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு
திரிகரித்துக்களை எதிர்க்கப்போனான். கடுமீபோர்
நிச்சம்தது. சமயம் பாரித்துத் துரோணரும் தரு
மனை நோக்கி வந்தார். திருஷ்டத்திற்கும்னில் தன்
சேனையோடு துரோணரை திரித்தான். துரோண
ருடையபடை திருஷ்டத்திற்கும்னிலின் வில்லான்
மைக்கு ஆற்றுது அழிந்தது துரோணர் சினம்
மிஞ்சிந்து மிக உக்கிரமாகப் போர் செய்தார்.
துருபதனும் பாஞ்சாலரிகளும் நகல சக்தேவர்
களும் துரோணரின் தாக்குதலுக்கு ஆற்றுராய்
நீங்கியதும் நேரே தருமன் இருந்த இடத்தை
யலைந்து தருமனேடுபொருதார். தருமன் தனது
ஆசிரியரை மனத்தில் வணக்கிக்கொண்டு தானும்
கடுமேயாகத் துரோணரிமீது அட்புமாரி பெய்
தான். தன் சிஷ்யன் செய்யும் அற்புதமான
போரைக்கண்டு ஆசாரியரும் வியந்தார். தருமன்
துரோணருடைய கொடியை அறுத்துக் கூடிரை
களைக் கண்டதுண்டமாக்கித் தேர்ச்சராதியையும்
வீழ்த்தினான். சிறைபிழிக்க வந்த துரோணர்
தருமனின் போருக்கு ஆற்றுமல் திரும்பினார்.
திரும்பியவர் மீண்டும் ஒருமுறை வேறொரு தேரில்
ஏறி யுத்தத்திற்கு வந்தார். வீமனும் கடேசர்
கனும் துரோணர் படையடிடன் திரும்பி வரு
தலைக் கண்டு சிறிப் பாய்ந்தனர். குழவளியில்
லகபிபட்ட பஞ்சபோலத் துரோணருடைய படை
இருந்த இடம் தெரிபாமல் மறைந்தது. மாண்
டவர் போக எஞ்சியவர் துரியோதனனிடம்
போய் நடந்த வரலாற்றைச் சொல்லிப் பிரலா
பித்தனர். இவ்வாறு தருமரை உயிருடன் பிழிக்கக்

கெளரவர்கள் செய்த முயற்சி பயனற்றுப் போயிற்று.

தேவையில் அவமானமும் அதிகரிக்கத் துரியோதனை முன்னிலும் கீழ்த்தரமான முறைகளைக் கையாளத் துணிந்தான். பதின்மூன்றும் நாள் மிகச் சுமாகத் துரோணர் சக்கரவியூக்மாகப் படைகளை நிறுத்திப் பேர் நொடக்கினால் “யாராலும் இதை உடைக்கமுடியாது இன்றைக்குப் பாண்டவர் தோல்வியடைந்து போர்க்கள்ம் விட்டு ஒடவேண்டியதுதான்” என்று என்னித் துரோணர் வருத்த சக்கரவியூக் அணி வருபிப்பை அபிமன்யு கணப்பொழுதில் உடைத் துபி பலரைக் கொன்று வீழ்த்திவிட்டுக் கெளரவ சேலையின் மத்தியை அடைந்தான். கெளரவ சேலை அவணைச் சூழ்ந்து கொண்டது. அது கண்ட வீமன் அங்குக் கூடியவர்களைக் குத்தி நொருக்கிக் கொண்டு அபிமன்யுவைப் பின் தொடர்ந்தான். அசுவத்தாமன், கன்னன் முதனிய பலர் வந்து அபிமன்யுவைச் சூழ்ந்தனர். சிங்கக்குட்டி யானைக் கூட்டத்தை எதிர்த்துத் துரத்துவதுபோல அந்த வீரர்களையல்லாம் அபிமன்யு துரத்தித் துன் ஏறுத்தினான். இதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த துரியோதனனுக்குத் தாங்கொண்ட துயரையதி யது. வீபகையும் அபிமன்யுவையும் ஒன்றுசேர விடாது எப்படியேனும் பிரித்துவிட வேண்டுமென்று அவன் சூழ்ச்சி செய்தான். உடனே சயத்திரதனை அழைத்து, “நீ எப்படியாவது ஒரு கொள்றை மலர் மாலையை வீமன் வரும் வழி யிலே போட்டுவிடு. அன் சிறந்த சிவபக்தன். கொள்றை மலர் மாலையைக் கூக்கமாட்டான்;

இன்னுத் தனித்து நின்று அட்டகாசம் பரியும் இந்த அபிமன்யுவைத் தொலைத் துவிடலாம்” என்கின். சயத்திரதளமும் அவ்வாறே செய்துள்ள.

கொன்றைமாலை குறுக்கே கிடப்பதைக் கண்ட வீரன் அபிமன்யுவோடு சேரமுடியாமல் தயங்கி வருன். “இனாறவன் முடியிற் குடும் மாண்யைகி கடவுள். இங்கு நின்றே பகைவரை அழிப்பேன்” என்று வஞ்சினங்குறிக் கடும்போர் புரிந்துான். இதனைக் கண்டு மனம்பொருத் துரியோதனை சிறந்த ஒரு படையுடன் தனி மைந்தன் இவக்கண மூரானை அனுப்பினான். படைவந்த குவடே தெரியாமல் எல்லோரையும் கொன்று குவித்து எங்குட பிணக்காடாக்கினான் அபிமன்யு. இகை கணகுமாரனும் மாண்டதைக் கண்ட துரியோதனான். “இந்தப் பாதுகனைக் கொலில் யாருமில் கீர்யா?” என்று கதறினான். உடனே அசுவத் தாமன், துரோணர், கண்ணகி முதலிய மகா வீரர்கள் ஒருங்குசேர்ந்து எதிர்த்தலர். அபிமன்யு வும் பின்வாங்கவில்லை; தனி வொருவளைகவே அவர் கனை எதிர்த்தான். ஏறங்காட்டியோடினேர் பலர்; தேரிழந்தோர் பலர். தலையிழந்தோர் பலர். இவ்வாரூக்கக் கொரவசேனை கலங்கிச் சிதறிற்று. “ஐயோ! அருச்சுனனும் வந்து இவனேடு சேர்ந்து விடடால் பேராபத்தாக முடியுமோ கன்னு! எப்படியாவது இவனை முடித்துவிடு” என்று துரியோதனான் கண்ணனுக்குச் சொல்லினான். பல முறை அபிமன்யுவிடம் தேரற்ற கண்ணான் மீண்டும் எதிர்த்தான். தனித்து நின்று போர் செய்த பாலவீரன் களைத்திருக்கும் நேரம் பார்த்துக் கண்ண் பூண்ந் தொடுத்தான். அபிமன்யுவின்

தேர்க்குதிரைகள் அழிந்து வில்லும் துண்டமாயது. உடலே சினங்கொண்ட அருச்சுனகுமாரன் கையில் வாளேந்திபல ஞெக்க கீழே இறங்கினான். அவனுடைய நிலைமையைக் கண்டு தேரந்தோடிய பலரும் மீண்டும் வந்து திரண்டு நரிகளைப்போலச் சூழ்ந்து தகாத முறையில் அவனை பெறந்தனர். வாளொன்றையே படைக்கலமாகக் கொண்ட வீரன் பலரை வெட்டி வீழ்த்தி வீரகோஷம் செய்தான் தோல்விக்குமேல் தோலிலி கண்டதனால் துரோணருமே யுதித தருமங்களை மறந்து அபிமன்யுவின் வாளேந்திய கையைப் பாங்கி தினால் அணித்தார். ஆயினும் அபிமன்யு சோர வில்லை. மற்றக்கூயில் சக்கரப்படையொன்றை ஏந்தியவனுடத் தன்னை எதிர்த்தவர்களையெல்லாம் கொன்று குவித்தான். இதனைக்கண்ட துரிதோதனை நடுநடுங்கி சயத்திரதனை அழைத்து, “வரபகத்தால் நீ பெற்ற கதாயுதத்தை அபிமன்யும் து பிரயோகிப்பாயாக” என்றான். அவனும் தனக்கும் பேரிடர் வருப்போது உபயோகிப்பதற்கெனக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தப் படைக்கலத்தை இந்த இழிவான முறையிலே பயன்படுத்த உடன்பட்டு அவனை அடித்துக் கொள்ளிருந்து.

அபிமன்யு இறந்த செய்தி கேட்டும் பாண்டவர் கவலைக்கடலில் மூழ்கினார். “சக்கரவிழுக அணிவகுப்பை உடைக்கும்படி நரனங்கே அவனை ஏவினேன். அவனுடைய மறைவுக்கு நான் காரணமானேனே!” எனிற நினைந்து நினைந்து தருமன் வெதுமபினான்.

“பிறந்ததினாக முதலாகபி வெற்றிருத்த
 விடலையிலும் பிடிக் தேசம்
 சிறந்தனையென் நூலைக்கொண்டே தெவ்வரை விவா
 யுலகாளச் சிந்தித் தேனே
 மறந்தனையோ எங்களையும் மாலையிலுஸ்
 வலையிபுள்ளடு மருவார் போரில்
 இறந்தனையோ எங்கள்னே என்னுமிரு
 அபிமா இன்றென் செய்தாயே?”

ஒன்றுக்கும் கலங்காத வீரன் அப்பீராது கலங்
 கியதைக் கண்டால் கல்லு கல்விந்து நூல் ஒரு
 வராலும் அருச்சுனனைத் தேற்ற முடியவில்லை;
 “என் மைந்தனை அநிபாயமாகக் கொன்ற சபத
 திரதனை நானைபே கொல்வேதி; அது பிழைத்
 தால் உடனே எரிசில் வீழ்வென்” என்று வஞ்ச
 சினம் கூறினான். இச்செப்பதி கடூாற்சானுளி
 கௌரவர்க்கும் அறிவிக்கப்பட்டது. அவர்களுடு
 மிகுந்த ஆயத்தங்கள் செய்த சபததிரதனைப்
 பாதுகாரிபாக மறைத்து வைத்தனர்.

பதினேள்காம் நாளும் போர் தொடங்கிறது.
 அருச்சுனன் கௌரவ சேனையை நிர்முலமாக்கி
 விட்டுச் சயத்திரதனைத் தேடி விரைந்து சென்றான்.
 கான்முடிபத்தின் ஒவியால் பூரியும் அங்கமும்
 அதிர்ந்தன. கண்ணனின் பாஞ்சசந்திபந் என்
 னும் சங்கும் அருச்சுனனின் தேவத்திதம் என்
 னும் சங்கும் வின்னனதிர முழங்கிக்கொண்டே
 அருச்சுனனின் தேரி கௌரவகேளையின் கடைகி
 அணிவகுப்பையும் அடைந்து விட்டது. “எங்கே
 சயத்திரதன்?” என்பதையன்றி வேறெழுங்கறையும்
 பார்த்தனின் மனம் என்னவில்லை ‘குரியன்
 அஸ்தமிக்க இன்னும் இரண்டு விற்கிடைதான்

இருக்கிறது' எனும்படி ஓளி மழுங்கியது. ஆனால் சயத்திரதனை எங்கும் காணேம். "என் குளுரை போய்த்தது; இனி எந்துக வேண்டியதுறான்" என்று தன்னுள் எண்ணிக்கொண்டான். அப் போது வானம் திடீரெனச் சிவந்து இருள்ளைந்து குரியனும் மறைந்தான். "சயத்திரதன் தன் மறைவிடம் விட்டு, நீ அக்கினிப்பிரவேசம் செய் வகைப் பார்த்து மகிழ்வதற்கும் பேரசவுகோடு வருகிறேன். காலதாமதம் செய்யாஜு பாணத்தை விரைவாக விடு. அவன் தலை நிலத்தில் விழக் கூடாது; விழந்தால் 'யார் கையினுடி இவன் தலை வெட்டுன்டதோ அவன் தலையும் உடனே அறந்து உருண்டு போகும்' எனும்படி இவன் வரம் பெற ரவன். ஆகையினால் பாணங்களை அடுத்துத்து எய்து தலையை ஆகாவமாசிக்கமாகத் தள்ளிக் கொண்டே போய் மாலைக் கடனுக்காக உட காரிந்திருக்கும் இவனுடைய தந்தையின் கையில் விழச்சேய்" என்றான் கிருஷ்ணன். அவ்வளவு தபன்; சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு சயத்திரதனை அழைத்துக் கொண்டுவந்த துரியோதனங்குதியர் பாரித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயேசயத்திரதன்னுடைய தலை அருச்சனனின் அம்புகளால் துணிப் புண்டு மிதந்து பறந்தது; ஆதனும் கிரகணத்தி னின்றும் வெளிப்பட்டது போலப் பிரகாசத் துடன்தோன்றி, அது அஸ்தமிக்க இன்னும் ஐந்து நாளிகைப்பொழுது இருக்கிறது என்று சொல்லக் கூடிய உயரத்தில் காட்சியளித்ததைக் கண்ட கௌரவுகேளை. ஏமாந்து நின்றது. கண்ணபிரான் தன் சக்கராயுதத்தினால் இப்படிச் குரியனைமறந்துதித் தன் அண்பனின் குளுரையைக் காப்பாற்றி வருன்.

இதனை அறிந்த துரியோதனை குக்குச்சிகளிங்கோபம் முண்டது. கண்ணனைப் பலவாறு நிற்தித்துவிட்டுத் தன் படையோடு பாண்டவரைத் தாக்கி வான் “ஆவரையும் கொல்வேன் அலிலகு நான் இன்றே மாண்டுபோகிறேன்” என்று வீரமொழி பகர்ந்து பொருத்தான். வீமலூக்கும் உரிசாகம் மிகுந்தது. ஆயுதத்தை வைத்துவிட்டு வெறுங்கையோடு இறங்கினால். எகிர்த்து வந்த நால் வகைப் படைகளையும் வாரி வானத்தில் வீசி வெறிந்த ஆர்ப்பாட்டம் செய்தான். யுக்தனத்தில் வீமசேனனுடைய சிமிமநாதம் கேட்டே அநேகரி உயிர் துறந்தனரென்று அந்த யுதித்தின் பயங்கரத் தன்மையை யார்தான் கூற வல்லார்!

துரியோதனை அன்று இரவிலும் தொடர்ந்து போர் செய்தால்: தான் வெற்றி எப்தாவிட னும் சுகைவரை அழித்துக் கொனும் மாளிவதாக உறுதி பூண்டான். கடோற்கசனைவி தன் படை மிகுதியாக அமிவதைக் கண்ட சுபோதான் சிந்திரன் கொடுத்த வேற்படையை அவன்மீது செலுத்தும்படி கண்ணனுக்குச் சூற்றினான். அவனும் அவ்வாறே கடோற்கசனைக் கொண்டான். வீராடனும் பஞ்சாலனும் துரோணரால் கொலிலப்பட்டனர். இவ்வாறு இருபக்கத்திலும் பதினாண்காம் நாளிரவு பெருஞ் சேதம் உண்டாயிற்று:

பதினெந்தாம் நாள் பேசர் ஆரம்பமானதும் கண்ணன் திருஷ்டத்துய்மினை அழைத்துக் குரோ

வனரை எதிர்க்குமிபடி ஏவினான் மாள வ
தேசத்து அரசனின் அசுவத்தாமா என்னும் பட்
டத்து யானையை வீமன் அடித்துக் கொண்டிருன்.
“இச்செய்தி துரோணர் காதிலை விழுமிபடி நீ
சொல்ல வேண்டும்” என்று தருமருக்குக் கண்
னான் கூறினான். தருமனை முதலிலை தயங்கினான்.
ஆனால் பரந்தாமனின் கட்டினையை மீற முடியாமல் அப்படியே செய்தான். போரின் ஆர
வாரதத்தினாலை யானை இறந்தது என்பதை அறியா
மல் தன் மகன் அசுவத்தாமனே கொல்லப்பட்ட
டான் என்று மாறி உணர்ந்த துரோணர் தேர்த்
தட்டிலேயே தியானத்திலை ஆழ்ந்து விட்டார்.
திருஷ்டத்துய்மனான் அம்பு எய்த நேரமும் துரோ
ணர் வில்லைக் கிழேபோட்ட சமயமும் ஒன்றாய்
இருந்தபடியால் துரோணருடைய உயிர் பிரிந்து
சென்றது. தந்தையின் பிரிவை ஆற்றாது அசுவதி
நாமன் ஏலம்பீனான். பிறகு வஞ்சினைம் கூறிக்
கொண்டு போர்க்கு எழுந்தரன். அப்பொழுது
வியாசப்பகவான் தோன்றி அசுவத்தாமனுக்கு அறி
வுரை கூறித் திருஷ்டத்துய்மனின் பிறப்பை
உணர்த்தி மறைந்தார். அவனும் சிற்றம் தணிந்
தான்.

17. கண்ணானும் மாண்டான்

பதினாறும் நாள் கண்ணன் தலையையில் கொரவ சேனை திரண்டது. தருமனுக்கும் துரியோதன நுக்குமிடையே உக்கிரமான போர் தொடங்கியது. இருவரும் நெடுநேரம் பொருத்தயேர். எங்கும் நினைச்சேருகிப் போர்க்களம் செங்கள மாதிக் காட்சியளித்தது. துரியோதனன் தனது தேரையும் சுரரதியையும் இழந்து தனியனுய நின்றான். ‘மனினவர் கூடிய சபையிலே சுகுவீயின் வஞ்சனையைக் கேட்டு ஆடிய குதா இது? உண்ணம் ஆற்றலுடையவர்க்கள்ரே போர்க் களம் உரியது. இதோ என் கணைகள் உன் உயிரைக் குடித்துவிடும்; அன்று வீமன் செய்த சபதத்தின் பொருட்டு உண்ணை விட்டு விடுகிறேன்; உடனே இவ்விடம் விட்டு ஒடிப்பேர்’ என்றான் தருமன். துரியோதனானும் கணைகளின் துளி ஏறுத்துதலைத் தாங்கமுடியாமல் ஒடிசனித்தான்.

பதினேழாம் நாளுக்காயத்து துரியோதனன் நண்கு நேரந்த ஆழிவாலும் அவமானத்தாலும் எல்லையற்ற கவுக்கியில் மூழ்கினான். அவனுடைய கலக்கத்தைக் கண்ணன் கண்டு, “அருச்சுனனுக்குக் கண்ணன் தேரோட்டுகிறான். கண்ணானுக்கு நிகரான சாரதி நம்பக்கத்தில் சலவீயன் ஒருவனே தான். அவனை எவ்வகுதுத் தேரோட்டும்படிசெய்வாயானால் இன்றைக்கே பகைவரையெல்லாம் கொன்று உன் கவலையை ஓழிப்பேன். ஊரி பேர் தெரியாதிருந்த எண்ணை உங்கள் குலத்துள்ளோரில் ஒருவகுக்கீ கருதி அங்கதேசத்து அரசனுமாக்கிப் பலவகைச் சிறப்புக்களுடனுட விளங்கவைத்தாய்;

உணக்கன்றி வேறு யாருக்காக இந்த உயிரை நான் தியாகம் செய்யல் போகிறேன். ஒளிருக்கும் அஞ்சாதே” என்று அவன் தேற்றினான்

“ஒருஞம் ஒருகுலமும் இல்லா என்னை உங்கள்குலத் துள்ளோவில் ஒருவருக்கிடத் தேருஞம் அவர்மனைக்கே வளர்ந்த என்னைச் செம்பொன்மனி முடிசூட்டி அம்புராசி நீருஞம் புவிபாலர் பலகும் போற்ற நின்னினுஞ்சீர் பெறுவததாய் நின்கேயன்றி ஏருஞம் கதிர்முடியாய் உற்றபோவில் யார்க்கினி என் உயிரளிப்ப தியம்பு வாயே.”

களின்னின் வார் த்தைகளால் அரவுக்கொடியோன் அகமகிழ்ந்தான். ஆனால் மகாவீரனு சல்லி யனைத் தேரோட்டுமேபடி செய்வது எங்ஙனம்? கண்ண மகாவீரனுயிருந்த போதிலும் அவன் தேரோட்டியின் மகனைன்று கருதப்பட்டு வந்த மைவாஸ சல்லியன் அவனுக்குச் சாரதியாவதற்கு முதலில் மறுத்துவிட்டான். எனினும் துரியோதனன் மிகவும் பரிந்து வேண்டிக் கொண்டதனால் பின்பு ஒருவரை இசைந்தான்.

போர் தொடங்கியது. கயோதனனின் தமிப்பி யசி பலர் வீமனால் விண்ணுலக்கடைந்தவர் துச்சாதனன் தனித்து நின்றான். “ஆகா! சிக்கினுய ஜுச்சாதனு! இத்தனை நாளும் மறைந்திருந்தாய்; உண்ணாய் போர்க்களத்தில் காண ஆசைகொண்டிருந்தேனே” என்று கூறிக்கொண்டு வீமன் அவனை அனுகினான். இருவரும் சிறிது நேரம் பொருத்தனர். பிறகு வீமன் தன் கைகளினுடேயே அவனைக் குத்திக் கைகளை முரித்தான்; விழிகள் பிதுங்க உடற் கூறுவெள்விலாம் சின்னபின்னப்

பட்டன. அதனைக் கள்ள கெளரவசேலை நடிங் கியது. வீமன் அவனுடைய கழுத்தைத் திருகி “இந்தக்கைகள்லவோ பாஞ்சாவியின் கூந்தலைப் பிடித்திமுத்தன. இந்த விரல்கள்லவோ அவன் நுகிலை உரித்தன” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவனுடைய கைகளையும் விரல்களையும் சிடுங்கி ஏற்றந்தான். “இனிடைய் நான் தாகம் தீர என்கைகளினுலேயே தன்னீரள்ளிப் பகுகலைம்” என்று கார்ச்சித்துக்கொண்டு குற்றுயிராய்க்கிடந்த துக்காதனனுடைய உடலைக் கடித்து இரத்தத்தை உறிஞ்சினான். ‘வீமன் தன் சபதத்தை நிறை வேற்றிவிட்டான்’ என்ற செய்தி கேட்டுப் பான் டவர் அங்குச் சென்றார். கண்ண் வீமனுடைய செயலைக் கண்டு மயங்கித் தேரிலே சாய்ந்தான். பின்னால் அறிவு தெளிந்ததும் அருச்சனனுடைய கீழ்ப்போர் தொடங்கினான். ஆகாவழும் பூமியும் சரமாரியினால் மறைந்த எங்கும் இருளி மூடியது; கண்ண் சினம் மிகுந்த அருச்சனனுடைய கழுத்தைக் குறிபார்த்து நாகாஸ்திரத்தை எய்தான். சிறிக்கொண்டு வந்த நாகாஸ்திரத்தைக் கண்டு கிருஷ்ணன் நிலத்தில் பன்னிரண்டு விரற்கிடை ஆழந்த செவிலும்படி தேரைச் செலுத்தினான். அந்த நாகாஸ்திரம் அருச்சனனின் மூடியைத் தட்டிக்கொண்டு போனது. பின்னால் எய்த கண்களையிருக்கம் விழுப்பன் தன் கண்களினால் ஒடித்தெறிந்த அவனுடைய உடலைபின் மரிசிக் கால்கள்தோறும் அம்புகளைபேற்றி அவனை வலிப் பழியச் செய்தான். நேரமும் சூரியன் மறைவதற்கு இன்னும் இரண்டு விரற்கிடைதானுண்டு எனும்படி ஆனது.

“கண்ணும் மயங்கித் தேசீத்தம்டில் வீழ்ந்த விட்டான்; இனிப் போரை நிறுத்து” என்று

விஜயனுக்குக் கிருஷ்ணன் சொல்லிவிட்டு, உடனே
தான் ஒரு வேதியருருக் கொண்டு கண்ணிடம்
சென்று, “வள்ளலே, உன்னை இரந்து வந்
தோர்க்கெல்லாம் அவரவர் வேண்டியன் வேண்
டியாங்குக் கொடுத்தருவினாய் என்பது கேட்டு,
இதுவரையில் மேறுமலைக்கருகில் தலம் செய்த
யான், என் வறுமையில் பினிவை நீக்க என்னிடுள்ளிடம்
‘வந்தேன்’ என்றான். கண்ணன் தான்
உயிரிழக்கம் தருணத்தில் வந்தானுயினும், இன்னை
எனும் சொல்லைக்கூற அஞ்சியவனைய், “வேதி
யரே! உமக்கு யான் இப்போது நரத்தகும்
பொருளைக் கேட்டருளும்” என்றான். வேதியர்,
“வள்ளலே, நீ செய்த இன்னையியம் அனைத்தையும்
தருக்” என்றான். கண்ணன் முகமலர்ந்து, “எனது
உயிர் இப்போது உள்ளே இங்கின்றதோ,
வென்பே சென்றதோ என்பதையே அறியேன்,
நீயோ, பிரயதேவனும் உணக்குநிகராகான் எனும்
படியான முனிசிரேஷ்டனையக் காணப்படுகிறாய்.
வேண்டுவோர் வேண்டும் பொருளிகளையெல்லாம்,
நான் விரும்பிக் கொடுத்த சமயத்தில் நீ வந்தா
யில்லை. ஆயினும், இப்பொழுது என்னிடமுள்ள
பொருளையே நீ கேட்டாய். நான் இத்துணைக்
கலமும் செய்த இன்னையம் அனைத்தையும்
உணக்கு யலமுவந்து தந்தேன்; பெறுவாயாக்”
என்ற குறித் தன் மார்பில் தைத்திருந்த அம்
போன்றைப் பிடித்து அதன்வழி வந்த உதிரத்
தைத் தன்னீராகப் பாரித்துத் தாரை வார்த்த
துக் கொடுத்தான்:

ஆயியோ நிலையிற் கலங்கியது யாக்கை

அகத்தீபை புறத்தோ அறியேன்;

பாயியேன் வேண்டும் பொருளைவாம் நுக்குங்

ங்குவந் தன்னில்லந் திலையால்